

Yıldızlar Geçidi
Cilt3
V. C ANDREWS

ICE

İngilizce aslından çeviren
ZEYNEP EREKLİ

İLK SOZ

ALTIDAN biraz daha büyük bir yaşta olduğum zamanlarda, ilkokul öğretmenim Bayan Waite, okuldan sonra beni yanına çağırıp, eğer hiçbir soruya cevap vermemeye, konuşmamaya ve dilsiz gibi davranmaya devam edersem, sonunda beynimde söylenmesi gereken tüm düşüncelerin gitgide büyüyerek kafamı patlatacaklarını söylerdi.

"Tıpkı bir yumurta gibi!"

"Beyninde düşüncelerini saklı tuttuğun koca bir depo var. İçinde o kadar çok bölüm var ki..." derdi bana. "Onları dışarı çıkartmalısın, bunu yapmanın tek yolu ise konuşmak. Beni anlıyor musun Ice?"

Bayan Waite adımı söylerken hep yüzünü buruşturuyor, dişlerini nefretle sıkarcasına konuşuyor, adımı söylemiş olmak onda soğuk bir etki bırakıyordu.

Annemin, ilkokul hayatım boyunca katıldığı ilk ve son öğrenci-veli görüşme gününde, Bayan Waite, adımın neden Ice olduğunu sormuştu. Orada, küçük sı-

5

V. C. ANDREVVS

ramda oturmuş, ellerimi birbirine geçirmiş (her sabah gün başladığında yapmamızı istedikleri gibi), konuşmalarını dinliyordum. Bayan Waite son derece rahat konuşuyordu sanki benden değil de bambaşka birinden bahseder gibiydi. Bu durum beni utandırmıştı, dikkatimi pencerenin pervazında sabırsızca ileri geri yürüyen serçeye çevirdim.

Serçe gerçekten de daha ilgi çekiciydi. Bizim varlığımızdan rahatsız olmuştu. Bir sürü insanın bu odaya toplanmış, gürültülü sesler çıkararak onun güzel şarkısını neden böldüğünü anlamıyordu.

"Bu bir isimden çok takma ad gibi." diyordu Bayan Waite küstahça. "Başka bir ismi yok mu? Gerçek ismi ne?"

"Ice onun gerçek ismi." Annem sinirlendiğinde, konuşurken dudaklarını büzürdü. Simsiyah gözleri öfkeden parlıyordu.

Bu bakış ve ses tonu sınıftaki bazı öğrencilerden bile daha ufak tefek olan Bayan Waite'in gözünü korkutmaya yetmişti. Kısacık boylu, incecik bir kadındı. Geriye yaslanıp sandalyesine gömüldü, önce bana ardından anneme baktı. Annem gözlerini dikmiş, dövecek gibi bakıyordu.

"Kızımın gerçek ismi nedir, diye sorarak ne demek istiyorsunuz? Ne demek bu?"

"Şey... Ben sadece... Merak ettim." diye mırıldandı, durumu düzeltmeye çalışıyordu. "Demek istedim ki, diğer öğrenciler bazen tatsız şakalar yapıyorlar, bu yaştaki çocukların ne kadar alaycı olduklarını bilirsiniz bayan Goodman, bunlardan rahatsız olabilir diye..."

ICE

"Hiç merak etmeyin, kızım bunlarla baş edebilir." dedi annem kendinden ve benden emin bir şekilde. Sonra da ayağa kalktı, "Bu kadar mı?"

"Oh, hayır, lütfen hemen gitmeyin, rica ederim."

Annem derin bir nefes aldı, kadınsı omuzlarını yukarı kaldırdı. Mükemmel vücuduyla gurur duyuyordu ve okul görüşmesine gelirken bile sutyen giymiyordu. Beni doğurduğunda on sekiz yaşında olmasına, içki ve sigara içmesine rağmen hâlâ lise son sınıf öğrencisi gibi görünüyor. Cildi bir kahve tanesi renginde ve pürüzsüz. Uzun boylu, koca kara bıyıklı, iri yapılı bir adam olan babamın daha otuzuna gelmeden saçında beyazlar çıkmaya başlamış, çocuk yaşta ya da kızı yaşında biriyle evlenmiş olmakla suçlanmıştı. Bu her zaman annemin hoşuna gitti. Ama aslında babam, onun genç kız gibi giyinip, davranmasından rahatsız olur. Annem onun çevresinde ağlarını örer, kötülüğünü gösterir ve bir sürü kötü söz, sivri kayalar gibi, babama doğru uçmaya başlardı.

"Beni neyle suçluyorsun Cameron Goodman? Ha? Ne demeye çalışıyorsun? Sokak kızı gibi mi görünüyorum? Söylesene?"

Babam ellerini kaldırıır, başını sallayarak bir adım geri atar.

"Ne istersen yap." der.

Ben köşede dikilmiş, olanları izlerken annem bu sefer bana döner, "Ya sen? Neden öyle bakıyorsun?" Hiçbir şey söylemem. Ona biraz bakarım ve her ne ile uğraşıyorsam, işime geri dönerim.

V. C. ANDREVVS

Bu tartışmalara şahit olmak veya seslerini işitmek hoşuma gitmez. Henüz şiddetli, gürültü-patırtılı kavgalar etmiyorlardı, ama zaman ilerledikçe ona da başlayacaklar. Hissedebiliyorum bunu. Philadelphia'daki evimizin karanlık köşelerine ve gölgelerine saklanmış, rahatsız edilmeyi bekleyen yarasalar gibi. İlerde hemen her gün, bize saldırmak için fırsat kollayacaklardı.

"Kızım hakkında söyleyeceğiniz başka bir şey var mı? Size terbiyesizlik mi yapıyor?" diye sordu annem.

"Hayır, hayır Bayan Goodman, hatta kızınız gördüğüm en kibar çocuk."

"O zaman?"

Bayan Waite bana baktı ve gizli bir şey söyleyecek gibi anneme doğru eğildi. Ama tam aksine benim de duymamı istiyordu.

"Günümüzde bu kadar terbiyeli bir kızınızın olması ne büyük şans. Gençlerin çoğu görgü kurallarından habersiz."

Annem, gözlerini şüpheyle koskocaman açarak sordu, "O da ne demek?"

"İyi, örnek davranışlar sergiler ve büyüklerine saygılı... Günümüz gençliğinin çoğu disiplinsiz ve kaba."

Annem, başını onaylarcasına sallayarak yanıtladı, "Bilmez miyim hiç... Özellikle de şu Edith Merton yok mu... Ice'a hep ondan uzak durmasını söylüyorum. Öyle bir kızla arkadaşlık ederek yalnızca kötü alışkanlıklar kazanabilir. Edith'in sigara içtiğini biliyorum. Öyle değil mi Ice?"

İCE

Doğrulamak için kafa salladım.

"Üstelik dokuzunda henüz..."

Her ikisine de dik dik baktım, annem Edith Mer-ton'un yaşını bilmişti.

"Söylemeye çalıştığım şeye gelince Bayan Goodman, Ice'ın bu kadar terbiyeli bir kız olması çok güzel, ancak fazla içine kapanık."

"İçine nasıl?"

"Yani iletişim kurmakta ve kendini ifade etmekte çok isteksiz. Bu beni endişelendiriyor ve onunla birçok kez konuştum. Demek okul dışında bundan söz edilmiyor." dedi Bayan VVaite, gözlerini bana dikerek.

"Tamam işte biz de okuldayız." dedi annem gülererek, "Öyle değil mi Ice?" diyerek bana göz kırptı. "Ne demek istediğinizi tam anlayamadım Bayan VVaite, benden ne yapmamı istiyorsunuz ki?"

"Eğer iletişim kurmakta ve kendini ifade etmekte bu kadar isteksiz davranmayı sürdürürse, okul psikologu tarafından yapılacak bir teste girmesini isteyeceğim." diye uyardı Bayan Waite. "Hem bu, o kadar da kötü bir şey değil." diye çabucak ekledi. "Bununla ilgilenmemiz gerek."

"Psikolog mu?" Annem yanaklarını şişirip dudağının bir köşesini ısırıldı. "Yani sizce akılla ilgili bir sorun mu var?"

"Bir şey onun içindeki her şeyi içerde kilitle tutuyor." diye üsteledi Bayan Waite. "Sorununun teknik adı seçilmiş dilsizlik."

V. C. ANDREWS

Annem kafası karışmış bir şekilde yüzünü buruşturdu, "Seçilmiş mi?" "Oy kullanmak gibi bir şey mi kastediyorsunuz?"

"Kesinlikle. Böyle olmayı kendi seçiyor."

Annem kaşlarını kaldırdı. Onları hep kalem kalınlığında tutardı ve hemen her gün alırdı çünkü kaşların, yüzün en önemli parçası olduğuna inanırdı. Bu onun için dinî bir tören gibiydi. Makyaj masasına oturur, bir tütsü yakar, ya mırıldanarak ya da sevdiği New Age müzikleri dinleyerek başlardı. Altımızdaki güzellik mağazasındaki kız ona, yüzündeki stres kırışıklıklarını böylelikle ortadan kaldırabileceğini söylemişti. Annem, aynaya bakar ve yüzünün her santimetresini kontrol ederdi. Küçük oval aynası onun mihrabıydı.

"Dilsiz olmayı mı seçiyor? Bunu da nereden çıkardınız?"

"Çünkü fiziksel bir özrü ya da dille ilgili bir sorunu yok. Başka bir şekilde anlatmak gerekirse, böyle olması için açık hiçbir neden yok."

"O halde neden o psiko-şeyi görmesini istiyorsunuz?"

"İlerlemesini sağlamak ve onun bu kadar içine kapanık olmasına neden olan her neyse, alt etmesine yardımcı olup olamayacağımızı görmek için." Bayan Waite dikkatlice ve bu kez gerçekten bir fısıltı gibi sordu, "Peki, evde ne durumda?"

"Evde de iyi bir kız." dedi annem bana bakarak. Tehdit eder gibi ekledi, "Biliyor ki daha iyi olabilir." Bir balonu havayla doldurup sonra havanın dışarı çıkmasını sağlamış gibiydi. Kafasını salladı. "Dilsizlik seçimiymiş. Bu kız ne zaman isterse o zaman konuşur ve özel-

ICE

likle de şarkı söylenmesi gerektiğinde asla susmaz. Kilisenin çocuk korosundaki en iyi şarkıcı olduğunu biliyor musunuz? Papaz bana binlerce kez onun hakkında güzel şeyler söyledi."

"Aaa... Gerçekten mi?" diye sordu Bayan Waite, gözleri şaşkınlıktan kocaman açılmıştı. Bana, sanki orada olduğumu yeni fark etmiş gibi baktı. "Şarkı mı söylüyor?"

"Papaz ona 'melek sesli' diyor. Bizim ailemize çekmiş, benim annem de kilise korosunda şarkıcıydı." dedi annem övünerek ve kararlılıkla. Hızla yaptığı hareket, pencere pervazındaki serçenin uçuşuna neden oldu.

"Ice..." diye seslendi annem.

Kafamı kaldırıp ona baktım.

"Okulda daha çok konuş. Duyuyor musun? Beni çıldırtma şimdi."

Ona bakmayı sürdürdüm.

"Bakın şu kıza. Korkmuş gibi mi? Hayır. Peki, sinirli gibi mi? Hayır. Görmüyor musunuz Bayan waite? Damarlarında buz dolaşiyor. Olabileceği kadar soğuk. Asla ağlamaz, tokat yese bile. Bebekken de çok ağlamazdı. İşte bu yüzden ismi ona yakışıyor, sizin ne düşündüğünüzün bir önemi yok." dedi ve saatine baktıktan sonra ekledi "Gitmeliyim, haydi." Sinirli bir şekilde başını sallayan ve alt dudağını ısırarak Bayan VVaite'a baka baka onu takip ettim. Büyük olasılıkla bu görüşme onun en kötü öğretmen-veli görüşmesiydi.

V. C. ANDREWS

Konuşmaktaki isteksizliğim derslerimi etkilemiyordu. Kötü bir öğrenci değildim. Tüm yazılı çalışmaları ve yazılıları başarıyla yapıyordum. Bir şeyi ezberden okumam gerektiğinde bunu isteksizce yapıyordum; her ne kadar yalnızca isteneni söylesem ve sesim neredeyse duyulmayacak kadar alçak çıksa da en azından yapıyordum. Bayan Waite, sık sık; benim soru sormak için asla elimi kaldırmamamdan yakınırdı. Tuvalete gitmem gerektiğinde, sadece ayağa kalkar ve tuvalete gitmek üzere çıkardım.

"Önce sormalısın." derdi Bayan VVaite. Benim konuştuğumu duymayı o kadar çok istiyordu ki sormadan çıkmama izin vermemeye başladı ancak çok kısa zamanda, benim çişimi tutmanın acısını konuşmanın acısına tercih ettiğimi anladı. İstirap dolu gözlerimi ve sandalyemde nasıl kıvrandığımı görünce sonunda çıkmama izin verdi ben de alelacele gittim.

Ancak okuldaki geleceğim hakkındaki düşüncelerine gelince Bayan VVaite açıkgörüşlüydü. Okul yılının başlamasıyla sınıf arkadaşlarımla beni rahatsız etmeye başlamaları asla uzun sürmezdi. Konuşmaktaki isteksizliğim, sessizce okumam ve anlatmam kısa sürede meraklı ve eleştiri dolu bakışları üzerime çekerti. İsmim ve davranışlarım, bana eziyet edenlere, her an uygulanabilecek bir sürü işkenceyle dolu bir olanak sunardı.

Sınıfımdan birinin "Onun adı Ice, çünkü tüm kelimeler onun ağzında donar." dediğini kaç kez duyduğumu hatırlamıyorum.

Bir keresinde, yedinci sınıftayken, bir grup kız beni

ICE

bir dakika boyunca konuşurmaya karar vermişler. Kızların soyunma odasında, öğretmenimizin hasta bir öğrenciyle ilgilenmek için gitmesiyle bana saldırdılar, eşofmanlarımı zorla çıkardılar ve giysilerimle etrafımda dönmeye başladılar, konuşmadığım sürece beni tutmakla tehdit ediyorlardı. Thelma Williams, kolunu kaldırıp saatine bakarak saymaya başladı.

"Konuş. Konuş." diye bağıyorlardı.

"Yoksa bütün kıyafetlerini camdan aşağı atarız, seni de koridora iteriz."

"Konuş!"

Ağlıyordum ve debeleniyordum, ama asla vazgeçmiyorlardı. Sonunda gözlerimi kapadım ve eski bir ruhanî siyah şarkısı söylemeye başladım.

"Ruh, 'Şarkı söyle!' dediğinde şarkı söyleyeceğim,

Ruh, 'Şarkı söyle!' dediğinde şarkı söyleyeceğim,

Ruh, 'Şarkı söyle!' dediğinde şarkı söyleyeceğim,

Ve Tanrı'nın ruhuna itaat edeceğim!

Dua edeceğim, bütün gece dua edeceğim,
Bütün gün melekler beni izler, Tanrım.

Bütün gece, bütün gün Tanrı'nın ruhuna itaat etmek!
Bağıracağım, bağıracağım, bağıracağım,
Ruh bana bağırمامı söyledikçe."

"Susturun şunu." diye bağırdı Thelma Williams. O da kilise korosundaydı ve ilahilerimizden birini okumama dayanamamıştı. Aslında bu olay, onu ve diğerleri-

V. C. ANDREWS

ni korkutmuştu, kollarımı ve bacaklarımı bırakmışlardı, eşyalarımı getirip ayağıma attılar.

"O deli. Kendi haline bırakın." dedi Carla Thompson. Bu söz birçoğunu tatmin etti ve beni bir süre yalnız bıraktılar.

Yaşım ilerledikçe içine kapanıklığım azalmıştı, ama asla sınıfımdaki diğer kızlar kadar konuşkan olmadım. Bir keresinde, bir başka öğretmenim sessizliğime dikkat çekince, adı Balwin Noble olan bir çocuk -çok iyi piyano çalardı, okul korumuzun piyanistiydi- "Sadece daha önemli bir anda gerekebilir, diye ses tellerini koruyor." dedi.

Ona doğru baktım ve düşündüm, belki de öyleydi.

Belki de doğal olarak yaptığım bir şeydi.

Kelimeler çevremde uçuşurlardı, bana sinekler gibi fark edilmez, kuşlar gibi önemliymişler gibi gelirdi. Sadece kendi sesimi duymak için konuşmazdım, kendimi önemli göstermek için konuşma ihtiyacı duymazdım. Sessizlik genelde iki yanı keskin bir kılıç gibiydi. Kendimi görünmez kılıyordum, unutulmak istediğimde bunu hemen hemen başarıyordum. Bazen, konuştuğumda, söylediğim her kelime bir mücevhermiş gibi geliyordu. İnsanlar, öğretmenim ya da arkadaşım bile olsalar, beni daha çok dinliyorlardı çünkü daha az konuşuyordum.

Sonuçta, Bayan VVaite'in düşündüklerinin ikincisi de gerçekleşti. Dokuzuncu sınıftayken okul psikoloğunu görmem istendi. Annem ve babam da gelmek zorunda kaldılar. Annemden tekrar gelmesi istendi. Annem

ICE

istemedi, ama müdürün zoruyla tekrar geldi. Sonra psikologla yaklaşık altı kez görüştüm. Genel olarak o soru soruyordu. Ben ya bilmezden geliyordum ya da verebildiğim kadar kısa ve basit cevaplar veriyordum.

Psikolog Doktor Lisa'nın, benim kendimi görünmez kılmaya çalışmamın nedeni olarak annemin anne olmak istememiş olmasını ve benim varlığımın ona sürekli anneliğini hatırlatmasını gösteren teoriyi anlayabilecek kadar zekiydim. Kabul etmeliydim ki çok daha küçükken, annem yeni arkadaşlarına benim aslında onun kızı olmadığımı söylediği zamanlarda elimden geldiğince sessiz otururdum. Yalan söylerdi, benim, herkesle birlikte olan en küçük kızkardeşinin çocuğu olduğumu, bana birkaç yıllığına bakacağını söylerdi. Beni de yanında götürmekten nefret ederdi; annemin arkadaşlarıyla alışverişte ya da sinemada olduğu çoğu zaman, babam evde kalıp bana bakardı.

Özellikle ben çok küçükken ailece yaptığımız şeyleri parmakla sayabilirim. Ne zaman babam bizi yemeğe götürmeyi teklif etse, annem hemen şikâyet ederdi, "Yanımızda, restoranda uzun bebek iskemlesinde oturan çocukla nasıl bir gece gezmesi bu? Sen ya da ben sürekli onu doyurmaya çalışıyor olacağız. En iyisi bir çocuk bakıcısı çağıralım."

Annem, çocuk bakıcısına da asla çok özen göstermezdi. Yangın çıkarsa beni dışarı taşıyabilecek kadar güçlü ve sıcak bir vücudu olan ve telefon edebilen herhangi biri yeterince iyi sayılıyordu. Sık sık odamda sessizlikle baş başa bırakılıyordum, uyku saatimden

V. C. ANDREWS

saatlerce önce zorla yatağa gönderiliyordum. Bakıcıların çoğunun kız ya da erkek arkadaşları vardı. Yedi yaşındayken Nona Lester'ın, erkek arkadaşının göğüslerini okşamasına ve elini eteğinin altına sokmasına izin verdiğini gördüm. Benim orada bulunmam onlara seyirci varmış gibi geliyordu, bunu çok eğlenceli buluyorlardı.

Tüm bunlar bende seçilmiş dilsizliğe mi neden oldu?

Bunların hiçbirinden bahsetmedim. Hepsini kendime sakladım, sanki kötü tadı olan bir ilaç yutmuşum da tadının yeniden ağızıma gelmesini engellemeye çalışıyormuşum gibi. Tabii ki bazıları geri geldi. Rüyalarımı delip geçen kâbuslarda geri geldiler, yatağımda dönmeme, ağlayarak ve sayıklayarak uyanmama neden oldular.

Bazen ağlayışım, gece çalışmadığı zamanlarda babamı uyandırır, odama gelmesini sağlardı. Annem asla gelmezdi.

Düşünüyorum da şüphesiz o zamanlar da asla ses çıkarmazdım.

Zaten ses neyi değiştirirdi ki?

Sessizlik selamlardı beni; sessizliği selamlardım.

Bir başkasını izlemek gibiydi.

Karanlık geri çekilirdi. Kâbus treni dururdu. Başımı yastığa gömer, derin bir nefes alır, gözlerimi tekrar kapardım.

Müzik içime girerdi, kafam bir konser salonuna dönüşene kadar zihnimin her boşluğunu doldururdu.

ICE

Koskoca bir orkestra çalardı ve ben şarkı söylemeye başlardım.

Sesim tüm çirkin sesleri aşardı. Araba klaksonlarını duyamazdım, birbirine bağıran ya da korkuyla çığlık atan insanları duyamazdım. Tüm bunların çok üstünde yolculuk ediyordum, notaların üzerinde duruyordum.

Müzik kelimelere ruh vermişti.

O halde onları müziksiz kullanmanın anlamı neydi?

Gerçek hayatın, herkesin konuşmak yerine şarkı söylediği bir opera ya da bir müzikal gibi olmasını diliyordum. Operadaki Hayalet isimli müzikalde olduğu gibi.

Öyle bir durumda annem dilsizliği seçerdi.

Birçok mutsuz ve vasat insan da bunu tercih ederdi. Bu insanlar genelde kendi ses tonlarından nefret ederler.

Ben etmem.

Ben sadece onu özel olarak saklarım, kanatlarımın içinde bekletirim, müzik için bekletirim.

1

ANNEMİN PLANI

NE zaman dairemizde yalnız kalsam -ki bu sık başıma gelirdi-, eğer çok sessiz durursam yan dairelerde oturan diğer ailelerin seslerini duyabilirdim. Sesler, ince duvarlar ve bacalar boyunca yolculuk ederdi. Sadece kulağımı duvarın üzerinde gezdirerek bir odadan diğerine geçebilirdim. En çok banyoları ve mutfakları dinlemeyi seviyordum. Kulağımı duvara yapıştırıyordum ve bir apartman daireleri senfonisi dinliyordum. Yaklaşık olarak radyoda istasyon değiştirmek gibiydi.

Sürekli savaş durumundaymış gibi olan, kavga eden, şikâyet eden, bağıran ve tehditler savuran aileler vardı. Yumuşak bir şekilde konuşan, gülüşleri duyulan hatta bazen şarkı bile söyleyen aileler vardı. Ve sık sık, Edgar Allan Poe'nun kısa öyküsündeki gibi ağlayan, hatta hıçkırıklara boğulan birinin sesleri gelirdi. Tabii ki televiz-

V. C. ANDREWS

yonları ve hip-hop müziği de duyabilirdim. En az yarım düzine beyaz aile vardı binamızda; ama müzikleri bizimkinden çok farklı değildi, üstelik onlardan da sık sık kavga, ağlama ve bağırırş sesleri gelirdi.

Dairelerin senfonisine benim dikkat ettiğim kadar dikkat eden bir başkası var mıydı bilmiyorum. Başkalarını dinlemek için gürültü yapmakla fazla meşguldüler ve evlerinde nadiren sessizlik dolu saatler geçirirlerdi. Erkenden öğrendim ki sessizlik insanları korkutur veya en azından onlara çok büyük bir rahatsızlık verir. Okul arkadaşlarıma verilen en büyük ceza onları, her türlü iletişimden uzak kalmaya ve susmaya zorlamaktı. Kıpırdanıp dururlardı, sanki içlerinde örümcekler varmış da karınlarından midelerine doğru ne varsa kemirerek ilerliyormuş gibi yüzlerini ekşitip kafalarını aşağı eğerlerdi. Onların kurtarıcısı teneffüs zili çaldığında her yöne doğru patlayan konfetiler gibi gürültülü bir şekilde dağılırlardı, birbirlerini bastırmak ister gibi yüksek sesle konuşmaya başlardardı, bazıları o kadar bağırırdı ki boyun damarları patlayacak gibi belirginleşirdi.

Annem o zamanlar da farklı değildi. Eve girer girmez, ağlayarak ya televizyonu ya da radyoyu açardı ve "Neden bu ev morg gibi?" diye söylenirdi.

Eğer kız arkadaşlarıyla içmişse dans eder ve gülerdi. Yemek hazırlarken ona katılmamı isterdi. Eğer yardıma gitmezsem ya da isteksiz davranırsam beni garip olmakla suçlardı ve bu yönümü babamın ailesinden aldığımı söylerdi.

"Sana verdiğim isim kadar yakışan isim görme-

ICE

dim." derdi. "Yüzünde bir gülümseme görebildiğim tek an kilisede şarkı söylediğin zamanlar. Rahibe mi olacaksın ne? Uyan. Toparla kendini. Gülümse biraz şekerim. Babana çekmediğin ya da Tania Gotchuck gibi kemikli bir yapın olmadığı için çok şanslısın."

Ellerini kalçalarına koyar, "Benim burnuma ve benim ağızıma sahipsin, yüzün bana çekmiş." derdi, dört yanı aynalarla çevriliymiş gibi kendi etrafında dönerek.

Annemin kendine bakmak için aynaya ihtiyacı yoktu. Bunu yapmak için masadaki bir bardaktan veya herhangi bir metalden yararlanır, birden yüzündeki bir noktaya odaklanır, sonra da çabuk yaşlanmaktan

şikâyet ederdi. Hiç de o kadar çabuk yaşlanmıyordu. Korkuyla fark ettiği birkaç kırışıklık ya da bir tek beyaz saç teli gözlerinin histerik bakışlarla, sesinin panikle dolmasına yetiyordu.

"Başka bir çocuğumuz olsaydı, kendin hakkında bu kadar endişelenmezdin." derdi babam, "Hem bu sana ilgilenecek daha önemli bir şey verirdi."

Salonumuzun ortasında bir fişek bile yakmış olmalı, hatırladığım kadarıyla, babam daha çok çocuk istiyordu, en azından bir oğul istediğini biliyordum. Ancak annem, beni doğurmanın onu ve kalçalarını yarım inç daha şişmanlattığını ve başka bir çocuk doğurmanın onu, 'burada gezinip duran o şişko, paytak paytak yürüyen, arkalarına takılmış bir sürü sümüklü veletle uğraşan morslar'a benzeteceğini söyledi ve ekledi "Yoo, ben yapamam. Bir ya da iki kişiyle uğraşmak için bile henüz çok gencim."

V. C. ANDREWS

"Zaten seni tek mutlu eden de bu Lena..." dedi babam, "Tüm dikkatleri üzerine çekmek."

Bunu bir suçlama ya da bir eleştiri gibi söylememişti. Sadece gerçekleri söylediğini düşünüyordu. Bunun üzerine annem, hemen o her zamanki tiradlarından birine başladı,- zaten babam, diğer erkekler anneme bakmasınlar diye onun şişman ve çirkin olmasını istiyormuş.

"Beni eş olarak yanında dolaştırmaktan gurur duyuyorsun Cameron Goodman. Arkadaşlarının arasında, yanında ben varken, bir horoz gibi nasıl kasıldığını biliyorum. Beni bir mücevhermişim gibi yanında taşımana izin verdim ve bundan hiç de gocunmadım. Ne diye şikâyet ediyorsun anlamıyorum ki?"

"Şikâyet etmiyorum Lena, ama ilgilenmemiz gereken yeni hayatlar var. Bizden geçti artık. Bir çocuğumuz var. Ve biraz da bu ailenin üzerine düşmeliyiz." dedi babam kilisede dua edercesine ellerini açarak.

"Sana yüzlerce kez söylediğim gibi Cameron Goodman, aldığın bu maaşla bir çocuk daha yapamayız." diye yanıtladı annem ve tartışmayı kısa kesmek için arkasını dönüp gitti.

Bu hiç de adil değildi, hatta bir özür bile sayılmazdı. Babamın maaşı iyiydi. Her zaman da iyi olmuştu. O zamanlar, dokuzuncu caddede büyük bir mağaza olan Cobbler's marketlerinin güvenlik şefiydi. Orduda askerî polis olarak çalışmış, oradan ayrıldıktan sonra güvenlik alanında çeşitli yerlerde çalışmaya devam etmişti.

Çok uzun boylu ve iri yapılıydı, ama ona bu işi sağ-

ICE

layan yalnızca fiziği değildi. Diğer insanları yönetebilecek, duyarlı ve açık fikirli bir adam olduğu düşünülürdü. Eminim ki sakinliği ve sabrı annemle geçinebilmesine çok yardımcı oldu. Her zaman ne yaptığını biliyor gibi görünürdü, sinirini genellikle kontrol ederdi, ama bazen öfkesinin onu yönetmesine izin verirdi. Aslında kendi gücünden, yapabileceklerinden de korkardı biraz.

Ne ilginçtir ki, annem ondan asla korkmazdı, babam, bakışlarıyla çok üstüne gittiğini hissettirse de asla çekinmezdi. Onu babama bir şeyler fırlatırken, iterken hatta onu tekmelerken bile gördüm. Bir ağacın gövdesi gibi, sabit, dokunulmaz ve katıydı. Bu annemi daha da öfkelendirirdi. Ancak, sonunda, istediği tepkiyi alamamanın verdiği rahatsızlıkla geri çekilirdi.

"Soğuk karakterinle aynı babana benziyorsun." diye suçladı beni, bir savcı edasıyla uzun ve düzgün işaret parmağını bana doğru uzatarak -çünkü ona göre, dışa-dönük ve heyecanlı olmamak gerçekten bir suçtu. "Damarlarına buz ondan gelmiş. Kesinlikle benden gelmemiş evlat, ben sıcaklık doluyumdur. Bu gözlere doğruca bakan erkek erir." dedi.

Onaylayan ya da imrenen bir bakış veya bir gülümseme bekledi, ama bunların hiçbirini yapmadım; bu, dudaklarında küçümseyici bir çizgi belirmesine neden oldu.

"Sorun ne kızım? Buradaki herkesten iyi olduğunu mu düşünüyorsun, ne?"

Güçlüce kafamı salladım.

"Çünkü seni buna inandıracak hiçbir şey yapmadım."

V. C. ANDREWS

İltifat edip koltuklarını kabartmadım. Yaptım mı? Söylesene yaptım mı böyle bir şey?"

Beni, konuşana kadar orada tutacağını biliyordum.

"Hayır anne."

"Hayır anne." diye taklidimi yaptı. "Yani?" dedi ellerini kalçalarından çekmeden, "Neden bütün gün evdesin o zaman? Neden arkadaşın yok? Ben senin yaşındayken babam, erkekleri dışarıda tutabilmek için kapıya çifte kilit taktırmıştı. Baksana 17 yaşındasın." dedi. "Ve daha gerçekten biriyle çıkmadın bile. Telefonun çaldığını da duymuyorum." diye şikâyet etti.

Söylediklerini duyunca neredeyse gülümseyecek-tim. Yaşıtım olan diğer kızlar her zaman ailelerinin, telefonla çok konuşmalarına, geç saatlere kadar dışarıda kalmalarına ve işe yaramaz çocuklarla dolaşmalarına kızmalarından şikâyet ediyorlardı.

"Bu evden ve bizden utanıyor musun? Bu yüzden mi tek kelime bile etmiyorsun? Ailen sana sıkıntı mı veriyor?"

Tekrar kafamı salladım.

"Çünkü en kötü kızlar kasıntı kızlardır." diye açıkladı annem. "Diğer çeşit kızlardan kötüdür. Sen bir kasıntı mısın? Arkadaşlarında mı senin bir kasıntı olduğunu düşünüyor. Şarkı söylerken sesin güzel çıkıyor diye, sesini bizim gibi sıradan insanlar için harcamayı düşünmüyor musun? Bu mu yani? Eğer öyleyse kasıntısın demektir. Cevap versene, lanet olsun."

"Ben kasıntı değilim anne." dedim. "Ne babamdan ne de senden utanç duyuyorum."

ICE

Gözyaşlarını akmak üzereydi, ama tüm gücümle bunu engelledim.

Benden böyle uzun bir cümle duyunca şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı.

Söylenmeye başladı, "Öyle mi? Neden böylesin o halde? Sorunun ne? Neden insanlar senin sessiz ve garip olduğunu söylüyor? İnsanlar sana iyi günler dediğinde yalnızca homurdanıyorsun. Senin ya da ailenin nasıl olduğunu sorduklarında konuşmak yerine gülüm-süyorsun. Böyle şeyler kulağıma geliyor. Söylenenler beni rahatsız ediyor. Bu yüzden mi hiç yakın arkadaşın yok? Bahse girerim ki öyledir. Biliyorum ki erkekler zamanlarını sağır ve salak gibi davrananlarla harcamak istemiyorlardır."

"Çirkin olmaktan uzaksın evlat. Bana çok benziyor-sun. O halde sorun ne? Yoksa utangaç mısın? Sorun bu mu? İlkokul öğretmeninin senin için yıllar önce söylediği doğru muydu? 'Bayan Çekingen' misin?" Bana öyle yaklaşmıştı ki nefesindeki viski kokusunu alabiliyordum. "Kendine güvenin yok mu?" Omzumun sertçe sığı. "Seninle dalga geçeceklerinden mi korkuyorsun?" omzumun tekrar sığı. "Cevap versene!"

Elimi sızlayan omzuma götürdüm, ama ne ağladım, ne de acımı belli edecek bir hareket yaptım.

"Ne!" diye bağırıldı.

"Hiçbiri yeteri kadar ilgimi çekmiyor." dedim sakince.

Bu söz onu durdurdu biraz düşündü ve sonra kafasını salladı.

V. C. ANDREWS

"Tabii ki, her erkeği müstakbel kocan gibi görmek gerekmez Ice. Yalnızca onlarla dışarı çıkıp biraz güzel zaman geçirmek istemez misin?"

Cevap vermedim.

"Utangaçsın." diye söylenerek kararını bildirdi. "Aynı babana benziyorsun. O kadar utangaçtı ki ilk öpüşmemiz benim zorlamamla gerçekleşti. Ne dersin buna? Biliyorum, öyle kocaman, güçlü bir adamın bir kızı öpmekten korkması seni şaşırttı, ama bu doğru. Ayaklarına kadar öyle bir titriyordu ki parmağımla iterek onu yere devirebilirdim." dedi gülümseyerek. "Çoğu erkek üzerinde böyle bir etkim var. Ve beni birazcık dinlersen sen de benim gibi olabilirsin. Ben seni zorlamadıkça ruj bile sürmüyorsun, kaşlarını öğrettiğim gibi almıyorsun."

Annem on yedi yaşındayken altı ayını bir güzellik enstitüsünde geçirmiş. Hayatında gerçekten eğitimini almak isteyebileceği tek meslekti, ama devam edecek kadar sorumluluk ve disiplinden yoksun olduğu için yarım bırakmış. Kendini iyi hissetmediği günlerde okula gitmiyormuş, sonunda okulu bırakmasını istemişler. Fakat yine de bir sürü şey öğrenmiş.

İşaret parmağını sol kaşının üzerinde gezdirerek "Kavise ihtiyacın var." dedi. "İrisine dik olan yer kavisin en yüksek noktası olmalı. Kaşlar, gözlerin çerçeve-sidir Ice. Kaşlarını almaktan korkma. Zaten böyle bir şeyden neden korkasın ki?"

Geriyeye doğru bir adım atarak, "Korkmuyorum anne." dedim.

/CE

"Eee, o halde neden almıyorsun kaşlarını? Gözlerinin daha büyük görünmesini sağlayabilirsin. Sana söylediğim gibi, kaşlarını yukarıdan değil aşağıdan almalısın. Özellikle banyo yaptıktan sonra almak daha iyidir. Daha az acı verir, yine de biraz acıyacak tabii.

Her zamanki gibi sıkılıp başka konulardan söz etmeye başlamasını umarak yere baktım. Örneğin bizim evimizin ne kadar küçük olduğundan ya da son beğendiği elbiseyi pahalı olduğu için alamadığından söz etmesini istedim. Genelde konuşmayı iş bulmaya karar vererek bitirirdi, ama bugüne kadar hiç başvurmamıştı. Günlerinin çoğunu, cildine ve saçlarına bakarak, güzellik egzersizleri yaparak ya da arkadaşlarıyla öğle yemeğine çıkıp bütün öğleden sonrayı onlarla eğlenerek geçirirdi. Bu öğle yemeklerinde hep çok içki içer, adeta kendini sigarayla dumana boğardı.

Bir keresinde ona, görünüşüne bu kadar önem veriyorsa neden içki ve sigara içtiğini sordum ve bana, bir bardak suyu odanın bir ucuna fırlatarak cevap verdi ve beni fazla dindar olmakla suçladı. Beni, kilise ve okul korosundan uzaklaştırmakla tehdit etti.

"Senin ilk defa herhangi bir şeye ilgi gösterdiğini görüyorum. Ne biçim bir genç hayat bu böyle? Kuşlar bile ötmekten fazlasını yapıyorlar."

Aslında, okul korusu da kilise korusu da ödüllüydü ve sık sık devlet tarafından veya vakıflar tarafından şarkı söylemeleri için davet edilirdi, ancak annem bütün bunlar hakkında ne bilirdi ki? Beni şarkı söylerken izlemeye çok ender gelirdi.

V. C. ANDREWS

"Bütün zamanını bu şekilde kıyamet gününü düşünerek geçirmeyi sürdürürsen sonunda bir gün kendini şişko ve geveze bir kadına dönüşmüş olarak bulacaksın." diye söylendi. Şu anda yuvarlanma halinde olduğu için yokuş aşağı giden frenleri patlamış bir araba gibi kendi hızına kapılmış görünüyordu.

"Benim annem böyleydi ve bu yüzden baban gelip beni hamile bıraktığında o evden uzaklaştığıma memnun olmuştu." dedi en ufak bir utanç belirtisi olmaksızın.

Diğer anneler senin bir kaza eseri olduğunu saklarlar, ama benimki değil. Bu konudan bahsederkenki havasına göre ya babamdan etkilenmiş ya da evdeki hapis hayatından kurtulmak için kendini hamile bırakıp evlenecek kadar akıllı davranmış olurdu. Ancak, sebepler ne olursa olsun, benim doğumum onun gençliğine ve güzelliğine bir darbe olmuştu. Bana kalçalarına aldığı her kiloyu hatırlatmaktan bir an bile vazgeçmedi ki bu, bir bebeğe bakmak için bir izden fazlasıydı.

"Eğer kendine daha çok özen gösterseydin seni dışarı çıkartmak isteyen oğlanlar olurdu, Ice. Bu böyle olduğu gibi, eğer kolay elde edilenlerden biri haline dönüşmezsen sana ikinci kere bakmayacaklardır."

Gözleri kendi kendine kurduğu hayallerle iri iri açıldı: Ben, bir sokağın köşesinde veya park etmiş bir arabanın arkasında...

"Eğer böyle bir şey yaparsan seni sokağa atarım." diye tehdit etti. "İnsanların benim kızım hakkında kötü konuşmalarını istemiyorum."

ICE

Şimdi gerçekten saçmaladığını gösteren bir bakış attım ona.

"Bana öyle bakmayın bayan. Bu günlerde cici bir kızken bir sokak sürtüğüne dönüşmek öyle pek de zor değil. Bütün çevremizde bunun gerçekleştiğini görüyorum. Örneğin Edith Merton kapısına bir işaret koydu diye, bütün ailenin evden çıkarılacağını..." parmağını ön kapımıza doğru sallayarak açıkladı.

Mertons'lar koridorun sonunda yaşarlardı. Edith'in babası şehir otobüsü şoförüydü. On yaşında bir erkek kardeşi vardı ve annesi bir kuru temizlemeci ve çamaşır dükkânında çalışıyordu. Edith'in iki problemi vardı: Birincisi on üç yaşında gelişmiş ve ağır göğüslere sahip olması ikincisi ise ailesinin, başlarını sokacak bir çatı, midelerine girecek yemek için çalışmakla fazlaca meşgul olması, dolayısıyla da onun çok fazla kendi başına kalmasıydı.

Annemin kendisiyle ve gençliğiyle ilgili takıntısının tek iyi sonucu oldu sanırım. Hastalıktan çok korkardı, özellikle de görünüşünü etkileyebilecek her şeyden. Edith'lerin dairesine gitmem kesinlikle yasaklanmıştı ve onu bizim daireye çağırmanın söz konusu değildi. Annem onu yürüyen pislik olarak görüyordu ve yüzündeki her lekeyi cinsel yolla bulaşmış bir hastalığın sonucu olarak gösteriyordu.

İnsanların sinir bozukluğu dedikleri şeyin bir sonucu olarak annem evimizin temiz olmasını isterdi. Yaptığı tek gerçek iş varsa, o da evimizi ve giysilerimizi temiz tutmasıydı. Elbette ki bütün bunların büyük bir kıs-

V. C. ANDREWS

mini oluşturan bendim, ama şikâyet etmiyordum. Kilise korosunda ve okul korosunda şarkı söylemem ve ev ödevi yapmam konusu hariç, bunun için zamanla biraz yarışmam gerekiyordu.

Ama, annem ve benim sık sık yaptığımız, benim cansız sosyal hayatım hakkındaki bu tek taraflı konuşmadan hemen sonra annem, bunun sonuçta kendi suçu olmadığı sonucuna vardı.

"Ben kız arkadaşlarımla dışarı çıkıyorum." diye şikâyet etti, "Ve hepsi sürekli romantik bir havada çocuklarından bahsediyor, hepsinin ne kadar şık ya da ne kadar tatlı olduklarını anlatıp övünüyorlar, bense, tıpkı senin gibi, ağızım kapalı oturuyorum, sadece dinliyor ve bir tanesinin de bana seninle ilgili bir şey sormamasını ümit ediyorum. Ama bana baktıklarında ne düşündüklerini biliyorum: 'Zavallı Lena. Üstünde taşınması gereken büyük bir yükü var evde.' Bunun bana ne hissettirdiğini düşünüyor musun ha?" diye sızlandı.

"Sana söyleyeyim." dedi benim hiçbir cevap vermeyeceğimi bilerek. "Sanki evde bir çeşit geç kalmışlık varmış gibi hissettiriyor, güzellik salonunda saçlarını hiç yaptırmayan, makyajı konusunda asla sözümü dinlemeyen, yeni elbise istemeyen, okumaktan ya da müzik dinlemekten ve cennete seyahat düzenleyenlerle şarkı söylemeye gitmekten başka bir şey yapmayan bir kız. Sen bir sıkıntısın!" diye ilan etti en sonunda. "Ve bununla ilgili her şey için bir kez olsun bir şey yapma konusunda ciddiğim."

Ne demek istediği hakkında en ufak bir fikrim yoktu, ama ona merakla baktım, bu da onu gülümsetti.

ICE

"Senin itici bir güce ihtiyacın var tatlım. Hepsi bu. Sadece küçük bir başlangıç. Baban bile öyle söylüyor." dedi.

Bundan şüpheliydim. Büyük bir ihtimalle, babamın işten geç ve yorgun döndüğü bir akşam annem tiradlarından birini atmaya başlamış, babam da fazla direnç gösterememiştir. Onu susturmak için herhalde başını çok sallamış, böylelikle kabul ediyormuş gibi görünmüştür fakat tahminime göre ertesi gün sorulsa bir önceki gün konuşulanların konusunu bile hatırlayamaz.

Sonuçta, doğru olmasını ümit ediyordum. Babam bana asla yalan söylemez veya beni çok sessiz ya da çekingen olduğum için eleştirmezdi. Sakinliği severdi o ve ben, annem şu veya bu kusur üzerine söylenmek için etrafta olmadığı zaman çok eğlenirdik. En azından bazen o ve ben sessizce oturur ikimiz de okur ya da caz plaklarını dinlerdik. Bu sessizliklerde saatlerce ve saatlerce konuşan insanlardan daha çok şey söyledik birbirimize.

"Şu trampeti dinle." derdi ve ben de; başımla onaylar ve bana bakıp cazı neden bu kadar çok sevdiğini anladığımı görürdü.

Louis Armstrong, Lionel Hampton, davulda Art Blakey, Carmen McRae, Eila Fitzgerald gibi kadın vokalistleri ve Billie Holiday'i kapsayan eski caz albümlerinden oluşan değerli bir koleksiyonu vardı. Babam, Carmen McRae'nin Hoşçakal Karatavuk şarkısını söylerken dinleme şeklimi sonra da onu taklit etmemi çok severdi. Ella Fitzgerald'ın Kuş Cennetinin Ninnisi şar-

V. C. ANDREWS

kışında çok başarılı taklit yaptığımı söylerdi. O çalardı ben de şarkı boyunca söylerdim. Onun için bunu yaptığımda, suratından, aldığı derin keyfi görebiliyordum. Eğer annem etraftaysa, okuduğu güzellik dergisini parmağıyla aşağı kıvrır arada bana bakardı, bu şekilde bana iltifat mı etsin yoksa evde onlarla olmaktan mutlu olduğum ya da benim yaşımıdaki kızların sevdiği müzikten uzak olduğum için şikâyet mi etsin bilemezdi.

"Onu iyice anlaşılmaz tuhaf bir çocuk yaptın. Hiçbir zaman hip-hop veya bunun gibi kendi yaşlılarının dinlediği müzikleri dinlemiyor ve bu, senin yüzünden Ca-meron." diye söylenirdi.

"Ben sadece gerçek müzik dinliyorum." diye cevap verirdi babam. "Ve o bundan zevk alıyor. Bunun nesi yanlış ki?"

"Gerçek müzik." diye mırıldandı annem. "Benim gerçek müzik anlayışına göre o müziği herhangi bir yerde duyduğunda dans edip iyi vakit geçirirsin, oturma odasında oturup da parmaklarını oturduğun koltuğun koluna vurmazsın."

Fırsat oldukça hafta sonları dışarı çıkarlardı, ama annem, babamın onu götürdüğü yerlerden asla mutlu olmazdı. Gittikleri yerlerdeki insanlar ya çok yaşlı ya çok sessiz ya da etraflarında olup bitenle tamamen ilgisiz insanlar olurdu.

"Dışarıya çıktığımızda benim gibi değilsin." derdi annem babama. "Sadece bilmiyorsun."

Babam tartışmazdı. Müziğiyle etrafında çelikten bir

ICE

duvar oluşturur, sanki sıcak bir banyonun içindeymiş-çesine aldığı keyifle otururdu. Bense, annem somurttuğu veya yatak odasına gidip televizyonun sesini sonuna kadar açtığında, müziği dinler, şarkı söyler, tempo, vuruşlar ve ritim hakkında bilgi sahibi olurdu. Böyle gecelerde pencerenin dışına sessizlik yayardı.

Nihayet, annem, daha önce de tehdit ettiği gibi, kaderimin kontrolünü eline almak için benimle ilgili ciddi bir şey yapmaya karar verdi. Bazı kızların küçük bir itilmeye ihtiyaç duyduğu fikrine geri dönmüştü. Böylelikle bana küçük bir itilmeden daha fazlasını verecekti. Beni küvetle itecekti.

Bir öğleden sonra eve geldi, yatağımda matematik ödevimle uğraşırken odama daldı ve hayret verici bir haber verdi.

"Şans yıldızlarına teşekkür et kızım. Çok yakışıklı genç bir çocukla randevu ayarladım sana."

"Ne?" dedim.

"Senin için cumartesi akşamına randevu ayarladım. Dışarı çıkıp giyebileceğin güzel bir şeyler satın almalıyız. Sana yardım etmek zorundayım; saçını, makyajını yaparız. Biriyle çıktığın zamanlarda beni de temsil ediyorsun." dedi. "İnsanlar, bu kız Lena Goodman'ın kızı diyecekler; seninle ilgilenmeyi bitirdiğimdeseyse, 'zaten nerede görsem tanırdım, bu kadar güzel bir kız ancak Lena'nın kızı olabilir' diyecekler."

"Nasıl bir randevu bu?" diye sordum, kalbim taşa atılan bir yumruk gibi gümbürdüyordu.

"Biliyorum, siz zamane çocukları hiç hoşlanmıyor-

V. C. ANDREWS

sunuz bu randevu kelimesinden. Eski moda bir şey size göre. Size kalsa, sadece 'takılırsınız' birileriyle." Yapmacık bir gülüş atıp başını salladı. "Neyse, bana göre randevu randevudur. Adam gelir, seni evden alır, güzel bir yere götürür ve her şeyi öder. Buna da benim kitabımda hâlâ randevu denir".

"Hangi adam?" diye sordum yerimden doğrularak.

"Louella Carter'ın kardeşi Shavvn. Bu hafta sonu askerî kamptan eve dönmüş olacak, biz de cumartesi gecesi birlikte olabilmeniz için bir randevu ayarladık. Çok yakışıklı bir çocuk, ayrıca da ordu mensupları iyi yetiştirilmiş olurlar. Onunla telefonda konuştum ve sürekli 'Evet, Bayan.', 'Hayır, Bayan.', 'Teşekkür ederim Bayan.' diyordu.

"Daha önceden tanışmadığım biriyle çıkamam anne." diye başkaldırdım.

"Tabii ki de çıkabilirsin. Daha önce hiç görücü usulü diye bir şey duymadın mı? Ders kitaplarından ve babanın eski albümlerinden kafanı kaldırmamış olsan bile duymuşsundur."

"Ben görücü usulünü sevmiyorum." dedim.

"Asla denemedin ki! Görücü usulü ya da başka bir şekilde hiçbir randevun olmadı ki, nasıl söyleyebilirsin sevmediğini Ice?"

"Sadece hoşlanmadığımı biliyorum." dedim.

"Eh, bir kerelik, senin için yaptığım bir şeyi sevmek için çaba sarf edeceksin. Sana bulabileceğim ilk erkeği ayarlamadım, biliyorsun. Öncelikle bir sürü genç erkeği inceledim. Louella benim arkadaşım ve kardeşi de

ICE

senin gibi genç masum kızları kötü emellerine alet etmeyecek kadar iyi bir çocuk. Seni öpmek istemesini ya da ona benzer şeyleri kastetmiyorum, ama sen biliyorsun nerede durman gerektiğini."

Bir an düşündü.

"Bilmiyor musun yoksa?" diye sordu. "Yani bununla ilgili her şeyi okulda öğrendin, değil mi?"

Homurdandım.

"İyi o zaman, her şey ayarlandı."

"Hiçbir şey ayarlanmadı." dedim.

Ateş püskürten gözlerle bir an bana baktı ve sonra gözlerinden ateş püskürterek, çenesi titreyerek ve ellerini yumruk yaparak çevremde dönmeye başladı.

"Ayarlandığını söyledim. Gidip giyineceksin ve is-tesen de istemesen de iyi vakit geçireceksin ve beni gururlandıracaksın, kız arkadaşlarımlayken övünmem için bana bir şey vermiş olacaksın, duyuyor musun? Bu evde odana kapanıp kendi kendine şarkı söylediğin ya da babanla ve benimle onun antika albümlerini dinlediğin bir cumartesi akşamı olmayacak."

"Ama..."

"Ama yok, Ice. İyi vakit geçirmek için gayret göstermeni istiyorum. Bunu kendin için yapmıyorsan benim için yap." diye daha yumuşak bir ses tonuyla söyledi, hemen hemen yalvararak. Suratı acı çekiyor gibi görünüyordu.

Ona bir dakika için gözümü dikip baktım, sonra da gözümü yere çevirdim.

V. C. ANDREWS

"Eee?"

"Tamam, Anne." dedim.

"İyi. İyi. Sonra bana bunun için teşekkür edeceksin." diye tahminde bulundu. "Nasıl giyineceğini ve güzel görüneceğini bilen bir annen olduğu için tanrıya şükür etmelisin. Diğer kızlar arkadaşlarına ya da dergilerde gördüklerine göre giyinirler ve genellikle oldukça salak görünürler. İşte ben burda, yanındayım ve sana gerçek deneyimlerden kazandığım bilgileri veriyorum.

"İlk olarak yapmamız gereken saçını doğru dürüst bir şekilde kestirmek."

"Ne? Hayır, anne. Saçımı kestirmek istemiyorum." diye sızlandım.

"Tabii ki istiyorsun. Şu anda bunun farkında değilsin belki, ama kuaföre gidip benim özel güzellik uzmanım Dawn katandaki saç yığınıyla uğraşmaya başladığında bundan çok memnun olacaksın." diye emir verdi. "Saçlarını sürekli bu şekilde tarayamazsın. Böyle çok kasvetli görünüyorsun."

Uzandı ve saçlarıma dokundu

"Üstelik olması gerektiği gibi dolgun ve ipeksi değil. Erkekler güzel saçlara dokunmayı ve suratı doğru bir şekilde oturtulmuş kadınlara bakmayı severler. İyi özelliklerinin avantajlarından yararlanmıyorsun, Ice. Aylardır bu konuda bir şeyler yapmak için peşindeyim... Bu karmaşık görüntün hakkında ve şimdi bunu yapmak için bir nedenimiz var ve kesinlikle bir şeyler yapacağız."

ICE

"Bundan sonra da, gidip bir elbise bakacağız.'Belki babanın aldığı indirimlerden yararlanırsın, yeterince faydalanamadığımız indirimlerden. Bir de yeni ayakkabıya ihtiyacın var."

"Saçlarımı kestirmek istemiyorum anne."

"Ben güzellik uzmanından randevu aldım bile. Yarın saat dokuzda."

"Yarın dokuzda mı? Ama anne, okulda olacağım."

"Yarın değil, yarın okulda olmayacaksın."

"Ama..."

"Bir gün bile okula gitmemezlik etmiyorsun, Ice. Bir gün gitmeyebilirsin ve sakın bana gidemem deme. Sizin okuldan kızları okul vakti hasta numarası yaparak gelip buralarda takılırken görüyorum ve gayet de eğleniyorlar. Kimsenin gelip kontrol ettiği de yok. En azından gitmemek için geçerli bir sebebin var."

"Saçını yaptırmak okulu kırmak için iyi bir sebep değil anne."

"Bana göre öyle, özellikle hiçbir zaman gidip saçını yaptırmamışsan ve de önemli bir sebebin varsa." diye ısrar etti.

"Önemli bir sebep mi." diyerek mırıldandım.

"Evet." dedi saçlarını sallayarak, "Bu önemli bir sebep. Bu, sahneye ilk defa çıkmak gibi bir şey."

Gülmeye başladım, annemin suratı ise sert ve soğuk bir ifadeye büründü.

"Bana mı gülüyorsun, Ice?"

V. C. ANDREWS

"Hayır, anne."

"Sakın bana o burnu havada suratını gösterme."

"Burnu havada falan değilim. Ama anne, bu ilk defa sahneye çıkmak gibi bir şey değil."

"Benim için öyle değil, ama senin için öyle olmalı ve olacak da. Bu kadar. Daha sonra bana teşekkür edebilirsin." diye ekledi ve beni odada afallamış ve yapacaklarından endişelenmiş bir halde bırakıp gitti.

Neredeyse eski günlerde ailelerin çocuklarına kendilerinin halledebilecekleri evlilikleri ayarlaması gibi bir şeydi. Eğer herhangi bir sınıf arkadaşım annemin bu yaptıklarını öğrenirse çok gülünç bir duruma düşeceğimi düşündüm. Annemin arkadaşlarını bildiğimden dedikodunun ne kadar hızlı yayılacağını tahmin etmem de hiç zor değildi.

"Ice kendisi bulamadığı için annesi ona bir erkek arkadaş ayarlamak zorunda." diyecekler. Annen bize de birini ayarlayabilir mi, diye benimle dalga geçeceklerdir.

Bu işten sıyrılmanın bir yolunu bulmam gerekiyordu. Babama gidebilirdim, ama ona gitmem aralarında büyük bir kavga çıkmasına neden olurdu ve son zamanlarda da yeterince kavga çıkmıştı zaten. Yapmak istediğim son şey de yeni bir kavgaya sebep olma.

Hasta numarası yapabilirim, diye düşündüm.

Ama hayır, bunu yutmazdı... Bu konuda o kadar heyecanlı ki 45 derece ateşim olsa ve bütün suratım kızarıklar içinde olsa da beni mutlaka gönderirdi.

ICE

Belki Louella'nın kardeşi gelmezdi. Belki fikrini değiştirdi. Belki de liseli bir kızla tanışmadan çıkmak zorunda olmaktan hoşlanmazdı. Belki...

Belki de iyi vakit geçirirsin, dedi içimden bir ses. (Belki onu seversin.)

Evet, belki de annen haklıdır.

Hoş bir çocukla iyi vakit geçirmenin hayalini hiç kurmadığını söyleme sakın.

Yakında görecektim, arkama yaslandım ve Niagara şelalesine doğru bir kanoda gitmenin nasıl engellenemez bir şey olduğunu yakında göreceğimi düşündüm.

2

BENİ BAŞTAN YARAT

ANNEMİN konuşmaları ve davranışlarından benim gerçekten sahneye çıkmak üzere hazırlandığım çıkartılabilirdi. Saat ona yaklaştığında, babamın işten dönüşünü bekleyemez hale gelmişti. Gece mesaisinden eve geldiğinde yemek niyetine bir sandviç atıştırır, ama bu asla onun cüssesindeki bir adamın karnını doyurmayacağından, annem evde olursa, ona yemekten artanları hazırlardı. Eğer annem yoksa ben odamdan çıkıp ona yemeği ısıtırdım.

Annemin babama yemek masasında, "Ice'in cumartesi akşamı bir gençle randevusu var." dediğini duydum.

Küçük, ayrı bir yemek odamız vardı, mutfakta da dört tane sarı sandalyeli formika bir masamız. Geç akşam yemeklerini her zaman mutfakta hazırlardı, sanırım yemek odasını arta kalan yemekler için tekrar-

V. C. ANDREWS

darı dağıtmak istemediğinden böyle yapardı. Ama bana hiçbir anlam ifade etmezdi çünkü ne de olsa mutfak da tekrar temizlemek zorunda kalıyordu.

Aslında, annemin şikâyetlerine rağmen, apartman dairemiz ödediğimiz kira dikkate alınırsa iyi bir boyuttaydı ve babamın her zaman söylediği gibi, binamızda kira fiyatları kontrol altında tutuluyordu, bu yüzden annemin istediği ve aradığı gibi bir yerde, şu anda yaşadığımız yerden daha fazla- rahat edemezdik.

Babam dairemizi onun beğenmesi için daha iyi bir hale getirmeye çabalıyordu. Yerleri halı kaplayan ve duvarları duvar kâğıdı yapan arkadaşları vardı ve onlardan da makûl fiyatlar almıştı. Ama o ne yaparsa yapsın, evimiz anneme göre hâlâ bir mezbelelikti.

"Randevu mu? Ne tür bir randevu?" diye sordu babam. Sesindeki endişeyi hissedebiliyordum, bu da beni şaşırtmıştı. Bana okuldaki arkadaşlarım ya da oğlanlar hakkında kırk yılda bir soru sorardı. Bana asla dansa gitmem için baskı yapmazdı ya da hafta sonları neden dışarı çıkmadığımı sormazdı.

"Güzel bir randevu." dedi annem. "Ben kendim ayarladım." diye de övündü.

"Sen mi ayarladın? Ne demek istiyorsun? Nasıl?"

"Louella Carter'ın kardeşini onu dışarı çıkarması için ayarladım. O bir deniz eri, şu anda da izinde."

"Deniz eri mi? Bu nasıl bir ayarlama? Ne diyorsun, onunla hiç tanışmadı mı?"

"Beni dinle, Cameron Goodman, hafta sonlarını burada kapalı, seninle müzik dinleyerek geçiren biri nasıl

ICE

biriyle tanışabilir, ha? Dışarda bir yerlerde onun fotoğrafının asılı durduğu, 'işte Ice Goodman burda, hadi onu bir yerlere davet edin' yazan bir reklam panosu mu var sanıyorsun?"

"Bu benim kulağıma hiç hoş gelmedi." dedi babam, sesi alarm zilleri çalıyordu.

"Öyle mi? Peki, nedenmiş Cameron? Ha? Neden? Bütün bunları ben ayarladığım için mi?"

"İyi olacakmış gibi gelmiyor bana. Deniz erleri çok garip tipler olurlar." diye uyardı. "Benim de bir MP olduğumu unutma. Diğer erkeklerle kapalı kalmanın onlara neler yaptığını bilirim, özellikle de donanma kampından yeni çıkmış bir genç."

"Peki, bu sefer iyi olacak." diye ısrar etti. "Louella çok iyi bir kız ve eminim onun kardeşi de iyi bir genç erkektir. Ayrıca, sen onun normal bir kız olması için ne çeşit bir yardımda bulunuyorsun? Hiç. Onu evde tutup müzik dinletmek sana yetiyor. Bu şekilde nasıl birileriyle tanışıp evlenecek?"

"O sadece on yedi yaşında ve hâlâ liseye gidiyor Lena. Bu tam olarak bir kriz değil."

"Peki, benimle evlendiğinde ben kaç yaşındaydım, ha?"

"O farklıydı." diye babam neredeyse fısıldadı. "Sen farklıydın."

"Bu da ne demek oluyor? Onun bizden daha iyi mi olduğunu söylüyorsun?"

"Hayır, ben öyle demedim." dedi, ama annem için yeterince sert bir şekilde söylememişti.

V. C. ANDREWS

"O çocuğun egosunu sürekli şişirip onun kendisini Hazreti Meryem gibi hissetmesini sağlaman, sürekli onun şarkı söylemesiyle övünmen. Hiç kimse onun için yeterince iyi olmayacak. Belki de istediğin budur, Cameron Goodman. Belki de onu her zaman yanında tutmak istiyorsundur. Saçları seninkilerle birlikte müzik dinlerken beyazlayacak. Bu çok saçma."

"Kes şunu, Lena."

"O randevusuna gidiyor. İnsanlarla konuşan normal bir kız olacak. Ve beni gururlandıracak. Gel artık gerçeklerle yüzleş Cameron ve sakın buna karşı bir şey söyleme, duyuyor musun? Seni uyarıyorum."

Babam sessizdi. Mutlu değildi, ama her zaman yaptığı gibi geri çekildi. Onun isteksizliği ve uyarıları annemi daha da ateşlendirdi. Şimdi haklı olduğunu kanıtlaması gerekiyordu. Ertesi sabah beni uyandırıp güzellik salonuna götürmek için sabırsızlanıyordu. Bunu öyle büyük bir olay haline getirdi ki, oraya vardığımızda gerçekten çok utanmıştım.

Kapıdan içeri girer girmez "İşte geldi!" diye haykırdı.

Orada oturan bütün kadınlar dönüp baktılar ve bütün güzellik uzmanları işlerini bıraktılar. Pis bir sarışın olan ve eski öğretmenim Bayan Waite'den daha uzun olmayan Dawn, salonun en ucundan koşarak geldi ve bana medeniyete yeni gelen biriymişim gibi baktı.

"Bu kızda potansiyel var." diye açıkladı, "Senin neden bahsettiğini anladım, Lena."

Annem gururla kabardı.

ICE

"Ama burada biraz işimiz var." beni süzerken ihtiyatla ekledi Dawn. Orada bulunan herkes hâlâ bana bakıyordu.

"Güzel kız." dedi ilk sandalyede oturan kadın.

"Bir manken gibi uzun." diye bir yorumda bulundu onunla ilgilenen adam.

Dawn saçlarına dokundu. "Saçların gerçekten çok kuru kızım." dedi. "Çok da dökülüyor."

"Biliyordum." dedi annem. "Kendine hiç iyi bakmadı. Onun peşini hiç bırakmıyorum, ama şimdiki gençleri biliyorsunuz. Onlara pek bir şey söyleyemiyorsunuz."

Dawn cevap vermedi. Etrafımda dolaşıp durdu, bu beni daha da asabi yaptı.

"Şampuan ve krem kullanmalıyız." dedi. "Saçı nemlendirelim."

"Aynen öyle." dedi annem, doğrulamak için başını yavaşça öne eğerek.

"Saçın için ne kullanıyorsun, el sabununu mu?" diye bana sordu Dawn. Herkes güldü, annem bile.

O anda oradan koşarak kaçsam mı yoksa kalsam mı, diye düşünerek yere baktım.

"Pekâlâ, seni şu sandalyeye alalım ve başlayalım." dedi Dawn. "Bu işi doğru bir şekilde yapalım."

"Hadi Ice." diyerek annem beni yönlendirdi.

İstemeye istemeye, salonun sonuna doğru, sandalyelerde oturan diğer kadınların önlerinden geçerek bana ayrılan sandalyeye oturdum. Dawn da o tarafa geldi ve lavaboyu şampuan için hazırlamaya koyuldu.

V. C. ANDREWS

"Saç kurutma makinesini çok fazla kullanıyorsun." diye başladı "Özellikle de bu kuru saçlarınla. Neden saçlarınla biraz ilgilenip onları bir şekle sokmuyorsun?"

"Hayır." dedim sertçe.

Onu yapan bir kadın dönüp bana baktı.

"Bu bana göre değil." diye ekledim ve anneme bakıp beni dinlemezlerse kalkıp gideceğimi söyledim.

"Sadece bir öneriydi." dedi Davvn. "Fönleyip keselim, ne dersin Lena? Tam buraya kadar." dedi saçlarımı çeneme doğru kıstırarak. Annem kafasını eğerek doğruladı. Davvn bana bakıp gülümsedi, "Daha önce bir güzellik salonuna hiç gelmedin, öyle mi?"

"Benim yüzümden değil." dedi Davvn.

"Bu harika görünecek." dedi Davvn bana. "Saçlarına belirgin dalgalı şekil vermek için köpük süreceğim ve ön kısmını da fönleyeceğim, önleri inik, arka kısmı da kabarık olacak. Göreceksin. Harika." dedi.

Annem geri çekildi, Davvn'a kafasını salladı ve başladılar. Ameliyathaneye girmek üzere olan biri gibi gözlerimi kapattım ve etraftaki bağırtı ve kahkahaları kafamın içinde babamın müziğini çalarak duymamaya çalıştım.

Sonunda her şey bittiğinde Davvn beni çevirdi ve arkamda bir sanatçı gibi gururla dikildi. Gözlerimi aynaya dikip görünüşümdeki değişiklikten hayrete düşmüş bir şekilde kendime baktım. Daha büyük ve daha sofistike görünmenin dışında, annem haklıydı: Gerçekten de onun gibi güzel yüz hatlarına sahiptim, belki

ICE

daha bile iyi, çünkü daha sert bir ağızım, daha büyük gözlerim ve de daha çıkık elmacık kemiklerim var - babamdan aldığım özellikler-

"Pekâlâ? dedi Dawn. "Ben üzerinde çalışırken tek bir kelime bile etmedin. Şimdi söyleyecek bir şeyin var mı?"

"O buna bayıldı, öyle değil mi Ice?" diye sordu annem, gözleri pozitif cevap vermem için beni zorlayarak. Başımı öne doğru salladım.

"Evet, sanırım sevdim." diye itiraf ettim.

Annem içinde sıkışıp kalan nefesini dışarı bıraktı, ve sonra Dawn da O da güldüler.

Annem gerçekten memnun olmuş görünüyordu, ve bu onun yüzünü daha da genç gösteriyordu. Kızgınlık her zaman onu bir anda yaşlandırır, bir anda karanlık bir gölge etrafını sarmış gibi.

"Şimdi kaşlarını yapalım, sonra da hemen makyaja geçelim." dedi Davvn'a. "Buradan da ona hoş bir elbise almaya gideceğiz."

"Mezuniyete falan mı gidiyorsun?" diye bana sordu Dawn.

Anneme baktım.

"Hayır, ilk randevusuna gidiyor."

"İlk mi? Benimle dalga geçiyorsunuz, Lena Goodman."

"Keşke öyle olsaydı." dedi annem. "Toparlamak için yeterince zamanımız var."

V. C. ANDREWS

Dawn kaşlarını kaldırdı, bana baktı ve kafasını salladı.

"Eminim." dedi. "Ve eminim O da toparlayacaktır."

Benim dışımda herkes güldü.

"Evet." dedi Dawn, "Saçlarını en güzel şekilde kestim. Bunu sakın unutma, her gece yatmadan önce, saçlarını güzellik uykusu için hazırla. Annenin satın almış olduğu nemlendiriciden birazcık sür ve saçlarının kırılmasını engellemek için saçlarını toplamayı bırak. Saten uyku şapkalarımız var, Lena. Belki de onlardan bir tane almalısınız."

"Evet." dedi annem "Kesinlikle."

Annem neredeyse ağlayacaktı, güzellik salonundaki başarımızdan çok duygulanmıştı.

Market East'teki mağazaya ve babamın yüzde yirmi indirimli olan Dravvbridge mağazasına, taksiyle gittik. Giysilerin fiyatlarını gördüğümde babamın indiriminin olup olmamasının çok da fark etmediğini düşündüm, ama giysilerin fiyatları annemi çok da ilgilendirmiyordu. Aile bütçemizi birkaç ay için sıkıntıya sokacak olmamız annemin önünü kesemezdi.

"Genç kızların içinde dolaştıkları anneanne giysilerini giymeni istemiyorum. Birçoğu eskiciden alınmış çuvallara benziyor. Bir de o hantal şeyler yok mu... Yemin ediyorum, kızlar artık nelere sahip olduklarını göstermeye utanıyorlar ya da gösterecek hiçbir şeyleri yok."

Anneme stilleri ve modayı anlatmaya çalıştım, ama o duymak bile istemedi.

"Seni güzel gösteren her şey bir stildir ve güzel göstermeyen de stil falan değildir."

ICE

Gençlik dükkânlarında başarısız bir şekilde dolaştık. Annem hiçbir şeyi beğenmedi. Dravvbridge'den vazgeçeceğini zannetmişim, ama o yetişkin reyonuna bakmaya karar verdi ve prenses kesimli bir bluzla etek giydirilmiş bir mankenin önünde durdu. Bluz siyah ve gümüş polyester jakarlıydı, üzerinde de çiçek desenleri vardı, eteğin üzerinde de mütevazı yaprak desenleri vardı. Dekoltesi nedeniyle annem seksi ve şık olduğunu düşündü.

Soyunma kabininden çıktığımda annem ve etrafındakiler etkilenmişe benziyorlardı. Diğer müşteriler de durup bize baktılar. Dikkatleri üzerime topladığım için utandım.

"Ne kadar da yakışmış, kızınızın çok güzel bir fiziği var, Bayan Goodman. Bizim için modellik yapabilir." dedi satış görevlisi. "Yirmili yaşlarının başında gibi duruyor."

"O elbiseyi alın ve babası kapıda elinde bir silahla beklemek zorunda kalacak." dedi oradan geçen bir kadın.

Annemin koltukları kabarmıştı, gözleri parlıyordu, ve omuzları dikleşmişti.

"Bu en son moda, ne diyorsunuz." diye satış görevlisine sordu.

"Evet, hanımefendi. Aslında daha dün geldi." "Bunu alıyoruz." diyerek annem kararını verdi.

Özel tasarım olduğu için çok pahalı bir elbiseydi, ama annem kararlıydı.

V. C. ANDREWS

"Baban biraz fazla mesai yapabilir." dedi ona etiketi gösterdiğimde.

"Bu kadar pahalı bir şeye ihtiyacım yok anne."

"Elbette var." dedi. "Cumartesi akşamı ne kadar güzel görünürsen sana o kadar iyi davranacaktır. Bu giysilerle seni Denny's'e götürmeyecektir." dedi gülerek. "O kesin."

"Belki başka bir şey yapacak parası yoktur anne." dedim. Ne de olsa onun hakkında hiçbir şey bilmiyordum ve annem de pek fazla bir şey biliyor sayılmazdı.

"Bu hiçbir şeyi etkilemez." dedi annem. "Bir kadın bir erkeği etkilediğinde erkek bütçesini, banka hesaplarını ve neye parasının yetip yetmeyeceğini düşünmez. Sadece bir şeyi düşünür, onu etkilemeyi. Ben erkekleri bilirim tatlım. Ve kısa süre sonra sen de onları tanıyacaksın, sadece ne bekleyeceğini bil."

"Eğitimin benimkinden biraz geç başlıyor, ama benden yararlanmasını bil." dedi kafasını sallayarak. "Gerçek şu ki, keşke gençken bana sahip olsaydım. Çok kolay zamanlar geçirmedim. Annem seksin çok kötü bir kelime olduğunu düşünürdü. Beni, kız kardeşimi ve erkek kardeşimi bizim de çiçekler gibi polenlerle üre-diğimize inandırmıştı. Hamileydi ve sonra nasılsa biz doğduk."

Esprisine sadece sırttım, ama o kahkahalarla güldü.

"Komik olmaya çalışmıyorum. Onun tek bildiği kuşlar ve arılandı; arıların yaptığı iş de polenlerin yayılması değil mi? Fen hakkında bu kadar çok şey bildiğimi tahmin etmiyordun, değil mi ha?"

ICE

"Bende çok sürprizler var Ice."

Bir anda gerçeği söylüyor olmasından korktum.

Cumartesi akşamı yaklaştıkça kalbim saatli bomba gibi atmaya başladı. Alışverişten sonra akşam, babama göstermemiz için annem bana satın aldığımız giysileri giydirdi. Önce makyajımı yaptı. Beni tuvalet masasının önüne oturttu ve arkama geçip aynada iyice inceleyerek bana baktı. Biraz fara ihtiyacım olduğuna karar verdi. Ben çok fazla olduğunu düşündüm, ama o gözlerimin en önemli özelliğim olduğunu ve onları göz önüne çıkarmak için her şeyi yapmam gerektiğini söyledi.

"Doğal bir hüznün var." dedi ve onu gümüş rengi bir ruju dudaklarımın ortasına sürerek daha da ortaya çıkarmamız gerektiğine karar verdi. Rujun dişlerime bulaşmasını engelleyecek bir püf noktası gösterdi. Parmağımı ağızımın içine sokup dudaklarımı kapatacakmışım. Parmağımı geri çektiğimde fazlalık olan ruju silermiş.

"Birisi bana bir gün, güzel bir kadının yüzünün bir ressamın paleti gibi olduğunu söylemişti. Ressam orda resmi görür ve dışarı çıkarır. Sen de suratında aynı şeyi yapmalısın Ice. Onu bir sanat eseri haline getir. İşte ben bunu yapacağım." dedi nazıkçe, ama derin bir hisle.

Ona bakıp şaşkınlıkla tahmin ettiğimden daha derin birisi olduğunu düşündüğümü hatırlıyorum. Aynada kendime ve arkada gururla duran anneme bakarken, annemin ona hayatta kalma nedeni verecek tek şey olarak güzelliğine güvendiğini fark ettim. Birçok arkadaşı ona özenerek bakıyor, onunla güzelliğinin bir şe-

V. C. ANDREWS

kilde onlara da bulaşacağını umarak arkadaşlık ediyorlardı. İnsanlar, özellikle de erkekler, önlerine bakarak yürürlerdi, çünkü annem ortalarda gezinirdi.

Belki doğru yönlendirilseydi ve şansı yaver gitseydi manken olabilir. Her akşam o dergilerdeki güzellik ürünleri ya da giysi reklamlarındaki kadınlara bakarken kendinin onlardan daha güzel olduğunu bilerek üzülüyor, sıkılıyor ve hayal kırıklığına uğruyordu.

Bütün bunların o aynanın karşısında otururken aklıma gelmesi komikti. Hiçbir zaman böyle konular hakkında gerçek bir anne-kız konuşması yapmamıştık. Bütün o bitmeyen sızlanmalarından ve şikâyetlerinden sonra, onun gerçekten ne demek istediğini ve ne hissettiğini anlamamın şaşkınlığı içindeydim. Onun gerçekten kim olduğunu anlamam için o satır aralarını okumam gerekiyormuş.

Annem, çok erken koparılmış ve daha açmayı bitirmemişken bir vazoya koyulmuş, sonradan da solmaması ve o özel rengini kaybetmemesi için savaş verilmiş bir çiçektir. Şimdi bana bakıyor ve onu tamamlayacağını; onun yapamadıklarını yapacağını ve onun olmayı hayal ettiği gibi olacağını düşünüyor.

"Çocuklar bizim gerçek kurtarıcılarımızdır." demişti papaz bir pazar ayininde. "Şuna inanıyorum ki, onlar bizi, olmayı hayal ettiğimiz şeyleri başaramamaktan kurtaracaklar, bizim hayalini kurduğumuz her şeyi yapacaklar, olmak istediğimiz ve olmamız gereken kişi olacaklar. Bu sağlıklı bir şey. 'İleri git ve çoğal.'" diye aktardı bizlere.

ICE

Bu sorumluluğun yükü çok ağırdı ve istemediğim bir şeydi, ama ona dönüp, "Bütün bunlar senin dünyanın anne, benim değil. Benim spot ışıkların altında olmaya ihtiyacım yok. Ben koroda olmaktan rahatsızlık duymam. Beni asıl ilgilendiren müziğin kendisi." demeye cesaretim yoktu.

Tabii ki, o meşhur ağzımı her zamanki gibi kapalı tuttum.

"Peki, o zaman." dedi bitirdiğimizde. "Elbiseni giy. Babana sana küçük bir kız gibi davranarak ne kadar kör olduğunu gösterelim."

Babam için giyinmek de, beni neredeyse cumartesi gecesi Shawn için giyiniyormuşum gibi gerginleştirmişti. Annem her şeyi doğru yapıp yapmadığını kontrol etmek için odama geldi. Bana kıyafetimi tamamlayacak bir çift ayakkabı almıştı ve takmam için değerli mücevherlerini getirmişti: Altın zincirli inci bir kolye ve ona uyacak inci küpeler.

"Kapat şu müziği Cameron Goodman." diye bağırdı koridordan, "Ve kendini büyük bir sürprize hazırla."

Odamdan salona yürürken kendimi podyumda yürüyen bir model gibi hissettim. Babam annemin sözünü dinleyip müziği kapatmıştı ve annem beni odaya soktu. Oturduğu büyük minderli sandalyesinden kafasını kaldırıp bana baktığında, gözleri kendiliğinden büyüyerek, parlayarak, kırışarak dans etmeye başladılar ve aniden garip ve karanlık bir hüzünle doldu. Yüzünden bunu rahatça anlayabiliyordum. Düşünceleri alınına büyük beyaz harflerle yazılmış gibiydi: Benim küçük

V. C. ANDREWS

kızımın yerini bir süre sonra bir başkasına gidecek olan bu güzel genç kız almış. Bana sadece hatıralar kalacak.

"Eee..." dedi annem, "Dilsiz gibi orada oturup durma, Cameron Goodman. Bir şey söyle. Bütün bunlar için çok fazla zaman ve enerji harcadım."

"Ke... Kesinlikle çok güzel olmuş Lena."

"Kıyafeti beğendin mi?"

"Evet." dedi kuvvetle vurgulayarak.

"İyi. Faturayı gördüğünde de bunu hatırlaman gerekecek."

Gülümsemesi dondu, ama hiçbir öfke ya da hoşnutsuzluk belirtisi göstermedi.

"Bana seni hatırlattı Lena, sana ilk bakışımı hatırlattı." dedi babam.

Annemin göğsü kabarmıştı.

"Sana söylemişim." diye fısıldadı ve elimi sıktı. "Benden çok daha alımlı Cameron. O zamanlar benim saçlar ve makyaj hakkında hiçbir fikrim yoktu."

"Sen çok doğaldın."

"İlgisi yok. Her kadın güzelliğini belirginleştirmeli-dir." diye üsteledi annem.

Babam gülümseyerek yerine oturdu ve düşüncelere dalarak yine ciddi bir yüz ifadesi takındı.

"Bu Shawn denen çocuk nereye götürecekmış kızımızı?" diye sordu.

"Ben nereden bileyim? Çocuk burada değil ki. Geldiği zaman da ona şüphelilerinden biriymiş gibi davranmanı istemiyorum."

ICE

"Benim şüphelilerim falan yok." dedi babam "Üstelik kızımın kimlerle nereye gittiğini öğrenmemden daha doğal bir şey yok."

"Seni uyarıyorum." diye sürdürdü annem. "Bu geceyi onun için özel kılmak için çok emek harcadım. Bunu berbat etmeye kalkışma yoksa senin bütün o değerli plaklarını camdan aşağı fırlatırım."

Babamın yüzü bir an için bembeyaz oldu ve zorlama bir kahkaha attı. Kafasını salladı ve ellerini havaya kaldırdı.

"Tamam patron." dedi ve gözlerini bana dikti. "İyi vakit geçirmeni istiyorum tatlım, gerçekten."

Hiçbir şey söylemedim. Kalbim çok hızlı atıyordu ve boğazımda bir atı boğabilecek büyüklükte bir yumru vardı.

Annem benimle odama dönüp üstümdekileri çıkarmamı izledi. Babamın, onun çabalarını takdir etmemesine kızdığına dair bir şeyler geveledi, ama bütün bunları onun bir erkek olmasına bağladı.

"Erkekler çok şey bekler ve çok az takdir eder." diye öğüt verdi. "Odana gidip birazcık oyalanarak çok değerli bir mücevhere dönüştürebileceğini düşünürler. Eğer hazırlanmakla çok zaman kaybedersen söylenmeye başlarlar, ama eğer en güzel halinle karşlarına çıkmazsan mutsuz olurlar; çünkü bu durumda kıskanç arkadaşlarının imrenmeyle karışık tebriklerinden yoksun kalırlar."

"Erkekler sana diğer erkeklerin bakmasından rahatsız olduklarını söylerler, ama inan bana Ice, aslında bu-

V. C. ANDREWS

nu çok isterler. Bu tıpkı sahip oldukları diğer şeylere benzer. İhtişamlı arabalar kullanmak isterler, herkes onlara baksın ve kıskansın diye. Pahalı saatler ve yüzükler takmak isterler, tüm gözler onlara çevrilsin diye. Kadınlarla da aynı şey sözkonusu işte."

Sanırım kaşlarım çatılmıştı. Durdu ve yapmacık bir şekilde gülümsedi.

"Bana inanmıyorsun değil mi? Ne yani? Sen erkeklerin kadınları sahip oldukları şeylerden biri gibi gördüklerini düşünmüyor musun? Sen hâlâ kitaplarındaki dünyada yaşıyorsun kızım. Bütün o romantik saçmalıkları unut. Benim sana söylediklerim gerçekler. Gerçek dünya hakkında bir şeyler öğrenmeye başladığında bana gelip teşekkür edeceksin ve 'Anne, haklıymışsın. Biraz daha anlat ki hayatla nasıl başa çıkacağımı bileyim' diyeceksin."

"Aynen dediğim gibi olacak." dedi kendi kendine söylenircesine. Eteğimi ve bluzumu dolaba astı. "Sana anlatacak çok şeyim olacak, müzikten ya da kitaplardan asla öğrenemeyeceğin şeyler bunlar."

Bana döndü ve bir karar almaya çalışan düşünceli gözlerle baktı.

"Baban benim karşıma çıkan tek adam değil. Bu haberin seni şaşırttığını ve hatta incittiğini yüzünden okuyabiliyorum, ama bir kız annesiyle oturup ondan nefret etmeden onun aşk hayatından söz edebiliyorsa bir kadına dönüştür."

Susuyordu. Belki benim ona hazır olduğumu söylememi bekliyordu, ama hazır değildim ve belki de asla hazır olmayacaktım.

ICE

"Üzülme." diye bitirdi konuşmayı. "Sana gerçek dünyayı anlatmak için uygun zamanı kollayacağım."

Kapıya yöneldi ve orada durup bana gülümsedi.

"Görünmez olmayı istedim, tıpkı o minik sevimli melekler gibi. Yarın gece, omzuna oturup ihtiyacın olduğunda kulağına tavsiyeler fısıldardım."

"Ama iyi olacaksın." diye karar verdi. "Sen benim kızımsın. Benden, güzelliğimden daha fazlasını almış olmalısın. Biraz eğlenmekten korkma." diye öğüt verdi. Kızmış görünüyordu. "O kilise şarkılarının da sürekli kafanın içinde yankılanmasına izin verme. Bir erkeğin en son istediği şey, ona sadece onu beğendiği ve onu öpmek istediği için cehennemde sonsuza dek yan-abileceğini söyleyen bir kızın elini tutmaktır."

"Eğer ille de bir şarkı söylemek istiyorsan canlı bir şeyler söyle." dedi ve gitti.

Zavallı annem, diye düşündüm. Bunun büyük bir film ya da müzikal olduğunu sanıyor.

Ve işin ironik kısmı, beni gerçek dünyaya hazırladığını düşünüyordu.

Belki de gerçek dünya diye bir şey yoktur. Belki bütün bunlar sadece makyaj, ışıklar ve açılıp kapanan perdelerdir.

Ve sahneden aşağı düştüğünde, bu senin öldüğün ya da unutulduğun zaman olur. Alkışlar yoktur, müzik yoktur, sadece sessizlik ve korkmuş görünen insanlar vardır.

3 KİT KAT KULÜBÜ

BANA göre, cumartesi sabahı tam bir koşturmaca içinde geçti. Güneşin pencereden içeri girip yüzümü aydınlattığı anda başladı. Rüyamda sirkteydik ve annem Aslan terbiyecisiydi, kırbacını aslan ve kaplanlara doğru şaklatıyor, seyircilerin dikkatini bana çekmeye çalışıyordu: Ben, yeni kıyafetimi giymiş ve süslenmiş bir şekilde tam ortada duruyordum, 'Dünyanın en müthiş randevusu' için hazırdım.

Annem, sanki rüyamda ne gördüğümü biliyormuş gibi, uyanıp kalktığı anda odama daldı.

"Bugün bir sürü işle uğraşmanı istemiyorum Ice, dinlenip bir güzellik tedavisinden geçmelisin."

"O da ne?"

"Göreceksin."

Kahvaltıda sonra annem kremlerini ve losyonlarını

V. C. ANDREWS

çıkardı. Her dışarı çıkışından önce kendine bunları uyguladığına inanmadım. Gerginliği azaltmak için, cildi yumuşatmak için, gözleri rahatlatmak için ayrı ayrı kremleri vardı. Elleri ve ayakları için ayrı ayrı kremleri vardı. Öğleden sonra, beni, gözlerimde salatalık dilim-leriyle yatmaya zorladı.

Patronu onu arayıp işe çağırdığı için babam hayal kırıklığına uğramıştı. Aslında bugün izinliydi, ama vardiyalı çalıştığı arkadaşı hastalanmıştı. Canı buna çok sıkılmıştı çünkü şu meşhur Shavvn beni almaya geldiğinde evde olamayacaktı. Bu önemli günde burada olması gerektiğini öne sürerek yerini alabilecek birilerini aramayı düşündü, ama annem bunun gereksiz olduğunu söyledi.

"Sanırım ben de ne söylenmesi gerektiğini bilebilirim Cameron, senin burada olman neyi değiştirecek ki?"

"Bir askerin ne isteyeceğini bilecek kadar deneyimim var Lena."

"Kes şunu! Böyle konuşarak kızı korkutacaksın. Ayrıca ilk randevusunda böyle bir şey olması imkansız. Ağzından birkaç kelime çıkarabilmek için bir konserve açacağına ihtiyaç var. Böyle konuşmayı sürdürürsen kızın yüzünde bir stres ifadesi oluşacak ve bütün çabalarım boşa gidecek." dedi.

Babam, "İlk randevu için bu kadar çabalamana gerek yoktu." diye söylendi.

Annem uzunca bir süre gözlerini dikip babama baktı. Annemin gözleri ateşler saçarak parlıyordu, yine o korkunç kavgalardan birine tutuşacaklarını düşündüm.

ICE

Annem, babama bir şey fırlatmaya hazır görünüyordu. Babam, hızla bana bir bakış atıp odadan çıktı.

Annem, "Şimdi erkekler hakkında neden öyle düşündüğümü anladın mı?" diye söylenerken uzaklaştı.

Aslında, babamın Shavvn'ı görmesini gerçekten istiyordum ve ben ondan daha çok hayal kırıklığına uğramıştım; ama eğer konuşursam annemin ona güvenmediğini düşüneceğini bildiğim için bu konuda bir şey söylemedim. Gün boyunca çok heyecanlıydı, çevremde dolaşıp sürekli, Shavvn'ın da randevuyu dört gözle beklediğine dair, arkadaşı Louella'dan aldığı haberleri veriyordu.

Öğleden sonra, "Seninle karşılaşacağı için çok heyecanlı." diyerek yanıma geldi. O sırada, kendimi bir ahmak gibi hissederek, gözlerimde salatalık dilimleriyle yatağımdaydım. "Louella, seni göreceği için ailesini göreceğinden daha çok heyecanlandığını söyledi."

Salatalık dilimlerini çıkardım ve ayağa kalktım.

"Anne, bu nasıl olabilir? Hakkımda hiçbir şey bilmiyor, neye benzediğimi bile!"

Gözlerini suçluymuşçasına başka yana çevirdi.

"Anne?"

"Şey... Ben senin hakkında biraz bilgi verdim ve Louella aracılığıyla bir fotoğrafını yolladım."

"Ne fotoğrafı?" diye sordum.

"Hani bir ay kadar önce doğum günümü kutlamıştık ya, o sırada çektiğimiz fotoğrafı yolladım. Benim ve babanın olduğu kısmı kestim ve seni yolladım."

V. C. ANDREWS

"Eh, o zaman sadece benim için görücü usulü gibi bir şey herhalde." dedim.

"Önemli değil Ice. Herhangi bir adamla ilk çıkışın daima görücü usulüdür aslında, insanların onun hakkında ne dediğinin bir önemi yoktur. Bu konuda bana inan. Bir kadın sana bir adam hakkında bir şeyler söylediğinde bunun yarısı yalandır, yarısı da abartıdır; eğer fikrini söyleyen bir kadın değil de bir adamsa kıskançlığı yüzünden birçok özelliği görmezden gelir. Bir adam hakkında tam olarak senin düşüneceğini söyleyebilecek tek insan vardır, o da senden başkası değildir."

Gülümsedi.

"Belki de bir gazetede âşıklar köşesini yazmaya başlamalıyım, ne dersin?"

Gözlerimi kocaman açtım ve o da kahkaha attı.

Son birkaç yıldır, hatırladığım kadarıyla, hiçbir şey annemin gerçekleşecek randevum kadar genç, ışıltılı ve mutlu olmasını sağlamamıştı. Ona olumsuz bir yorum yapmaya ya da hâlâ tereddüt ettiğimi söylemeye çekiniyordum.

Babam işe gitmeden önce odama gelip kapının ağzında durdu.

"Umarım eğlenirsin." dedi, "Ama eğer herhangi bir nedenle sıkılırsan eve dönmek istediğini söylemeye çekinme Ice. Açık ve net bir şekilde dile getir bunu, tıpkı onun ordudan alışık olduğu emirler gibi. Erkeklerin kesin kararlar duymaya ihtiyacı vardır. Sana tüm önerebileceklerim bunlar." diye ekledi, "Ayrıca da çok güzel görünüyorsun."

ICE

"Teşekkürler baba."

Kafasını salladı, yanağıma bir öpücük kondurdu ve gitti.

Annem, o gittikten hemen sonra aceleyle odama girdi.

"O adam sana ne dedi Ice? Seni korkutacak bir şeyler söylemedi ya?"

"Hayır anne, sadece iyi eğlenceler diledi."

Şüpheyle dolu bir sesle "Hımmm..." dedi.

Saate baktım.

"Şimdi..." diye başladı, sanki büyük bir açılış ya da gösteriye hazırlanan biri gibi konuştuğunu düşündüm,

"Benim odamda giyin, benim masamı ve malzemelerimi kullan." dedi bana.

Onun istediği makyajı onun istediği şekilde yaptığımı, saçımın her telini taradığıma ve yeni kıyafetimi giydiğime emin olmak için çevremde dolanıp durdu. Giyinmeyi bitirip tamamen hazır olduğumda, beni, fotoğraf makinesini getirip bir resmimi çekerek şaşırttı.

"Shavvn'la birlikte çekilmiş bir fotoğrafınızı da istiyorum." dedi.

"Anne, eminim ki bu onun canını sıkacaktır."

"Söylediğin şey çok anlamsız. Her erkek seninle fotoğraf çekirmek ister Ice." dedi.

Haklı olup olmadığını düşündüm. Gerçekten de onun kadar güzel miydim ve yalnızca konuşmamamla ünlü olduğum için mi erkekler benimle ilgilenmiyorlardı?

V. C. ANDREWS

Saat tam yedide kapı çaldı. Kalbimin durduğunu sandım. Kulaklarım uğuldamaya başladı. Yutkunmak istedim, ama yapamadım.

Annem de V yakalı yeni kırmızı elbisesini ve yeni ayakkabılarını giyerek süslenmişti. Odasından fırladı, bana salonda beklememi işaret etti ve kapıyı açmaya gitti.

Derinden gelen güçlü bir sesin "İyi akşamlar efendim." dediğini duydum, "Ben Shavvn Carter, Louel-la'nın kardeşiyim."

"Demek buradasın." dedi annem, "Ve üniformanın içinde çok hoş görünüyorsun."

"Teşekkür ederim efendim."

"İçeri gir Shawn. Ice salonda seni bekliyor."

Bütün vücudumun gerildiğini, tüm iç organlarımın büzüldüğünü hissettim. İçeri ilk önce annem girdi ve Shavvn içeri girebilsin diye kenara çekildi. Shavvn, şapkası elinde beni süzdü. Bir süre hiçbirimiz konuşmadık. Ona şöyle bir bakıp inceledim.

Neredeyse babam kadar geniş omuzluydu ve yaklaşık olarak benim boylarımdaydı, ama oldukça yakışıklı olduğu söylenebilirdi. Saçları çok kısa kesilmişti ve çok geniş alınlı olduğu için kel gibi görünüyordu. Kısacık saçları yüzünden kulaklarının büyüklüğü göze batıyordu. Küçük, parlak, zeytine benzeyen gözleri dışında, yüzündeki tüm uzuvlar büyüktü. Alt dudağı, üst dudağından bir parça daha kalındı ve çene kemikleri çok belirgindi. Ancak gülümsemesi ilk anda bıraktığı ciddi izlenimi hafifletti. Gülümseyince daha genç görünüyordu.

ICE

"Selam." dedi.

Âşık olmaktan uzaktım, ama içimden küçük bir ses: "Seninle çıkacağı için bu kadar heyecanlı olmasına şaşırma, sen muhtemelen onun bugüne kadar çıkabildiği en güzel kızsın. Eğer ordu üniforması olmasa o kadar sıradan olurdu ki onu bakmaya değer bile bulmazdın." diye fısıldıyordu. Annemin de onu, söylediği kadar yakışıklı bulmadığı sonucuna vardım, üniformasından etkilenmişti o kadar. Her neyse, sonuçta bir kitabın, kapağına bakarak yargılanmasına her zaman karşı çıkardım. Bir insanın da içinin güzel olup olmadığını anlamak daima zaman alır.

Annem, bana bir bakış attı ve kafasıyla konuşmam gerektiğini işaret etti.

"Selam." dedim.

"Çok, çok güzel görünüyorsun." dedi. "Ablamın bana yolladığı fotoğraftaki halinden çok daha güzelsin."

"Herhalde fotoğraf çekilirken ışık yetersizdi." dedi annem, "Oysa genelde çok fotojeniktir."

"Yo, fotoğrafta çirkin değildi." diye hemen düzeltti, "Sadece, yüz yüze bin kat daha güzel görünüyor."

Gülümsedi, annem de bir kahkaha attı.

"Tabii ki daha güzel görünecek." dedi. "Neyse, otur ve dışarı çıkmadan önce bize biraz kendinden bahset."

Tabii eğer yemek için belli bir saatte yer ayırtmadıysan."

'Hayır' anlamında kafasını salladı.

"Şey... Aslında, birkaç arkadaşımın buluşup hep birlikte Kit-Kat'a gideriz, diye düşünmüştüm."

V. C. ANDREWS

"Himmm, bu yeri daha önce duyduğumu sanmıyorum." dedi annem.

"Bir caz grubunun çaldığı bir restoran." dedi anneme.

"Caz mı? O ve babası cazkoliktir."

"Caz ne?"

"Neyse önemli değil, ben sizi tutmayayım." dedi "Ice, benim montumu al." dedi. Önceden zaten mon-tunu alacağıma karar vermiştik, ama annem, bu sanki bir son dakika kararıymış gibi davrandı. "Ben içeri gidip getireyim. Kusura bakma Shawn." dedi.

"Rica ederim efendim."

"Bu kibar konuşma şekline bayılıyorum, senin de hoşuna gitmiyor mu Ice?"

Shavvn gülümsedi ve bana baktı. Annem benim bir şey söylememi bekledi ve sonra hoşnut olmadığını gösteren bir iç çekişle montu getirmeye gitti.

"Annem gerçekten çok şeker." dedi Shavvn.

Ayağa kalktım.

"Ablamı tanıyor musun?" diye sordu.

Kafamı salladım ve "Hayır." diye mırıldandım.

Kafasını salladı. Doğru kelimeleri hatta herhangi bir kelime bulma çabası yüzünden, özellikle de gözlerinden okunuyordu. Söyleyecek bir şey bulana kadar bana bakmadı. Bakışlarını yere çevirmişti ve bir yayın üs-tündeymiş gibi kafasını sallıyordu.

"Şu anda, 12. sınıfta, lisenin son yılında mısınız?" diye sordu.

ICE

'Evet' anlamında kafa salladım.

"Daha büyük gösteriyorsun." dedi ve hemen "Yaşlı demek istemiyorum, yalnızca olduğundan daha büyük." diye ekledi.

Nasıl yaşlı dediğini düşünebileceğimi sandığına şaşırarak ona baktım.

"İşte geldim." diye bağırdı annem ve montumu uzattı. Shavvn, giymeme yardımcı olmak üzere montu tutuyordu. Annem onayladığını belirten bir hareket yaptı.

"Bir dakika durun." diye bağırdı annem, "Sen onu giymeden ikinizin bir resmini çekmek istiyorum."

Gözlerimi tavana diktim.

"Benim için uygun." dedi Shavvn. "Benim için iki kopya yaptırırsanız sevinirim. Biri birliğime gidecek."

Annem güldü ve önceden salondaki sehpanın üzerine bıraktığı fotoğraf makinesini aldı.

"Şurada durun." diye bulunduğumuz yerin biraz sağına gösterdi. "Shawn, kolunu Ice'ın omzuna at, kırılmayacaktır." diye öneride bulundu.

Gözlerimi kapadım ve alt dudağımı ısırdım. Kolu omzuma geldi, kocaman elini beni kendine doğru çekebilmek için kolumun üst tarafına doladı.

"Bundan daha güzel gülümseyebilirsin tatlım." dedi annem, "Shawn'ın gülüşü çok güzel."

Kendimi, dudaklarımı kıvrıp yayvanlaştırmak için zorladım ve annem deklanşöre bastı.

"Bir tane daha." dedi "Hazır çekmişken iki tane olsun."

V. C. ANDREWS

Bittiğinde kendimi Shavvn'dan kurtarıp annemin montunu giymeye başladım. Hemen bana yardımcı olmak için tutmaya çalıştı.

"Şey... Çok teşekkürler Bayan Goodman." dedi Shavvn. "Ona çok güzel zaman geçireceğim."

Annem, kapıya yöneldiğimiz sırada "Bundan eminim Shavvn, çok geç kalmayın." dedi.

"Merak etmeyin Efendim." diye yanıtladı Shavvn, bu da ne demektir? Çok geç kaçtı? Babam burada olsa daha kesin bir saat vereceğini düşündüm.

"Çok iyi eğlen tatlım." diye seslendi annem kapıyı kapatmadan hemen önce.

"Eğleneceğiz." dedi Shavvn. Bana baktı. "Hadi gidip şehrin altını üstüne getirelim, hı?"

Ben asansörü çağırırken elimi tuttu. Öyle hızlı hareket etmişti ki bir an ürkmüş, irkilmişim. Sonra da düşmeye basıp asansörü çağırırdı.

"Burada mı büyüdün?" diye sordu asansörün kapısı açılırken.

Kafamı salladım.

"Ben de. Yalnız liseyi burada bitirmedim. Orduda bir programa katılmaya karar verdim. Bu programla, orduda çalışırken bir yandan da liseyi bitirdim. Eğer okulda kalsam hayat için gecikecektim." diye açıkladı. "Annem, Philly'ye yerleşmeden önce bayağı yolculuk yaptık. Ben 14 yaşındayken, bilgisayar satıcısı bir adamla kaçıp beni ve Louella'yı yalnız bıraktı. Louella iyi bir iş buldu ve bu sayede geçinebildik." diye sürdürdü konuşmasını.

ICE

Asansör ininceye kadar bir dakikayı bile sessizlikle geçirmemeye kararlı görünüyordu.

"Ablama, annenın senin adını Ice koymasının nedenini sordum ve o da senin bir buzdolabı olduğunu söyledi. Bu doğru mu?" diye sordu.

"Hayır." dedim ve asansörden apartmanın koridoruna geçtim.

"Eee, neden sana öyle diyorlar o zaman?" Omuz silktim ve sokak kapısını açtım. Hava beklediğimden daha soğuktu. Montun önünü ilikledim ve beni arabasına götürmesini beklemeye başladım. Sokakta tek gördüğüm arkasına branda gerili pikap bir kamyonetti.

"Chipper diye bir arkadaşımın kamyonetini ödünç aldım. Ablamın arabası yok ve burada, kendime bir araba alacak kadar uzun süre kalmıyorum."

Kamyonete yürüdük ve benim için kapıyı açtı. İçeri girdiğimde viski olduğuna emin olduğum bir koku aldım. Koltuğun döşemesi ortadan yırtılmıştı ve çok pis görünüyordu. Yeni kıyafetimi kirletecek bir şey olmamasını ümit ettim. Yerde pis bir ingiliz anahtarı gördüm ve ayağımla bir kenara ittim. Kamyonete bindi ve motoru çalıştırdı.

"İşte gidiyoruz." dedi. Gaza bastığı anda koltuğun altından boş bir bira kutusu yuvarlandı.

"Chipper pek derli toplu sayılmaz." dedi. "Eee, Kit-Kat'tan bahsedildiğini daha önce duydun mu?"

Hayır anlamında kafamı salladım.

V. C. ANDREWS

"Kapıda kimlik kontrolü yapacaklardır." dedi.

"Ama ben sadece 17 yaşındayım."

"Olsun, önemli değil. Kontrolü yapan çocuğu tanıyoruz. Bir arkadaşımın ağabeyi. Bunun yanında en az 20 gösteriyorsun. Eğer istersen torpido gözünde sigara var." diye ekledi.

Yine hayır anlamında kafamı salladım.

"Sigara içmiyor musun? Bu iyi bir şey. Ben arada bir içerim. Yalnızca sigara." dedi gülerek. "İddiaya girerim ki sık sık dışarı çıkıyorsundur."

Ona doğruyu söyleyip söylemeyeceğime karar veremedim. Eğer söylersem kendini önemli hissedecekti ve bunu düşünmesini istemediğimi içgüdüsel olarak hissettim.

"Senin gibi bir kız popüler olmalı. Yalnızca güzel değilsin, Louella'nın bana söylediğine göre çok da güzel şarkı söylüyormuşsun. En son nerede program yaptın?"

"Koroda."

"Koro mu? Hepsi bu mu?" diye güldü. "Yahu ben de koroda şarkı söyledim, ama asla güzel söylediğimi iddia edemem."

Konuşmayı sürdürdü, askeri kamp maceralarından, tanıştığı yeni insanlardan, talim hocasından nasıl nefret ettiğinden, günün birinde bir yere atanmayı ne çok istediğinden söz etti.

Sonunda bana döndü ve gülümsedi.

"Ablam beni, senin çok konuşmadığın konusunda

ICE

uyarmıştı. Madem sesin o kadar güzel neden konuşmuyorsun?"

"Söyleyecek bir şeyim olduğunda konuşurum." dedim ona, güldü.

"Sen de askeri kampa yazılmalısın. Talim hocam her zaman 'Ben söyleyene kadar o koca çenelerinizi kapalı tutun!' derdi. Eğitim sırasında kendi kendine söylendiği için Dickie Stieglitz'e bir hafta ceza verdi. Kulağında radar falan var herhalde. Seni duyması için yakınında olması gerekmiyor."

"Aman, bu kadar konuşursam boğazımda bir yumru oluşacak. Sen biraz kendinden bahsedemez misin?"

"Caz severim." dedim.

"İyi, iyi. O zaman iyi vakit geçireceğiz. Hangi içkiyi seversin?" diye sordu arabayı birçok gece klübünün bulunduğu bir yere park ederken. "Votka? Cin? Bira?"

Kafa salladım.

"Burbon? Çavdar viskisi? Ne seversin?"

"İçki içmem." dedim.

"Tabii ki içmezsin." diye yanıtladı gülerek. "Hey, endişelenmene gerek yok, ablama randevularımdan söz etmem eğer seni sıkıran buysa. Annenin bütün bunlardan haberi olmayacak." diye söz verdi.

Hiçbir şey söylemedim. O da kapıyı açıp arabadan indi. Annemin bakışlarından uzak olduğumuz için benim kapımı açmaya gerek görmedi. 'Evet efendim'ler ve 'Hayır efendim'ler de son bulmuştu.

Kulübe adım attığımızda, kimlikleri kontrol eden ar-

V. C. ANDREWS

kadaşı beni tepeden tırnağa öyle garip bir gülümsemeye süzdü ki kendimi çırılçıplak hissettim.

"Güzel." dedi Shavvn'a. "Geciktin." diye sürdürdü. "Herkes partin için çoktan hazır, bekliyor."

"Şimdi bunu telafi ederiz." dedi ve beni içeri soktu.

Girişin hemen yanında, sağ tarafta, arkasındaki ayna, yanıp sönen minik ışıklarla donatılmış, bana Noel'i hatırlatan bir bar vardı. Tüm bar sandalyeleri doluydu ve barmen o kadar meşguldü ki başını kaldıramıyordu. Erkeklerin çok şık giyinmiş olduklarını fark ettim. Ceketleri ve kravatları vardı ve kadınlar da genelde pahalı görünen giysiler giymişlerdi.

Küçük bir sahnede, beş kişilik bir caz orkestrası Duke Ellington'ın çok çok tanınmış bir parçasını çalıyordu. Shavvn, beni, üniformalı üç genç adamın ve benden daha büyük gösteren üç kızın bulunduğu bir masaya oturttu. Bizim masaya yaklaştığımızı görünce bağırma ve kahkaha atmaya başladılar. Bunu çok kaba buldum çünkü bana göre çevremizde oturan diğer insanların müzik dinlemelerine engel oluyorlardı. Tabii bu hareketleri dikkatleri üzerimize çekti, özellikle de benim üzerime.

Sağdaki kırmızı saçlı uzun boylu genç adam "Hangi cehennemdeydin? Öldüğünü sandık." diye bağırdı. Yanındaki kız üzgün görünüyordu hatta acı çeker gibiydi. Kısacık koyu renk saçları, yumuşak hatlı bir ağzı vardı. Dudakları kararsızlığını belirtircesine yukarı büzülmüştü.

"Lütfen efendim, gerçekten kızınıza çok iyi bakaca-

ICE

ğım' numarası..." diye açıkladı. "İşte Ice, Ice bak bu da Michael." dedi uzun boylu kızıl adama dönerek. "Bu Buzzy." dedi, herkesten yaşlı görünen Afro-Amerikalı tıknaz bir adamı göstererek. Son olarak "Ve bu da Sonny." diyerek en genç olanı tanıttı. Alın ve yanakları koyu renk çillerle dolu, karamel rengi tenli biriydi. Hepsi birden "Selam." dediler ve sonra Michael, diğer kızları tanıtmaya koyuldu. Onunla beraber olanın adı jeannie, Buzzy'le beraber olan kızın adıysa Bernice'ti. İri yarı, göğüs kafesi geniş; açık kahverengi, hem renk hem de tip bakımından samana benzeyen saçları olan bir kızdı.

Sonny'le birlikte olan kız tanıtmadan önce kızı dönüp "Senin adın neydi tatlım?" dedi.

Hatırlamamasına sıkılarak "Ben Dolores." dedi. Latin ırkından gibiydi, belki de Meksikalı'ydı. Diğer üç kız arasında, koyu renk gözlerinin parlaklığıyla en tatlı olanın o olduğunu düşündüm. Hemen geçiştirdi ve sandalyesinde oturup müziğin tadını çıkarmaya devam etti. "Ne zaman bütün bu konuşmaları bir yana bırakıp dans edeceğiz?" diye sordu.

Michael, "Sonny, kalk da şu kızla bir dans et." dedi. "Kız tam gaz çalışıyor, seninse pilin bitmiş." Herkes güldü. Shavvn, montumu alıp sandalyeye astı. Tüm arkadaşları, girişteki adamın beni süzdüğü gibi öyle bir süzdüler ki yanlış bir şey yapıp yapmadığımı düşündüm. Annem, onun şekil veren sutyenlerinden birini giymemde ısrar etmişti; ve dekoltem, istediğimden çok daha fazla belirgindi. Shavvn hemen kendine bir

V. C. ANDREWS

cin-tonik ısmarladı ve bana bakıp "Öna da aynısından." dedi.

Reddetmedim, ama hoşuma gitmezse içmeyeceğimi düşündüm.

Buzzy, masaya dayanarak "Neden adın Ice?" diye sordu, "Bana hiç de soğuk görünmedin." Hep birlikte güldüler, hatta gülemezmiş gibi görünen Jeanie bile güldü.

"Soğuk değil." dedi Shavvn, "Sadece sakın."

"İstediğin zaman kadehime parmağını daldırıp soğutabilirsin." dedi Sonny ve yine hepsi birden güldüler.

Michael, Shavvn'ı kastederek, "Ne zamandır bu sanat eserini tanıyorsun?" diye sordu.

Bir an için düşündüm.

"Yirmi dakikadır." diye yanıtladım. Kahkahaya boğuldu ve herkese söylediğimi tekrar etti. Sanki hayatlarında duydukları en komik şeymiş gibi davranıyorlardı. Kahkahalar hiç bitmeyecek sandım.

Müzik durdu ve herkes alkışladı. İçkilerimiz geldi, Shavvn kendi içkisini neredeyse tek yudumda bitirdi.

"Buna ihtiyacım vardı." dedi, "Birinin annesiyle karşılaşmak beni hep gerginleştirir."

"Bahse girerim ki çok anneye karşılaşmadın." dedi Buzzy, "Philly'den misin?"

'Evet' diye kafamı salladım. Kulüpte o kadar çok gürültü vardı ki seni duymaları için bağırman gerekiyordu ve bunun ses tellerim için hiç iyi olmadığını biliyordum.

ICE

Michael, "Şu çıktığın adamın ne kadar tehlikeli olduğunun farkında mısın?" diye espri yaptı.

Omuz silktim.

"Hayat hikâyesi yasaklıdır."

Bir kez daha güldükten sonra, "Haklısın." dedi Buzzy. "Yalnız Ice, gerçekten sakın. Senin hakkında hiç de endişelenmiş görünmüyor. Bence senin endişelenmeye başlaman gerek Shavvn."

Müzik yeniden başladı.

Sonny, yüzünü buruşturarak "Müzikten hoşlanırsın mı Ice?" diye sordu.

Shavvn, "Gerçekten çok sever." dedi. "Hatta bayılır."

Michael, "Buna eminim." dedi. Orkestrayı göstererek, "Bunu bilir misin?" diye sordu.

Gülümsedim.

"Bu bir Benny Goodman parçası." dedim. Hepsi birden bana baktı. "Şarkının adı 'After Avvhile.' 1929 gibi yapılmıştı." dedim. Ağızlarını açmış bana bakıyorlardı. Buzzy, Shavvn'a "Dalga geçiyor, değil mi?" dedi. Shavvn kafasını salladı.

"Annesi bunlarla yakından ilgilendiğini söyledi. Hatta bil bakalım başka ne yapıyor?" dedikten sonra ekledi, "Şarkı da söylüyor."

Michael, "Yok artık, hem bilgili hem de yetenekli mi yani?" diye bağırdı. Öbür kızlar dikkatleri üzerime çektiğim için sıkılmış görünüyorlardı. Dolores sonunda

V. C. ANDREWS

Sonny'yi dansa kaldırmayı başardı, Shavvn da bana dans etmek isteyip istemediğimi sordu. Babamın bana öğrettiği birkaç dans adımını düşünüp kendi kendime gülümsedim.

Kabul ettim ve kalktık. Shawn'ın ritm duygusu yoktu ve sadece dans ediyormuş gibi yapıyordu, ama hiç umursamadım. Gözlerimi kapayıp müziğin bana hükmetmesine izin verdim. Müzik bitip de insanlar alkışlamaya başlayana, orkestraya baktıklarından çok, bana baktıklarını fark edene kadar, tüm izleyicilerin dikkatini nasıl üzerime çektiğimi hiç düşünmedim. Orkestranın başı olan, uzun boylu, kır saçlı, dostça bakan adam bana gülümsedi.

Masaya döndüğümüzde, erkekler benden bahsediyorlardı ve kızlar daha da sıkılmış görünüyorlardı. Shavvn kendine bir içki daha söyledi. Ben, benimkinden sadece bir yudum içmiştim.

"Hadi, içsene." diye söylendi Shawn. "Daha önümüzde uzun-bir gece var."

Söylediğinin yavaş içmek için daha da geçerli bir neden olduğunu düşündüm, ama o sırada herkes yeni bir içki söylüyordu.

Biraz daha dans ettik. Dolores seksi danslarla ilgiyi biraz üzerine çekmeye çalıştı. Sonny beni dansa kaldırmak istediğindeyse masanın öbür ucundan, üstüme sıçrayıp gözlerimi çıkarmak istiyormuş gibi baktı.

"Git de aklını başına getir." dedi Shavvn.

Olabildiğim kadar kibarca "Bunu yapmamayı yeğlerim." dedim.

ICE

Sözlerim bir anda bütün gözlerden gülümsemeleri uçuruverdi. Anladım ki, herkes içki içip komiklik yaparken ciddi tek sözün bile yeri yoktu. Bu söz her şeyi bir anda frenlemişti.

Michael, Sonny'ye, "Hava serinledi." dedi. "İşte şimdi buzu gördüm."

Buzzy, "Hey, onu biraz rahat bırak." dedi. "Ayrıca şarkı söylemesinin vakti geldi." Kafamı salladım. "Hayır." dedim.

Dinlemedi. Ayağa kalkıp orkestra şefine gitti. Beni işaret etti. Sonra da beni yanına çağırdı.

"Hadi git." diye üsteledi Shavvn. "Onlara bir iki şey göster."

Kafamı sallayarak "Hayır." dedim. Tüm izleyiciler bana bakıyordu.

Jeannie, "Sorun ne? Burası yeterince kalabalık değil mi?" diye sordu.

Ona baktım.

"Hiç tek başıma söylemedim." dedim, bunun geçerli bir neden olacağını düşünerek.

"Tamam işte, bu gece ilk kez tek başına söylemiş olacaksın." dedi Michael.

Shavvn ayağa kalkmama yardımcı oldu. Tekrar kafamı salladım.

İnsanlar, ayağa kalkmamı sağlamak için büyük bir hevesle alkışlıyorlardı. Kafamı sallamayı sürdürdüm,

V. C. ANDREWS

ama en gürültücü kızlar masamıza geliyorlardı ve salak durumuna düşmek üzereydim.

İlk kez annemin benim için doğru bir isim seçtiğini düşündüm. Kanım damarlarımda donmak üzereydi. Korkudan duyarsızlaşmışım. Ve sonra, ansızın, arkamdan gelen tanıdık bir ses duydum.

"Hadi Ice."

Arkamı döndüğümde, okulun son sınıf öğrencilerinden, koro şarkılarına piyanoda eşlik eden Balvvin Noble'ı gördüm.

"Balvvin, burada ne işin var?" diye bir çığlık attım.

Sonny, Shavvn'a, "Hani konuşmuyordu?" diye bağırdı.

"Buraya sıkça gelip Barry Jones'la çalarım." dedi. "Lullaby of Birdland'i söyle." diye üsteledi. Fırsat buldukça, provaya kimse gelmeden önce, Barry ve ben birlikte çalışırdık. O da, babam gibi, en çok Ella Fitzgerald'ın o ünlü şarkısını yorumlayışımı severdi. "Hadi, ben de piyanoya geçerim."

"Gerçekten mi?"

"Bu da nesi?" dedi Shavvn.

"Ben okul korosunda piyano çalışıyorum." dedi Balvvin.

"Ama burası okul değil salak."

"Eğer Balvvin çalmazsa söylemem." dedim.

İzleyiciler sabırsızlanıyordu. İnsanlar, çatallarını bardaklara vurmaya başlamışlardı. Shavvn şöyle bir çevresine baktı.

ICE

Michael, "Bırak çalsın, neyi dert ediyorsun?" diye sordu.

Shavvn geri çekildi ve Balwin küçük sahneye doğru ilerledi. Orkestranın tamamı onu tanıyordu. Piyanist yerini ona bıraktı.

Orkestranın başı, "Hey Balvvin!" dedi, "Kızın iyi olduğuna emin misin? Bugünkü, izleyiciler pek kolay memnun olmuyor."

"O da koroda. Bunu hep yapıyor." diye yanıtladı ve bana dönüp "Hadi gösterelim onlara." dedi. Orkestra şefine dönüp "Lullaby'i çalacağız." dedi.

"Tamam."

Kalbim atmak yerine çırpınıyor, bir kuş gibi göğsümden dışarı çıkmaya çalışıyordu. Beni sakinleştiren tek şey, Balvvin'in piyanoda olmasıydı. Tanıdık yüzü bana cesaret veriyordu.

"Yüzlerindeki şu şüpheci ifadeyi süpürelim." dedi Balvvin.

Mikrofonu bana vermişlerdi. Buzzy gidip yerine oturdu. Kızlar hışımla, erkekler merakla bana bakıyordu. Sonra müzik başladı. Babamla birlikte salonumuzda olduğumu, babamın o mutlu gülümseyişini hayal ettim ve başladım. Biraz sonra artık Kit-Kat'ta değildim, eve dönmüştüm, güvendedim ve şarkı bana huzur veriyordu.

Bitirdiğimde tüm izleyiciler ayakta, masamdaki, hoşnutsuzlukları yüzlerinden belli olan kızlar bile ayakta alkışlıyorlardı.

V. C. ANDREWS

Orkestra şefi, "İstedüğün zaman gelebilirsin." dedi.

Balvvin çok gururlanmıştı.

"Yapabileceğini biliyordum." dedi.

"Sen burada olmasan asla yapamazdım Balvvin."

"Burada olduğuma çok mutluyum." dedi.

Shavvn hemencecik yanımıza geldi.

"Hoş." dedi. "Gerçekten hoş. Hadi gel, hep birlikte, bunu kutlamaya Michael'ın evine gidiyoruz."

"Ne? Niye? Burada kalamaz mıyız?"

"Burada işimiz bitti."

Grubun masadan kalktığını gördüm ve aklıma babamın tavsiyesi geldi.

"Ben kimsenin evine gitmek istemiyorum Shavvn." dedim kendimden emin bir şekilde.

"Niye ki?"

"Dışarı çıkış nedenimiz yemek yemekti ve daha yemedik."

"Orada yiyecek bir şeyler buluruz." dedi.

"Belki de beni eve bıraksan daha iyi olur." dedim.

"Dalga mı geçiyorsun?"

Kafamı salladım ve yüzündeki gülümseyiş bir anda kaybolup yerini sıkıntılı bir ifadeye bıraktı.

"Ben kimsenin evine gitmek istemiyorum." dedim.

"Ben eğleneceğimizi sanıyordum. Sen eğlenmek istemiyor musun?"

"Evet. İstiyorum, ama bunun için kimsenin evine gitmek istemiyorum." dedim.

"Hadi ama."

ICE

Olabilirdiğim kadar ciddi bir şekilde "Hayır." dedim.

Bir süre gözlerini bana dikip sinirli bir şekilde baktı. Sonra bunu arkadaşlarına söylemeye gitti ve hep bir ağızdan ısrar etmeye başladılar.

"Sadece müzik dinleyecektik, bir şeyler yiyip gecenin tadını çıkaracaktık."

"Gerçek bir parti yapabiliirdik." "Sorun ne?"

Hiçbirine cevap vermedim. Masada, kollarımı kavuşturdum, tüm dikkatimi sahneye yöneltip onların rica ve eleştirilerine kulak asmadan sessizce oturdum.

Sonny, Shavvn'a "Bir külçe buzun var." dedi.

Shovvn, sinirli bir şekilde, aşağılarcasına baktı.

"Ben Michael'a gidiyorum." dedi sonunda. "Geliyor musun, gelmiyor musun?"

Ona baktım.

"Hayır hayırdır." dedim, söyleyebildiğim kadar kesin ve ciddi bir şekilde. Yüzüne bir tokat atmışım gibi kafasını geriye savurdu.

"İyi. O zaman söyle de o şişko çocuk seni eve bıraksın." diye bağırdı ve uzaklaştı. "Bir dahaki sefere ablam bana birini ayarlamaya kalkarsa ona iki kez düşünmesini söyleyeceğim. Hadi kızkardeşini ara Dolores." dedi. "Bana onunla çıkmamı önerdiğinde kabul etmeliymişim. Bu kız bir başbelası."

Bütün kızlar güldüler. Onlara baktım ve önüme döndüm.

"Hey." dedi Buzzy, eğilip kulağıma, "Eğer gerçek

V. C. ANDREWS

bir erkekle çıkmak istersen ara beni. Sarı sayfaların gerçek erkek bölümünde adım var."

Güldü ve beni bir başıma masada bırakarak, hep birlikte koridora doğru yürüdüler. Çevredeki herkesin bana baktığına emindim. Gözlerimi masadan kaldırıp çevreme her baktığımda başka birinin bakışıyla karşılaşılıyordum. Kendimi, yetişkinlerin dünyasında bocalayan çok aptal ve kırgın bir ergen gibi hissediyordum. Ama gitmedim.

Balvvin, onlar gider gitmez, "Ne oldu?" diye sormaya yanıma geldi.

Olanları kısaca anlattım.

"Nasıl seni böyle bırakıp gidebildi?"

Yanıtlamadım. Masaya bakmayı sürdürdüm, tüm vücudum titriyordu. Elini hafifçe omzuma koyduğunu hissettim.

"Üzülme Ice, annem bu gece için arabayı bana vermişti. Ben seni eve bırakırım." dedi. "Eve gitmek istiyor musun?"

Kafamı salladım.

"Henüz yemek yemediğini söylediğini duymuştum. Yol üzerinde bir pizzacıda durmamıza ne dersin? Benim de karnım acıktı. Zaten ben hep açım." diye itiraf etti.

"Olur." dedim. Oradan çıkmak için ne önerse kabul ederdim.

Ama Balvvin'le kapıya doğru yürürken annemi düşündüm.

Kesinlikle benden nefret edecekti.

4 MÜTTEFİKLER

ANNEME söylememeye karar verdim. Geldiğimde, babamla birlikte televizyon seyrediyorlardı. Çok sessiz olmaya çalıştım, ama kapıyı açtığımda annem salonun kapısına gelmişti.

Arkama bakarak, "Shavvn nerede?" diye sordu. "Seni kapıya kadar geçirmedim mi?"

Kafamı salladım.

Babam salondan, "Bu beni hiç şaşırtmadı." diye seslendi.

"Sen de beni hiç şaşırtmadın." diye yanıtladı annem. Bana şüphe dolu bir bakış attı ve "Gel de nasıl geçtiğini anlat bakalım." dedi.

"İyiydi." dedim.

"İyi mi? Hepsi bu mu? Sadece iyi miydi?"

Babam bana doğru bir bakış attı.

V. C. ANDREWS

"Duyduğuma göre seni Kit-Kat'a götürmüş. Orada Barry Jones çalışıyor, değil mi?"

"Evet." diye onayladım.

"Gördün mü Lena, geçen ay sana oraya gitmeyi teklif ettiğimde reddetmiştin. Bak, Ice gitmiş ve çok eğlenmiş. Şanslı kız. Ne çaldılar?"

"Ellington, birkaç Benny Goodman ve başarılı bir Miles Davis parçası." diye saydım. Babamın gözleri parladı.

"Tabii, bu soruya ayrıntılı cevap veriyorsun, ama ben randevuyu sorunca sadece 'iyi' değil mi? Neden müzikten bu kadar çok bahsediyorsun? Peki, ya Shavvn Carter?"

Babam "İlk randevusundan sonra onun hakkında ne söylemesini bekliyorsun ki?" diye sordu.

Annem onu onaylamadığını belirten bir işaret yaptı ve bana döndü.

"Onunla hoşça vakit geçirdin mi?"

"İdare ederdi." diye mırıldandım.

"Bana pek hoşça vakit geçirmişsin gibi gelmedi." dedi. "Sanki Ellington, Davis ve Goodman daha çok eğlenmiş gibiler. Arkadaşlarıyla tanıştın mı? Nasıldılar? Yeni arkadaşlar edindin mi? Onunla tekrar çıkacak mısın?"

Babam, "Başka bir soruya geçmeden önce bir öncekini yanıtlamasına izin versen nasıl olur?" diye araya girdi.

"Ben bana herhangi bir şey söylemesi için çaba gösteriyorum, sen işimi zorlaştırıyorsun Cameron, çok

ICE

sağol! Ben bu gece için çok çalıştım, kendini içine hapsettiği kabuktan çıkması için bir sürü para harcadık. Sen hiçbir şey yapmadın."

"Bütün kızlar benden büyüktü anne, benimle arkadaş olmak isteyeceklerini sanmıyorum. Ben hâlâ bir lise öğrencisiyim."

"Lise öğrencisi gibi görünmüyorsun Ice. Seninle arkadaşlık etmek isteyeceklerdir. Bahse girerim ki içlerinde en güzeli sendin, değil mi?"

"Lena, onu bunaltıyorsun."

"Kendisiyle, benimle ve yaptıklarımızla gurur duymalı. Övünebilirsin Icee. Eee?"

"Sanırım öyleydin anne." Babama baktım. "Lul-laby'yi söyledim."

"Ne yaptın?" Babam neredeyse sandalyesinden düşüyordu. "Ciddi misin? Barry Jones'la mı?"

Başımınla onayladım. "Nasıl geçti?"

"Herkes ayakta alkışladı." dedim. "Duyuyor musun Lena? Ayakta alkışlamışlar." Annem, "Peki, bütün bunlar olurken Shavvn Carter ne yapıyordu?" diye sordu.

"Sanırım o da dinledi ve alkışladı." diye babam benim yerime cevap verdi.

Annem gözlerini kıstı.

"Bu ne biçim bir randevu? Sen orkestrayla şarkı mı söyledin?" dedi yüksek sesle.

V. C. ANDREWS

"Eğlenmiş Lena, yeter, bırak işte."

"Yorgunum." dedim. "İyi geceler."

"Bütün anlattıkları müzik hakkındaydı." diye söylendi annem arkamdan. "Ben bir erkekle çıktığımda söyleyecek çok daha fazla şeyim olurdu."

Babam "Buna eminim." dedi ve annem ona bağırmağa başladı.

Ben odamın kapısını kapattım ve derin bir nefes aldım.

Biteceğini umut ediyordum. Annem soru sormayı bırakacaktı ve konu kapanacaktı, ama ertesi sabah kahvaltı için mutfaka girdiğim anda, yine üstüme gelmeye başladı. Babam hâlâ uyuyordu.

"Nasıl bir akşam yemeği yediniz? Pahalı mıydı? Bahse girerim ki içki içtiniz değil mi? Bahse girerim ki kimliğini sormadılar bile... Eee?"

"Shawn benim için bir cin-tonik söyledi ve kimse bana kimlik sormadı, ama ben hiç içmedim." dedim ona. Hâlâ doğru söylüyordum.

"Erkekler seni alkolle yumuşatabileceklerini düşünürler. Kartlarını doğru oynadığın sürece bundan bir zarar gelmez. Ben her zaman ilgisizmiş gibi görünürdüm, ama aslında çevremde olup bitene çok dikkat ederdim. Öbürleri çok içtiler değil mi?"

Kafamı salladım.

"Sen ve Shavvn, bütün gece Kit-Kat'ta mıydınız?"

"Evet." dedim, ama hemen gözlerimi kaçırdım.

"Seni başka bir yere mi götürmek istedi?"

ICE

Kafamı salladım.

"Nereye? Kahretsin, neden her kelimeyi ağzından zorla çekmek zorunda kalıyorum ki? Neden bir kerede bütün hikâyeyi anlatmıyorsun? Hiç peş peşe iki cümle kurduğun oldu mu?"

"Beni arkadaşlarından birinin evine, partiye götürmek istedi, ama ben reddettim."

"Bu kadar mı? O halde her şey yolunda. Sana bu nedenle daha da çok saygı duymalı. Sonuçta bu onunla ilk randevundu. İyi etmişsin. Eminim ki anlamıştır. Anladı değil mi?" diye sordu.

Tam patlayıp her şeyi olduğu gibi anlatacağım anda telefon çaldı. İkimiz de telefona baktık. Annem gülümsedi, ben de telefona baktım.

Kim olduğunu duyunca büyük bir coşkuyla "Selam." dedim.

Annem, çevremde dönerek "Shavvn mu?" diye fısıldadı.

Cevap vermeden arkamı döndüm. Telefondaki Shavvn değil, Balwin'di.

"Hayır, sorun değil, uyanmıştık." dedim.

"Beş dakika önce telefonum çaldı." dedi, sesi heyecanla doluydu, "Arayan Barry Jones'tu. Geceki işten yeni dönmüşler. Kit-Kat'tan sonra başka bir kulübe gidip sabaha kadar çalışıyorlar. Sonra bir yerde kahvaltı edip eve dönüyorlar ve bütün gün uyuyorlar."

"Ne hayat ama!" dedim.

"Müzisyen vampirler. Neyse, unutmadan beni aramak istemiş. Senden çok etkilenmiş."

V. C. ANDREWS

"Gerçekten mi?"

"Evet, ama tek etkilenen o değil. Başka biri daha varmış, adı Edmond Senetsky, New York'tan bir menajer. Bir müşterisiyle birlikte kulübün arka taraflarında oturuyormuş. Seni şarkı söylerken dinlemiş ve Barry'ye senin hakkında sorular sormuş, Barry de seni tanımadığını, ama tanıyan birini bildiğini söylemiş. O da bendim tabii..."

"Eee, ne istiyormuş?"

"Barry, ona, senin, annesinin New York'taki sanat okulunun seçmelerine girmeni istediğini söylemiş."
"New York mu?"

Annem arkamdan, "Ne olmuş New York'a?" diye sordu.
Kafamı salladım.

"Evet." dedi Balwin. "Barry, seçmeler için birkaç parça hazırlaman gerektiğini söyledi. Ayrıntıları öğrenebilmen için de Barry'ye kartvizitini vermiş. Barry bana telefon numaralarını verdi. Sana şimdi vermemi ister misin?"

Kesin bir sesle "Hayır." dedim.

Annem, "Neden hayır diyorsun? Gidebilirsin." diye seslendi yan taraftan. Yine kafamı salladım.

"Belki bunu daha sonra konuşmak istersin. Bu senin için çok büyük bir fırsat. En azından Barry öyle olduğunu söyledi ve bu işlerden anlıyor. Okulun adını ben de daha önce duymuştum. Eğer Juilliard'a gitmiyorsaydım ben de giderdim."

ICE

"Biraz düşünmeme izin ver."

"Tabii. Bugün bütün gün evdeyim. Sana daha önce söylemiş miydim bilmiyorum, ama beste yapıyorum. Annemler bana bir piyano alıp bodruma yerleştirdiler. Stüdyo olarak çok gelişmiş değil, ama kimse rahatsız etmeden, sükûnetle kayıt yapabiliyorum. Gelip şarkılarımdan birini söyleyen çok mutlu olurum." dedi.

"Tamam, teşekkürler."

Balwin, şan öğretmenimizi kastederek, "Ben Bay Glenn'i arayıp New York'taki okul hakkında ne bildiğini soracağım." dedi. "Bütün bunlar hakkında fikrini almalıyız."

"Doğru." dedim "Hoşçakal."

"Beni ararsan sevinirim." dedi çabucak ve telefonu kapadım.

Annem, "Bütün bunlar ne hakkında?" diye sordu.

Bir an için yüzüm telefona dönük bir şekilde bulunduğum yerde durdum sonra da ona döndüm.

"Telefondaki Shavvn Carter değildi anne, Balvvin Noble'dı."

"Balwin Noble da kim?"

"Okuldan bir çocuk. Koroda bize piyanoyla eşlik eden, çok iyi bir insan." diye belirttim, ama etkilenmiş görünmüyordu.

"Eee, ne istiyormuş? New York'la ne alakası varmış istediğinin?"

"Dün akşam ben Shawn'la Kit-Kat'tayken o da oradaydı." diye başladım.

V. C. ANDREWS

Babamın, mutfağın kapısında, "Kim oradaydı?" diye sorduğunu duydum. Kurumuş elleriyle saçlarını karıştırıyordu. Gerindi, esnedi ve bize baktı. "Ne oldu size? Bir ölü bile sizin yaptığınız gürültüde uyuyamaz."

Annem, "Eğer duvarların selafondan yapılmamış olduğu bir yerde otursaydık birbirimizi uyandırmadan da sohbet edebilirdik." diye kinayeye konuştu.

"Peki, ne konuşuyordunuz?"

"Sadece randevusunun nasıl geçtiğini soruyordum, hepsi bu."

"Yine mi aynı şey?" dedi ve kendine kahve koymaya koyuldu.

"Evet, yine aynı şey. Sonra da telefon çaldı, Ice'ı aradılar, şimdi de onu soruyordum. Bütün bunlar senin için uygun mu yoksa öz kızımın konuşmak için özel izin mi almalıyım?"

Babam cevap vermedi. Kahvesini içti ve kendine yumurta hazırlamaya başladı. Annemden güzel omlet yapar, ama bunu söylemeye hep utanmışımdır.

Bana, "Sen daha önce yedin mi?" diye sordu. Kafamı salladım. "Lena, sen de omlet ister misin?"

Annem, "Hayır, omlet falan istemem. Kahretsin." dedi, sinirden delirmek üzereydi. Bir an sersemlemiş göründü. Ekmek kızartmak üzere kalktı. Parmaklarıyla şakaklarını ovuşturarak "Ne diyordum?" diye söylendi. "Haa, evet, New York... Kimmiş bu çocuk? Ne istiyor?"

Derin bir nefes aldım, ona döndüm ve anlatmaya başladım.

ICE

"Dün akşam ben şarkı söylerken Balwin de piyano çaldı. Çok yetenekli bir müzisyen ve Kit-Kat'a fırsat buldukça, Barry Jones'la çalışmak için gidiyor."

"Vay bel!" dedi babam. "Bunu yapmasına izin vermeleri için gerçekten çok yetenekli olması gerek."

"Evet, öyle baba."

"Neyse, bu onun için çok iyi." dedi annem. "Peki, bunun seninle ne ilgisi var?"

"Barry Jones bu sabah onu arayıp New York'lu bir menajerin dün gece orada olduğunu, beni şarkı söylerken dinlediğini ve New York'taki bir sanat okulunun seçmelerine girmemi istediğini söylemiş."

"Ciddi misin? Bu müthiş."

"Bunda müthiş olacak ne var? New York'ta bir okula nasıl gidecekmış? Sen bunun ne kadar para istediğini biliyor musun?" diye neredeyse bağırarak konuştu annem.

"Önce bir bakalım."

Annem ona baktı. Sinirinden gözleri garipleşmiş, dudakları beyazlaşmıştı. Bana gittikçe artan bir şüpheyle baktı.

"Dün gece seni eve kim getirdi?" diye sordu, ben tereddüt edince "Eee?" diye üsteledi.

"Balvvin." diye itiraf ettim.

"Aklımdan geçmedi değil."

"Neler oluyor?" diye sordu babam, "Ne oldu Ice?"

"Anne, hep birlikte birinin evine, özel bir partiye

V. C. ANDREWS

gitmek istediklerini ve benim gitmeyi reddettiğimi anlattım. Shawn beni anlamadı anne, gitmeyi reddettiğim için bana saygı da duymadı. Kavga çıkardı ve beni oracıkta bıraktı."

Babam, "Ne yaptı? Ben sana söylemişim..." diye kekeledi.

"Biraz susup kızın konuşmasına izin verir misin!" dedi annem.

"Deliler gibi içki içiyorlardı, Shavvn da içiyordu. Akşam yemeği falan yemedik."

"Bunu tahmin etmişim." dedi babam kafasını düşünceli bir şekilde sallayarak.

"Tahmin mi etmiştin? Ne oldu? Şimdi de falcı mı oldun?"

Annem, öfkeyle oturdu.

"Bütün gece dilsizmiş ya da yokmuş gibi davran-madın değil mi?" diye yüzünden beni suçladığı okunabiliyordu. "Senin kendini beğenmişin teki olduğunu düşündürmedin herhalde?"

"Hayır anne. Söyleyecek bir şeyim olduğunda ve bana soru sorduklarında konuştum, ama diğer kızlar benimle konuşmak istemediler."

"Eminim." dedi babam, "Onu nelere bulaştırdın!"

"Ben mi? Ben hiç öyle bir şey yapmadım. Onun insanlarla dışarı çıkmasını, bir bireye dönüşmesini sağlamaya çalıştım. Seni böyle cümleler kurmaktan men ederim Cameron Goodman."

"Bu annemin hatası değildi baba. Böyle olacağını bilmesi imkânsızdı."

ICE

"Bu dünyada onun kadar tecrübesi olan bir kadının, bunu çok daha iyi bilmesi gerekir." dedi babam ve yumurtalarına döndü.

Annem masadaki tabağı aldı, havaya, kafasından yukarı kaldırdı ve babamın ayaklarının dibine attı. Babam, içgüdüsel olarak arkaya sıçradı, yanlışlıkla tavanın sapına çarptı, omletlerimizin yere saçılmasına neden oldu. Her şey bir anda olmuştu ve yerler, tavan akmış gibi görünüyordu.

"Bak ne oldu senin yüzünden!" diye bağırırdı babam.

"Ben bir sokak kızımıymışım gibi geçmişime göndermeler yapıp durmandan hiç hoşlanmıyorum Cameron. Özellikle kızımızın yanında yapma diye yüz kez söyledim.

Kızın kafasını bu salak müziklerle öyle bir doldur-dun ki New York'a gidip bir gösteri yıldızı olabileceğini sanıyor, falan filan... Biriyle randevusu varken sahneye çıkıyor. Bahse girerim ki Shavvn kendini bir salak gibi hissetmiştir."

"Salak gibi hissetmesi için hiçbir neden yok. Aksine onunla birlikte olduğu için gurur duymalı. Onu daha da çok takdir etmeli."

"Bir erkek, bir kadından tüm dikkatini ona yöneltmesini bekler, bir piyanistle flört etmesini değil."

"Onunla flört etmiyorum anne. Sadece arkadaşız. Okulda da bizimle müzik yapıyor. Hem..."

"Tamam tamam! Bunları daha önce de anlattın. Shawn'a sadece bir lise öğrencisi olduğunu gösterdin."

V. C. ANDREWS

Tüm masraflar ve çabalarım boşa gitti." diye söylendi, babama dik dik baktı ve mutfaktan çıktı.

Yerleri temizlemeye başladı.

"Takma kafanı." dedi babam. "Bunu atlatacaktır. Evdeki o partiye gitmeyerek doğru olanı yapmışsın. Kendini bir sürü sarhoştan kurtaramayabilirdin." dedi. "O da bunu biliyor aslında. Sadece hayalkırıklığına uğradı." diye ekledi ve annemin kırıdığı tabağın parçalarını toplamama yardım etti.

Bütün bunların benim hatam olduğunu düşündüm.

Randevuya gitmemek konusunda ısrar etmeliydim.

Evde oturup annem olmaya çalışmamalıydım.

Balvvin öğleden sonra tekrar aradı. Bay Glenn'le konuştuğunu söyledi. Bay Glenn ona, Senetsky School'un çok özel bir okul olduğunu ve her yıl sadece yarım düzine öğrencinin kabul edildiğini söylemiş.

"Orası sadece bir okul değil. Aynı zamanda orada yaşıyorsun ve sana her şeyi öğretiyorlar.- Davranış şekilleri, giyim, oyunculuk... Her şey. Mezunlar, istisnasız ya Broadvway'de ya televizyon dizilerinde ya da filmlerde rol alıyorlar. Sen mezun olur olmaz, oğlu senin menajerliğini üstleniyor, zaten çok başarılı bir menajer. Uğraştığın sanat ne olursa olsun, senin yetenekli olduğunu düşünmesi, gösteri dünyasına adım atmak için neredeyse en garantili yol. Bunu yapmalısın lce. Yeter ki dene." dedikten sonra, "Ben sana yardımcı olurum." diye ekledi.

ICE

"Bilemiyorum." dedim. Anne ve babamın benim yüzümden ettikleri kavga yüzünden hâlâ titriyordum. Evimiz bir tabuta dönüşmüştü. Kimse konuşmuyordu, müzik çalmıyordu ve hemen hemen hiç hareket yoktu. Babam salonda oturmuş, aynı gazeteyi tekrar tekrar okuyordu. Annemse alına ıslak bir kumaş parçası koymuş, sinirden delirmiş gibi yatıyordu. Çıt çıkarmaya korkuyordum. Telefonda bile fısıldayarak konuşuyordum.

"Yolunda gitmeyen bir şey mi var?" diye sordu Bal-win.

Geçıştirmek için "Hayır." dedim.

"Biliyorum belki ani olacak, ama neden söyleyebileceğin bazı parçaları seçmek için bize geliniyorsun?"

Cevap vermedim.

"Nerede yaşadığımı biliyorsun değil mi?" "Hayır." dedim.

Adresi verdi, sonra da yolu tarif etti. "Sizin evden yürüyerek yaklaşık olarak on dakika sürer." diye bitirdi konuşmasını.

Balvvin, güzel bir semtte oturuyordu. O caddeden daha önce geçmiştim, ama orada oturan kimseyi tanımazdım. Artık tanıyordum.

Bir önceki akşam bana kendinden söz etmişti. Annesi de, babası da önemli mesleklere sahiptiler. Babası muhasebeciydi ve annesi de diş temizliğiyle ilgili bir klinikte çalışıyordu. O da benim gibi ailenin tek çocuğuydu. Boyuna göre kilosu fazla sayılırdı, ama güzel

V. C. ANDREWS

bir yüzü, kibar ve zekice bakan siyah gözleri, düzgün dudakları vardı. Kesinlikle okulun en iyi giyinen çocuğuydu ve sık sık giydiği güzel gömlekler yüzünden ona takılırlardı. Onu, 'Bay' kelimesine iğrenç bir vurgu yaparak, 'Bay' Noble, diye çağırırlardı. Gerçi bazı öğretmenlerimiz de ona Bay Noble derdi, ama onlar Bal-win'i kırmaya çalışmıyorlardı. İyi, kibar ve yeterince hırslı bir öğrenci olduğu için ona saygı gösteriyorlardı.

"Tamam." diye hemen kararımı bildirdim. "Orada olacağım."

"Süper, çok eğleneceğiz." dedi ve bana fikrimi değıştirme şansı vermeden telefonu kapadı. Gülümsedim. Bu aralar, gülümsemek değerli bir taş gibi, bulması çok zor.

Ceketimi giydim. Çıkarken anneme ve babama seslendim.

"Ben biraz dışarı çıkıyorum."

"Gelirken bir kutu süt al!" diye bağırdı annem.

"Tamam." dedim.

İkisinin de, her zaman evin çevresinde yaptığım ve yaparken birkaç vitrine baktığım yürüyüş için çıktığımı sandıklarını biliyordum.

Serin ve rüzgârlı bir gündü. Gökyüzü griydi. Bu yıl, ilkbahar kendini kabul ettirmekte zorlanıyordu. Kış, sırasının geçmesine engel olmak için direnir gibiydi. Nisan ayının başında birkaç fırtına yaşadık ve sadece bir gün hava sıcaklığı on yedi derecenin üzerine çıktı. Bugün, hava sıcaklığı herhalde on beş derecenin biraz al-

ICE

tındaydı. İnsanlar daha kalın bir mont ya da şapka giymediklerine hayıflanarak, hızlı hızlı yürüyorlardı. Kötü hava onları, hile yapan, aldatan ya da aldatılan insanlar kadar sinirli yapıyordu. Bu durumda, suçlu, bize takvim bahşeden ve sonra da takvimin kurallarını kuzeyden gelen rüzgârlar ve kocaman bulutlarla bozan Doğa Ana'ydı.

Açık mavi bir süveter ve bir etek, üç buçuk santim topuklu siyah botlar giymiştim. Uzun boyluymuşum gibi hissetmeyi seviyordum. Bazı adamların, yanımdan arabayla geçerken ısıklık çaldıklarını ya da kedi gibi miyavladıklarını duyuyordum, ama yalnızca önüme bakıp hiç ilgilenmedim. Eğer kafanı o yöne çevirirsen onlarla ilgilendiğini sanabilirler.

Köşeyi dönüp Balvvin'in evinin bulunduğu sokağa girdiğim anda sert bir rüzgâr gözlerimin yaşla dolmasına neden oldu. Koşmaya başladım. Kapıya gelip zile bastığımda, kapıyı öyle çabuk açtı ki kendi kendime kapının arkasında bekleyip beklemediğini sordum.

Rüzgârın caddeden, kapının önüne kadar sürüklediği kâğıt parçalarını görüp "İğrenç görünüyor." dedi. Derin bir nefes aldım.

Gergin görünüyordu ve öyle hızlı konuşmaya başladı ki nefesinin kesileceğini sandım.

"Babamın araba teklifi için gayret etmem gerekiyordu. Benim adıma bir banka hesabı açtırmıştı, kaybettiğim her kilo için bir miktar para yatıracaktı. Her sabah o işe gitmeden önce tartılmalıydım ve kilomu onun çalışma odasındaki büyük tabloya not etmeliy-

V. C. ANDREWS

dik. Kendi arabama sahip olmak, benim umrumda bile olmadığı için bu işten vazgeçtim."
Gülümsedi.

"Belki de yemek daha önemliydi. Üzgünüm, eğer kendi arabam olsa bugün gelip seni alırdım. Babam onun arabasını kullanmama izin vermiyor ve bu akşam dışarı çıkarken annemin arabasını aldılar. Hani seni Kit-Kat'tan eve bıraktığım araba var ya, işte o. New York'a gittiler. Bir gösteri izleyip akşam yemeği yiyeceklermiş." dedi ve sonunda nefes almak için bir an durakladı. "Montunu ver de asayım."

Titriyordum, ama yine de montumu verdim. Mon-tumu alıp portmantoya astı. Müstakil eve sahip birinin evini her ziyaret ettiğimde, annemin neden daha iyi bir yerde yaşamak istediğini anlıyorum. Aynı katta oturanların pişirdiği yemeklerin kokusunu solumak zorunda kalmazdım. Hemen hemen hiç gürültü patırtı olmazdı. Gerçekten kendi özel hayatınız olurdu.

Balvvin'in evi pek alçakgönüllülük yansıtmıyordu. Ev çok güzel, klasik amerikan tarzı döşenmişti. Koltuk takımı yeni ve pahalı görünüyordu. Yerlerde kalın halılar, köşelerde şık kahve sehpaları ve ilginç abajurlar, duvarlarda yağlıboya gerçek tablolar vardı. Kiraz ağacından yapılmış yemek masasının tam üstünde koskocaman kristal bir avize duruyordu.

"İçmek için sıcak bir şeyler ister misin? Eğer istersen sana kahve ya da çay yapabilirim." "Çay." diye mırıldandım. "Süt, şeker ya da bal ister misin?"

ICE

"Bal."

"Bak bu iyi. Şarkıcılar bunu içmeli." dedi gülümseyerek.

Onunla birlikte mutfaka gittim. Modern ev aletlerini ve zengin rafları inceledim. Bir bardağa su doldurup hemen ardından poşet çayı daldırınca, hemen:

"Suyu ısıtmayı unuttun." dedim. Güldü.

"Hayır, unutmadım. Bu musluktan, doğrudan kaynar su akıyor."

"Gerçekten mi?" Bardağı aldım ve dışının sıcak olduğunu hissettim.

"Hadi gel sana stüdyomu göstereyim." dedi gururlanarak ve kapıyı açıp yolu gösterdi. Önümüze çıkan dar merdivenlerden inip geniş bir odaya girdik. Kapısı meşe ağacındandı ve yerde bir duvardan diğerine kadar uzanan kahve rengi bir berberî halısı seriliydi. Piyano sol taraftaydı. Sağdaysa bir bar, bir bilardo masası, barın sol tarafında bir televizyon seti; iki büyük sandalyeden ve bir koltuktan oluşan küçük bir dinlenme alanı vardı.

Duvarlardaki raflarda bir sürü kaset ve CD vardı. Ortada da Balvvin'in kayıt cihazları duruyordu.

"Bu amplifikatörler dört yüz vatt'lık." diye başladı göğüsleri kabararak. "Birçok kayıt birden yapabiliyorum. On altı parçaya kadar miks de yapabilirim, nonli-neer kayıt da yapabiliyorum. Yirmi dört bitlik stüdyo kayıt hafızam var."

V. C. ANDREWS

Yüzüme attığı tek bir bakış gülümsemesine neden oldu.

"Üzgünüm." dedi. "Bazen her şeyden uzaklaşıp konuşup duruyorum."

"Ben bunlardan çok anlamam."

"Tamam. Asıl söylemek istediğim şey, eğer gerekirse seninle burada bir CD yapabiliriz ve ne kaydedersen kaydedelim çok kaliteli olacak. Yani eğer böyle bir şey gerekirse diye söyledim."

"Buna yetecek param yok Balvvin."

Yine güldü.

"Para gerekmiyor Ice, ben her şeyle ilgileneceğim."

"Neden?"

"Neden?"

Bir an bocaladı, piyanosuna baktı, sonra gülümseyip "Çünkü müziği seviyorum, kaliteli müziği seviyorum ve sen okulda bu işi en iyi yapan insansın." diye açıkladı.

Yaptığı açıklamadan utanıp hemen piyanosunun başına geçti ve birkaç nota kâğıdı çıkardı.

"Şunlara bir göz at. Koleksiyonumdan, iyi yapabileceklerini ve seveceğini düşündüklerimi seçtim." dedi.

Çay bardağını küçük bir sehpaye koydum ve seçtiklerine bakmaya koyuldum. Bir tanesi hemen gülümsememi sağladı. Babamın en sevdiği şarkıydı, The Birth of the Blues. Özellikle Frank Sinatra'nın yorumunu severdi. Kâğıdı diğerlerinin arasından çektim.

ICE

"Buna ne dersin?" diye sordum.

Başıyla onayladı.

"Ben de olsam senin için onu seçerdim." dedi Balwin. "Hadi senin için tıngırdatalım bakalım."

Piyanoya geçti ve çalmaya başladı. Söylemek için kâğıda ihtiyacım yoktu. Babam Sinatra'nın kaydını her dinlediğinde ben de bir yandan söylediğim için ezbere biliyordum.

"İstediyin anda başla." dedi Balwin.

Ben de öyle yaptım. Sonuna kadar çaldı ve kafasını evet der gibi salladı.

"İyi." dedi, "Ama işimiz bittiğinde çok daha iyi söylüyor olacaksın."

Ses tonu beni güldürdü.

"Duyan da Bay Glenn korodakilerle konuşuyor sanır."

"Senin için Bay Glenn olmayı deneyeceğim." diye yanıtladı. "Hazır mısın? Birkaç kez daha tekrarlayacağız, kaydedeceğiz, sonra da dinleyip her ne düzeltmek istiyorsak düzelterek."

Ona gülümsedim. Bir önceki akşam, Kit-Kat'ta olanlardan sonra, tüm gücüyle toparlanmama yardımcı olmaya çalışmıştı. Önce Shavvn benden hoşlanmadı diye üzüldüğümü sanmıştı. Ne zamandır birlikte olduğumuzu sordu, ben de ona bunun hayatımdaki ilk randevu olduğunu söyledim. Çok şaşırılmış görünüyordu.

"Okuldakilerle pek takılmam." demişti bana dönerek. "Bu nedenle de pek kimsenin özel hayatını bil-

V. C. ANDREWS

mem. Bu, seni Kit-Kat'ta ilk görüşüm, genelde erkeklerle çıktığında nerelere gidersin?"

"Gitmem." dedim.

"Anlamadım." dedi.

"Pek kimseyle çıkmadım."

Benim hakkımda daha çok şey öğrendikçe daha mutlu oluyordu.

"Neden gülüyorsun?" diye sordum sonunda.

"Bana çok benziyorsun." dedi. "Bugüne kadar, sessizliğini ve içine kapanıklığını, okuldaki sosyal yaşamla ilgilenmemeni, bunlardan çok üstün olmana bağladım. Bu nedenle seni ordu mensubu çocuklarla görünce şaşırmadım."

Ona soru sorarcasına baktım. Acaba böyle düşünen yalnızca o muydu yoksa diğerleri de aynı fikirde miydi?

"Yani söylemek istediğim." diye ekledi, "Eğer sosyal hayata katılmak isteseydin bir dakika içinde bunu başarabilirdin."

Kendi kendime güldüm. Neden özellikle annem de dahil olmak üzere herkes benim bu kadar özel olduğumu düşünüyordu?

"Ben kimseden ilerde olmaya ya da kimsenin önünde olmaya çalışmıyorum Balwin." dedim.

Gülümsedi ve hemen sonra yumuşak bir tonda, "Bunu yapmaya çalışmana gerek yok Ice." dedi.

Yine kendimi iyi hissetmemi sağlamaya mı çalışıyordu? Yoksa bunları o da yalnız olduğu için ve ben onun evine geldiğim için mi söylüyordu? Sanırım ben evine gelen ilk insandım, en azından ilk kızdım.

ICE

Beni çağırmasının nedeni gerçekten yetenekli olmam mı yoksa bir kız olmam mıydı?

Sorular, endişeler, şüpheler.

Neden bunu yalnızca bir iltifat olarak alıp bununla mutlu olamıyorsun? Kendi kendimi sorguladım. Neden korkuyorsun Ice Goodman?

Annene benzemekten mi?

O olsa kesin bu soruyu sorardı.

Belki de, içten içe, ona yeterince benzememekten korkuyorsun.

"Sus ve şarkı söyle." dedim kendi kendime. "Sadece şarkı söyle."

5 BENİM ŞARKIM

İLK çalışmamızın iyi olduğunu düşünüyordum, ama Balwin benden çok daha coşkuluymuştu. Benden bahsederken, 'muhteşem', 'inanılmaz yetenek', 'tüm okullar için bir numaralı aday' gibi iddialı sözler kullanıyordu. Tabii ki sadece iyi davrandığını anlıyordum. Gösteri dünyasında rekabetten

söz ettiğinde ne demek istediğini anlıyordum. Babam bana, yetenekli olan, ama yeterince çalışmadığı için başarılı olamamış tanıdığı birçok müzisyenin öyküsünü anlatmıştı.

"Yenilgiyi kabullenip bir köşeye çekilmek her zaman daha kolaydır Ice." dedi. "Başarısızlığı, kadere, şansa ya da kismetle bağlarsın ve azla yetinarsın. Ruhlarındaki çalışma ateşini yitiren birçok iyi insan biliyorum. Şimdi içten içe yanarak, küçük, karanlık mekânlarda rüyalarını gerçekleştirmek yerine alkol ya da uyuşturucuyla yetiniyorlar."

V. C. ANDREWS

Babamın bundan söz edişi bana onun hayalinin ne olduğunu düşündürmüştü. Bir gün, hep trompet çalmak istediğini ve öğretmenin ona bu konuda cesaret verdiğini öğrendiğimde çok şaşırılmıştım. Sonra bana, anneannesinin hediyesi olan trompetinin ağızlığını göstermişti.

"Trompete dair elimde kalan tek şey bu." dedi. "Hâlâ bazen özlediğimi hissettiğimde ağzıma koyup şöyle bir bakıyorum."

"Trompetine ne oldu baba?" diye sordum. Gözlerine bir hüznün çöktü ve başını salladı. "Babam sattı, ben de ağızlığını kaybetmiş gibi yaptım. Beni bunun için dövdü." dedi.

"Neden tekrar çalmaya başlamadın baba?" diye sordum.

"Sanırım korkuyordum." dedi. "Başaramamaktan korktum, sonra bütün hayatımı onsuz geçirecektim ve her şey korkunç olacaktı Ice."

Büyükbabamı asla tanımadım, öldüğünde iki yaşın-daymışım, ama şu anda hayatta olsaydı, ona gözlerim nefretle dolmadan bakamazdım. Garip bir şekilde babam kızgın ya da nefret eder gibi görünmüyordu.

"Ondan nefret etmedin mi?"

"Hayır." diye gülümsedi. "Bunun benim hayatımda ne kadar önemli olduğunu anlayamamıştı ayrıca gerçekten paraya ihtiyacı vardı."

Onu bu şekilde konuşurken duymak, beni insanların kalplerinin derinliklerinde sakladıkları, asla gerçek-

ICE

leşmeyen hayalleri merak etmeye itmişti. Bunlar kimsenin rahatsız edemeyeceği özel hayallerdi, gerçek sessizlik nedenleriydi. Şarkı söyleme ve başarılı olma hayallerim aklıma gelince kendimi geri çektim ve endişelerimi yenmeye çalıştım. Hayal kurmaya cesaret etmeli miydim?

Büyük olasılıkla Balvvin'in iltifatlarını duyduğumda, yalnızca kendimi iyi hissedeyim diye söylenmiş olduklarını belirtircesine yalnızca kafamı salladım ve kuru bir teşekkür ettim. Kafasının karıştığı hatta sinirlendiği gözlerinden okunuyordu.

"Gerçekten." diye ısrar etti. "Başaracaksın Ice. Müziği, böyle bir durumda yalan söyleyemeyecek kadar çok seviyorum."

"Tamam." dedim. "Kusura bakma, teşekkürler."

Başka bir çalışma için tarih belirledik. Sanki bundan söz etmekten korkuyormuş gibi ya da okul zamanı bundan bahsederek nazar değermiş gibi, yanıma yaklaşımdan çekiniyordu. Kısa zamanda, onun, karşı cinsten birileriyle birlikteyken utangaçlaşan kişilerden olduğunu anlamıştım. O da, benim gibi, müziği, hem koruyucu bir kalkan hem de insanlarla bir çeşit iletişim kurma aracı olarak kullanıyordu. Müziksiz, o da benim kadar dilsiz sayılırdı.

Koro çalışmalarında bile, bana özel hiçbir şey söylemedi. Onunla görüşmek istediğimi söylediğimde bile, birinin fark etmesinden çekinerek aceleyle kafasını sallayıp uzaklaştı.

Annem akşam yemeğinde evde yoktu. İki arkada-

V. C. ANDREWS

şıyla sinemaya gitmişti. Babamın da yine gecikeceği tutmuştu. Onlar gelmeden dönmüş olacağımı düşündüğüm için not bırakma gereği duymadım.

Tıpkı ilk seferde olduğu gibi, Balvvin, kapıyı çaldığı anda açtı.

"Selam." dedi, ben de içeri girdim. Çok sinirli ve gergin görünüyordu. Başka bir şey söylemeden doğrudan stüdyonun yolunu tuttuk.

Tam merdivenlerin bulunduğu kapıya varacağımız sırada; salonun kapısında, zayıf, büyük kafasını örtecek bir tutamdan fazla saçı olmayan bir adam belirdi. Elinde, yarısından katlanmış bir New York Times vardı. İnce beyaz çizgili, üç parçadan oluşan bir takım elbise giymişti ve kravat takmıştı.

İnce, uzun yüzü kafasının saçsız olan kısmı kadar parlaktı. Cildi, holün loşluğunda o kadar yumuşak görünüyordu ki tüylerini annemin cımbızıyla aldığını düşündüm. Kulak şeklini, ağzını ve gözlerini Balwin'inlere benzettim.

Sert bir şekilde, "Bu da kim?" diye sordu.

Balwin, beni eve gizlice sokmuş da yakalanmışız gibi bir bakış fırlattı bana. Yüzünün ezilmişlikle karışık bir korkuyla dolduğunu gördüm. Gözleri utançla, suçlular gibi, uzaklara bakıyordu, omuzları düşmüştü ve kafası dayak yemiş oyuncak bir bebek gibi yana devrilmişti.

Neredeyse benim için bile duyulmayacak kadar alçak bir sesle, "Adı Ice Goodman." dedi.
"Ice mı!"

ICE

Balvvin başını kaldırdı ve 'evet' anlamında kafasını salladı.

"Eğer eve bir arkadaşın geliyorsa neden bunu bana ya da annene söylemiyorsun? Neden hemen inine kaçmak yerine onu bize tanıtmıyorsun?"

"İnime kaçmıyordum. Biz sadece..."

"Eee?" diye sordu babası.

Balvvin geriye doğru birkaç adım attı, bana baktı ve konuşmaya başladı, "Bu benim babam, Bay Noble. Baba, bu da Ice Goodman, okuldan bir kız, koroda şarkı söylüyor."

"Anladım. Peki, buraya ne yapmaya geldin?" diye sordu bana.

Benim cevap vermeme fırsat vermeden "Buraya prova yapmaya geldi." dedi Balvvin.

Babası gözlerini kısarak önce ona sonra bana baktı.

"Prova mı? Neden koronun yalnızca tek üyesiyle prova yapasın ki? Ayrıca bu tip şeyler okulda yapılır sanıyordum."

Bu soruları Balwin'e sorduğu halde bana bakmayı sürdürüyordu.

"Prova koro için değil." dedi Balvvin.

"Ooo!"

Balvvin'e döndü.

"Ne provasıymış o halde?"

"Özel bir okulun seçmelerine girecek ve bunun için hazırlanması gerek. Ben de ona yardımcı oluyorum." diye açıkladı Balvvin.

V. C. ANDREWS

"Öyle mi?", tekrar bana baktı ve Balvvin'e döndü. "Umarım ev ödevlerini bitirdiğine eminsindir."

Balvvin, "Evet, Efendim." diye yanıtladı.

Bana "Bu seçmeler hangi okulun?" diye sordu.

Balvvin, "New York'taki Senetsky School için hazırlanıyor." diye çabucak yanıtladı.

"Ben soruyu ona sormuştum." dedi babası. "Şarkıcı olduğunu söyledin, ama henüz sesini duymak nasip olmadı."

"Ben şey..."

Babasının bakışı Balwin'i susturmaya yetti. Daha önce hiç böyle korkudan doğan itaat görmemiştim.

"Senetsky School'a girmek istiyorum." diye tekrarlardım.

Babası tekrar Balvvin'e dönmeden önce bana belli belirsiz baktı.

"Anladım. Neyse, bu akşam, annenin başı ağrıyor, çok gürültü yapmayın." diye emretti.

"Tabii Efendim." dedi Balvvin.

Babası gazeteyi kıvrıp bir kırbaçmış gibi elinde şaklattı. Arkasını döndü ve salona doğru yürüyerek uzaklaştı. Balvvin'in derin bir nefes alarak rahatladığını gördüm.

"Hadi gel." dedi ve merdivenlere doğru yürümeye devam etti.

Aşağı inmeden önce "Sorun çıkarmak istemem." dedim.

ICE

Balvvin, bana bakarak "Her şey yolunda." dedi. "Babam çaldıklarımla ve bestelediklerimle pek ilgilenmez. Yaratıcı sanatlarda ne kadar çok çalışmak gerektiğine dair istatistik bilgiler vermeye bayılır. Aşağıda sahip olduğum her şeyi kendi paramla ve annemin verdikle-riyle aldım. Lütfen arkandan kapıyı kapatır mısınız?" diyerek merdivenlerden inip piyanoya doğru yürüdü.

Salona bir kez daha baktım, aşağı doğru bir adım atıp arkamdan kapıyı kapattım.

Balvvin, "Neyse, bestelerim çok para ettiğinde babamın ses tonu da değişecek." diye söylendi.

Tekrar şarkı söyleme havasına girmem oldukça zordu. Sesimi her yükseltişimde, babasının beni duyup sinirleneceğini düşündüm. Babam kadar iri değildi, fiziksel olarak o kadar güçlü de sayılmazdı, ama yine de korkutucu bir havası vardı. Asıl onun adının Ice olması gerektiğini düşündüm. Gözleri, insana, sert ve sivri bir bıçak saplar gibiydi.

İki tekrar yaptıktan sonra "Sesini yükseltmekten korkma." dedi Balvvin, "Annem seni duymayacaktır. Hatta duysa bile babamın söylediği gibi şikâyet etmeyecektir."

"Başını belaya sokmak istemem."

"Sokmazsın." diye ısrar etti. "Hadi, yakında bir CD yapacağız. İnsanlara kendi CD'ni dinletebileceksin."
Yeniden başladık ve ben daha çok enerji harcadım; bu da onun gülümsemesini yerine getirdi.
Bitirdiğimizde, "Bu daha iyi oldu gibi." dedi. Kay-

V. C. ANDREWS

elettiği parçayı dinledik ve müziği takip ettik. "Burayı söylerken daha otoriter olmalısın." dedi. Bu, Bay Glenn'in koroda söylediği tavsiyelerden biriydi.

Gülümsedim.

"Sen de öyle düşünmüyor musun?"

Kafamı salladım, ama canı sıkılmış gibiydi. Kayıt bittikten sonra bir şey içmek isteyip istemediğimi sordu.

"Burada da çay yapabilirim. Barın arkasında mikro-dalga fırınım var."

"Tamam." dedim ve yapmasını izledim. Kendisi için ve benim için ayrı ayrı su ısıtırken odada gezinip duvardaki posterlere ve çerçevelenmiş fotoğraflara baktım.

"Annen çok güzel." dedim.

"O fotoğraf çekildiğinden beri çok kilo aldı." dedi ve ekledi, "Sanırım bu konuda ona çekmişim. Hatta genelde ona çekmişim."

Çay fincanımı bara koydu, ben de bir tabureye oturdum. O, çayını yudumlayarak ve çayına bal karıştırmamı izleyerek barın arkasına yerleşti.

"Babam, yemek de dahil olmak üzere yaptığı her işte çok kesin kurallara uyar. Her şeyi planlıdır. Yirmi yıldan beri hiç kilo almamış ve vermemiş olmakla gurur duyar. Bir keresinde kilo vereyim diye az daha beni açlıktan öldürecekti." diye utanarak itiraf etti Balvvin.

"Gerçekten mi?" dedim.

Başıyla onayladı.

"Sabah kahvaltısı için sadece bir bardak elma suyu-

ICE

na hakkım vardı ve akşam yemeğinde yediğim her şey minicik bir terazide tartılıyordu. Tabii ki okulda her istediğimi yiyip bol bol tıkmıyordum. Bir gün odamı, uyuşturucu arar gibi aradı ve iki tane Snickers çikolatayla bir kutu arpa gevreği buldu. Arpa gevreğine bayılırım. Çılgına döndü, piyanoyu kilitledi ve o ay beş kilo vermezsem, sahip olduğum bütün aletleri satmakla tehdit etti.

"Annem o kadar üzgündü ve öyle çok ağladı ki istediğini yapmak zorunda kaldım. Sonunda, yumuşadı ve piyanonun kilidini açtı. Ama bir sonraki ay, verdiğim kiloları geri aldım ve o da pes etti. Bir gece, ellerini havaya kaldırıp benimle uğraşmaktan vazgeçtiğini söyledi."

Gözlerine dolan yaşları saklamak için bakışlarını kaçırıldı. Sonra, yüzüne hemen bir gülümseme yerleştirip yeniden bana baktı.

"İdare ediyoruz. Şu anda, evde çok hassas bir anlaşma var. En azından okuldaki notlarımdan memnun. Sanırım beni seviyor. Sadece bunu göstermekte zorlanan insanlardan. Duygularını açığa vurmanın bir çeşit zayıflık olduğunu düşünüyor. Çok yoksul bir ailenin çocuğu ve yalnız başına başarıya ulaşmış. Her zaman, yetişkinlerin, başarısızlıklarının tek nedeninin sadece ve sadece kendileri olduğunu söyler. Ona göre, eğer bir şeyi gerçekten yapmak istiyorsan, aşılmayacak engel, çözülmeyecek problem yoktur.

"Sanırım haklı."

Çayından bir yudum daha aldı ve kafasını salladı.

V. C. ANDREWS

"Üzgünüm. Bu şekilde gevezelik etmek istemezdim."

"Önemli değil." dedim ve gülümsedim.

"Çok iyisin Ice. Biliyorum, bunu söylemem biraz komik, ama bir an için seni gevezelik ederken düşünemedim. Çok başarılı bir sessiz film oyuncusu olabileceğine bahse girerim."

Güldüm.

"Hayır, gerçekten. Çoğu kızın bütün gün konuşarak anlattığından fazlasını yüzünle, gözlerinle anlatıyorsun. Bu çok hoşuma gidiyor. Şey... Söylemek istediğim..." dedi bakışlarını yere çevirip, "Seninle ilgili bir şarkı yazdım. Umarım kızmazsın."

"Benimle mi?"

Başıyla onayladı.

"O kadar da iyi olmadı."

"Nerede?"

"Burada." diye eliyle başını gösterdi, "Daha yazıya dökmedim. Hâlâ çalıp üzerinde çalışıyorum."

"Duymak istiyorum." dedim.

Derin bir nefes aldı. Yukarıda, babasının önünde görüldüğünden daha da korkmuş görünüyordu.

"Lütfen." diye yalvardım.

"Eğer çok kötü olmuşsa bile lütfen doğruyu söyle olur mu?"
Başımınla onayladım.
Barın etrafından geçip piyanoya yürüdü. Onun ar-

ICE

kasından ben de yürüdüm ve arkasında ayakta durdum. Beklemeye başladım. Bana bir bakış attı ve şarkının girişini çaldı. Ve söylemeye başladı:
"Gülümseyişinin sessizliğinde müzik var.
Gözlerinde bir melodi var.
Çevresindeki gürültünün arasından kayar gider,
Ama güzellik onun ahenginde saklıdır.
Kalbimin pıtırıtısını dinle,
Ruhumun derinliklerindeki tam-tamlar seni söyler
Bak bütün koroya nasıl da şarkı söyletiyor ve
Bak nasıl da senfoniye başlatıyor
Çal, bu senin şarkın, çal
Eski için ve yeni için çal
Gün ortasında çal,
Gün doğarken çal,
Hüznü ve kederi bir yana at,
Üzgün gözlere rehberlik et,
Yürü ve müziği bana geri getir."
Durdu ve piyanonun tuşlarına bakmaya başladı.
"Buraya kadarını bitirebildim."
Bana baktı.

Uzun zamandır, hatta çok uzun zamandır hiçbir şey gözlerimin yaşla dolmasına neden olmamıştı. Gözyaşlarımı tutamadım. Kendi kendilerine gözlerimden taşıp aşağı kaydılar, yanaklarımdan süzöldüler; kalbime ulaşılmış olmasından gururlu, muzaffer gözyaşları.

V. C. ANDREWS

"Nasıl buldun?" diye sordu.

Piyanonun çevresini dolanıp yanağına bir öpücük kondurarak yanıtladım. Çok şaşırılmıştı, gözleri yerinden oynamıştı. Gülüp yanaklarımdan akan gözyaşlarını sildim.

"Teşekkür ederim, çok güzeldi." dedim.

Sevinçle gülümsedi.

"Söylediğim gibi, daha bitmedi. Her gün üzerinde çalışacağım. Mükemmel olacak. Şey..."

"Şu prova dediğiniz şey daha ne kadar sürecek?" diye bir ses duyduk. Arkamızı döndüğümüzde, babası, merdivenlerin basamaklarının yarısını inmiş, ortada ayakta duruyordu.

Ne zamandır oradaydı? Balwin'in benim için yazdığı şarkıyı söylediğini duymuş muydu? Onu öptüğümü görmüş müydü?

"Biz de tam bitiriyorduk efendim." dedi Balvvin.

"İyi."

Arkasını döndü ve basamakları tırmanıp kapıdan çıktı, kapıyı kapattı.

"Üzgünüm." dedi Balvvin, "Bazen böyle bir tavır takınıyor. "

Arkasından bakarken neden korktuğunu merak ettim.

"Pekâlâ, eğer istersen yarın akşam yine çalışabiliriz." dedi.

"Zaten eve gitmem gerekiyor. Babam eve geç ge-

ICE

lecek ve ona yiyecek bir şeyler hazırlamalıyım. Annem arkadaşlarıyla geziyor." dedim.

Balvvin, üst kata çıkmak için geçilen yola baktığını gördü.

"Meraklanma." diye ekledi.

Başımınla onayladım ve merdivenleri çıkmaya başladım. Çok sessizdim. Babasının, sessizlikten rahatsız olur gibi bir hali yoktu. Televizyon sesi yoktu, müzik yoktu. Ses sayılabilecek tek şey, koridordaki, büyükbabadan kalma saatin tiktaklarıydı.

Kapıda, "İyi geceler." dedim, "Teşekkürler."

Hemen dışarı çıktım. Rüzgâr yüzümü bir tokat gibi yaladı, montumun fermuarını kapamadığım için soğuk, buzdan parmaklarını vücuduma değdirdi. Hemen fermuarımı kapadım ve eve yürümek üzere omuzlarımı kaldırdım. Köşeye varmama az kalmıştı ki yanaşıp yavaşlayan bir arabanın sesini duydum. İki genç adam,

arabanın içinden bana bakıyorlardı. Biri kayak kepi, öbürü kovboy şapkası takmıştı. Gece olmasına karşın, kayak kepi takanın gözünde güneş gözlükleri vardı. Onları tanıdım, bizim okulun eski öğrencileriydi.

"Ice, bebeğim, bir gezintiye ne dersin?" diye sordu. "Burası seni eritmek için yeterince sıcak."

Arabayı kullanan, "Gerçekten sıcak." diye bağırdı.

Yürümeye devam ettim, ama inatla takip ediyorlardı.

"Senin gibi güzel bir kızın bu saatte dışarıda tek başına ne işi var?" diye sordu güneş gözlüğü takan, "Yoksa erkek arkadaşınla kavga mı ettin?"

V. C. ANDREWS

Hızımı biraz daha arttırdım, kalbim yerinden fırlaya- . cakmış gibi atıyor, kulaklarım uğulduyordu. Birden, tam köşeyi dönecekken, araba yolumu kesti ve kapı açıldı. Güneş gözlüğü takan arabadan indi ve arabanın yanında yerlere kadar eğilip selam verdi.

"Arabamız hazır Leydi."

Korkmuştum. Durdum.

"Ice!" diye bir ses duydum. Arkamı döndüğümde Balvvin'in bana doğru koştuğunu gördüm. Nefes almak için bir an durdu. "Üzgünüm öncelikle bir şey yapmam gerek." dedi arabaya ve güneş gözlüklü çocuğa bakarak.

. Güneş gözlüklü, "Bu da kim? Balvvin Noble mı? Erkek arkadaşın bu değil herhalde. Ezer bu seni." dedi ve güldü. Arkadaşı da bir kahkaha attı.

"Unut gitsin." dedi arabayı kullanan diğerine.

Güneş gözlüklü, "Şansını kaybettin tatlım." dedi ve arabaya bindi. Arkalarından gitmelerini izledik.

Balvvin, "Evin ön penceresinden bakıyordum ve yavaşladıklarını gördüm." dedi. "Sana eve kadar eşlik edeyim."

Reddetmeye çalıştım.

"Zaten sormam gerekirdi. Babam bazen öyle bunaltıyor ki ne yapacağımı unutuyorum. Üzgünüm. Hadi gel." diye üsteledi.

Bütün yolu birlikte yürüdük. Balvvin'in elleri ceple-rindeydi.

"Yarın rejim yapmaya başlıyorum." dedi, "Gerçekten."

Kendi kendime gülümsedim ve yürümeye devam ettik. Tüm konuşmayı Balvvin yapıyordu, ben sadece dinliyordum. Ama kendimi çok iyi ve güvende hissediyordum. İçim sınımsıaktı.

Apartmanın önünde birbirimize iyi geceler diledik ve ona teşekkür ettim.

"Yarın babamdan arabayı isteyeceğim. Rejim yaptığımı duyunca yumuşayacaktır."

"Tamam." dedim "Ama hatırım için başına bela açma."

Balwin gülümsedi.

"Bunun için daha iyi bir neden göremiyorum." dedi. Sonra uzanıp yanağıma minicik bir öpücük kondurdu ve kaçarcasına uzaklaştı. Sanki gerçekten çalıntı bir öpücüktü.

Babam, eve umduğumdan daha erken dönmüştü. Ben içeri girdiğimde mutfaktaydı, sandalyeye oturmuş, kendine ısıttığı yemeği yiyordu. Ona şaşkınlıkla bakmam, onda, suçlu olduğum ya da mutsuz olduğum izlenimini uyandırdı.

Kaşlarını kaldırdı ve şüpheyle bana baktı. "Neredeydin Ice? Umarım yine gidip şu Shawn'la buluşmadın. Annen sana yeni bir randevu ayarlamamıştır umarım."

Hayır anlamında kafamı salladım.

"Eee, neredeydin?"

"Provada." dedim ve mutfağa girdim. "Üzgünüm, gelip sana akşam yemeği hazırlayamadım baba."

"Prova mı? Ne içinmiş bu prova?"

Omuz silktim.

"Hadi, çıkar ağzındaki baklayı." dedi.

"Yalnızca zaman kaybettiğimi biliyorum." dedim.

"Ice, o da ne demek? Sen neden bahsediyorsun?" diye sakince sordu.

Bakışlarımı yerden kaldırıp ona diktim.

"New York'taki şu okulun seçmeleri için birkaç parçaya çalışıyorum." dedim çabucak.

"Gerçekten mi?" diyerek yerine oturdu. "Bu çok iyi Ice, çok iyi. Nerede prova yapıyordun?"

Ona Balvvin'den ve bana nasıl yardım ettiğinden söz ettim.

"Ne kadar iyi bir çocuk. Buna çok sevindim." dedi. "Ve bir daha asla zaman kaybettiğini söyleme. Senden böyle kötümser şeyler duymak istemiyorum. Duydun mu?"

"Ama çok para gerekecek öyle değil mi baba?"

"Bırak, zamanı geldiğinde buna ben kafa yorayım tatlım. Bir yolunu bulacağız. Yok Efendim, böyle bir şans kaçırmana izin veremem."

Kendi kendime gülümsedim ve babamın yemeğini bitirmesiyle birlikte bulaşıkları yıkamaya başladım.

"Annen bu gece nereye gittiğini söyledi mi?"

"Sinemaya."

"Sinema mı? Eğer söylediği bütün filmlere gidiyor olsaydı, etrafında yıldızlar dönüyor olurdu. Yanlış anlama ha, film yıldızlarını kastetmiyorum!" dedi.

Komik olmaya çalışıyordu, ama yüzündeki kaygıyı görebiliyordum. Onu böyle görünce içim acıdı.

Benden çok kendi kendine, "Ben artık bu kadını mutlu edemiyorum." diye söylendi.

Mutluyken bir anda, tatsız ve mutsuz oluvermişti. Yemeği bıraktı, bir süre boş gözlerle ileri baktı, sonra kalkıp salona gitti, Billie Holiday plaklarından birini koydu ve annemi beklemeye başladı. Ben de mutfaktaki işimi bitirince onunla oturmak için salona gittim.

Bir saat kadar sonra, "Yorgun görünüyorsun tatlım." dedi. "Hadi, git de yat artık. Ben tek başıma da iyi hissederim kendimi. Git de biraz dinlen.." diye emretti, "Yarın okul var."

Kalktım, yanağına bir öpücük kondurdum ve yatmaya gittim. Uyuyamadım. Koridorda, annemin ayak seslerinin yankılandığını ve kapının açıldığını duyacağımı umut ediyordum. Ama, iki saatin sonunda hâlâ dönmemişti. Kendi kendime bu gecenin çok kötü geçeceğini söyledim. Midem, benzini bitmiş bir arabanın çıkardığı sese benzer bir şekilde gurulduyordu. Öksür-düm, arkamı döndüm ve umutsuzca başka şeyler düşünmeye çalıştım. Kendime şarkı söyleyerek uyumaya çalıştım. Hiçbiri işe yaramadı.

Sonunda evin kapısının açıldığını duyduğumda, saat neredeyse sabaha karşı üçtü. Annem kapıdan içeri girmekten çok içeri düşmüştü.

Yatakta dikilip dinlemeye başladım. Kahkahaları duyuluyordu. Çok sarhoştı.

Babamın, "Yere yatmış ne yapıyorsun Lena?" diye sorduğunu duydum.

V. C. ANDREWS

Güldü ve ayakkabısının topuğunun kırıldığını söyledi. Kendi kendine kıkırdamayı sürdürerek ayağındaki ayakkabıya ulaşmaya çabaladığını duyabiliyordum.

"Bu kadar zamandır neredeydin Lena?"

"Dışarıda!" dedi. "Eğleniyordum. Hiç böyle bir şey duydun mu? Eğlenmenin ne demek olduğunu biliyor musun? Bildiğinden şüphe ediyorum da."

Babam, "Neredeydin?" diye sorusunu tekrarladı.

"Dışarıda dedim ya." diye onu tersledi annem.

Babamın yürüdüğünü ve annemin bir çığlık attığını duydum.

Ayağa kalkıp kapımı ikisini de görebilecek şekilde araladım.

Babamın elleri annemi kollarının üst kısmından yakalamıştı. Annemin ayakları yerden kesilmiş, havada sallanıyordu. Onu oyuncak bir bebekmiş gibi sarstı.

"Neredeydin Lena?" diye sordu.

"Bırak beni. Kahretsin. Bırak beni!"

"Neredeydin?"

"Ben senin şüphelilerinden biri değilim Cameron. Bırak beni."

"Seni bırakacağım." diye tehdit etti, "Köpekleri bir kenara attıkları gibi bırakacağım seni, eğer nerede olduğunu söylemezsen."

"Louella ve Dedra'yıydım. Yemeğe gittik, sinemaya gittik ve sonra da her zamanki gibi Frank ve Bob'un barına gittik."

Babam onu yavaşça bıraktı.

"Eve sarhoş dönmenden bıktım." dedi.

Annem, "İnsanlar mutsuz oldukları için içki içerler."

diye karşılık verdi.

"Neden bu kadar mutsuzsun ki? Eğer kendine bir iş bulursan belki..."

"Ne, iş mi? Ne tür bir iş bulabilirim ki? Bir fast-food restoranında ya da bir mağazada tezgâhtarlık mı yapayım?"

Yüzünü buruşturdu ve hıçkırık hıçkırık ağlamaya başladı.

"Hayatımı boşa harcadım. Kapak kıızı ya da reklam yıldızı olmalıydım. Önemli biri olmalıydım, şey olacağıma... Şey... Sahiden, neyim ki ben?" diye sayıkladı. Ayağa kalkıp dudaklarını gerginleştirerek, "Ama senin umrunda mı hiç?" diye sordu. "Hayır! Sen ve müziğin ve mesai saatlerin."

"Ben, bizim için en iyi olanı yapmaya çalışıyorum ve..."

"En iyi." diye söylendi, "Burada ne olup bittiğiyle ilgilenmiyorsun. Sana göre, benim gurur duymam gereken, dilsiz ve salakmış gibi davranan bir kızımız var. Ve bütün bunlar senin suçun!"

"O çok güzel ve yetenekli bir kız. Onunla gurur duymamızı sağlayacak Lena."

"Doğru tabii. Ona bir randevu ayarlayabilmek için uğraşıp didiniyorum, onu güzelleştirmeye çalışıyorum ve her şey suya düşüyor."

"Bunun onun hatası olmadığını biliyorsun."

"Biliyorum. Benim hatamdı." diye bağırdı. "Benden başka kimi suçlayacaktın ki zaten?"

"Kimse kimseyi suçlamıyor Lena."

"Beni yalnız bırak." dedi, "Hastayım, kendimi iyi hissetmiyorum."

"Neden böyle yapıyorsun?"

Annem, "Nedeni sensin." diye suçladı babamı.

"Ben miyim?"

"Ben gençken, güzelken ve hayatta bir şansım varken beni hamile bıraktın Cameron. Sonra da geleceğe dair vaatlerde bulundun ve bak bakalım neler yaptın? Koskoca bir hiç. Boynuma bir ip dolamaktan başka hiçbir şey yapmadın."

"Boğuluyorum!" diye haykırdı. Sonra midesini tuttu, iki büklüm oldu ve koşarak tuvalete gitti.

Babam, annemin arkasından çok mutsuz ve kırgın bir yüzle bakakaldı. Onu hiç böyle görmemiştim. Ona baktığımı hissetti ve odamın kapısına, bana doğru döndü.

Birbirimize baktık.

Annemin boynuna dolanmış ip ben miydim? Bunları duyduğum için babam benden nefret ediyor muydu? Gözlerindeki hüznün ve acı benim için çok fazlaydı.

Kapıyı yavaşça kapayıp benden kaçan uykuyu yakalayabilmek için yatağa, karanlığa döndüm.

6 AHENKSİZ

EVİMİZİN havasının, bir cenaze levazimatçısının ofisine benzediği çok zaman oluyordu. Ben buna morg sessizliği derdim çünkü evde yaşayan herkes ölü gibi olurdu. İnsanların, tabutun başında oturup boş boş bakındıkları birçok cenazede bulundum. Yalnızca bir kabuk görevi gören bedenlerini cenaze alanına oturtup hayat dolu başka bir yerlere, biraz zaman öldürmeye gittiklerini hayal ederdim.

Ancak, şarkı söylemeye başladığımızda, hep, herkes Lazarus'a dönüşüp mezardan çıkmış gibi olurdu. Küçük bir kızken, insanların bu hallerinden çok etkilenirdim ve sık sık insanların, ölüyü diriltip diriltemeyeceklerini merak ederdim. Sanki bir an, ölü, tabutunda dikilip oturacak ve bizimle birlikte şarkı söylemeye koyulacakmış gibi gelirdi. Bir keresinde, kendimi, bu hayale öyle bir kaptırmışım ki gerçekleştiğini sandım.

V. C. ANDREWS

Annem bana baktığında, kocaman açılmış gözlerle ve büyük bir heyecanla oturduğumu görmüş ve bunu çok garipsemişti. Cenazenin beni delirttiğini iddia ederek beni eve götürmekte çok ısrar etmişti.

"Ve zaten şu seçilmiş dilsizlikle yeterince deli." demişti babama. Öğretmen-veli görüşmesinde, Bayan VVaite'den duyduğundan beri, bu sözü kullanmayı çok seviyordu.

Annemin geciktiği gecenin sabahında evdeki herkes seçilmiş dilsizdi. Eve, morg sessizliği hâkimdi. Annem yataktan kalkmamıştı, ama uyumuyordu. Odaya girip ona baktım, dudakları bükülmüş, yüzü çökmüştü. Babam, gözlerini duvardan ayırmadan kahvesini yu-dumluyordu. Okula gitmek için hazırlanırken sessiz olmaya çalıştım, ayaklarımın ucuna basa basa hareket ediyordum. Ben çıkmak için hazır olana kadar hiçbir şey söylemedi.

"Bugün çift mesai çalışacağım." dedi. "İşe yeni başlayan iki adama eğitim veriyorum. Geç geleceğim, ama bana yemek hazırlamana gerek yok. Atıştırarak bir şeyler bulurum." dedi. Sesi öfkeyle ve bezginlikle titriyordu. "Zaten yemeğime zehir katar." diyerek annemi işaret etti. "Kendinden başka herkesi mutsuzluğunun nedeni olarak görüyor."

"Ben sana bir şeyler hazırlayabilirim baba."

"Gerek yok, ben idare ederim." dedi, "Her zamankinden daha geç kalabilirim. Merak etme." O sabah, çok derinden incinmiş ve gergindi. İş yerinde onunla çalışacak insanlar için endişelendim.

ICE

Başımınla onayladım ve başka bir şey söylemeden kahvaltımı bitirip okula gittim.

Okula vardığım anda farklı bir şey olduğunu sezdim. Yine çirkin bir şakanın hedefi olduğumu, bazı öğrencilerin (özellikle aynı sınıfta olduğum bazı kızların) bakışlarından; geyşalar gibi, elleriyle gizlemeye çalıştıkları gülüşlerinden, birbirlerinin kulağına bir şeyler fısıldamalarından anladım. Genelde böyle şeylere kulak asmamaya alışığım. Aşağılayan gözlerle bana her baktıklarında ya da arkamdan her konuştuklarında, bana yolladıklarını sandıkları oklar, ters tepip ayaklarının dibine düşüyordu. Varlıklarını bile göz ardı etmeye başladığım için küçük oyunları da son buluyor, benden hiçbir tepki alamamaktan sıkılıyorlardı. Onlara her baktığımda yüz ifadem öyle donuktu ki, Stoacıların anlatıldığı derslerde örnek olarak incelenebilirdi. Onlar da sonunda benden vazgeçip daha tatmin edici bir hedef bulmaya yönelirlerdi.

Bu kez farklıydı çünkü her geçen dakika (okula varışımın ilk derse kadar), görünüşte ilgilenmememe karşın hevesleri ve mutlulukları artıyordu. Kafam karışmıştı ve ne olduğunu merak etmeden duramıyordum. Acaba annem bir şey mi yapmıştı? Ya da bir şey mi söylemişti? Acaba herkes görücü usulü randevumu duymuştu da onunla mı dalga geçiyorlardı? Herkesin arkamdan fısıldaşıp gülüşmesinin nedeni neydi? Bütün

bu olanlar, beni, nereye gitsem, bir köpeğin arkasına bağlanmış teneke kutular gibi izliyordu. Ben yürüme hızımı arttırdıkça, fısıldaşmanın hızı ve kahkahaların sesi de yükseliyordu. Sınıfta otururken, kafamı her sa-

V. C. ANDREWS

ğa veya sola çevirdiğimde, bana dikilmiş gözler görüyordum. Kızlar ve erkekler, kulaktan kulağa oynar gibi, sıradan sıraya öyle çok fısıldaşıyorlardı ki öğretmenler birkaç kez, derslerin bitiminde, ceza olarak bütün sınıfı okulda tutmakla tehdit ettiler.

Davranışlarını inatla sürdürmeleri beni sinirlendirmeye başladı, ama bakışlarımı önümden ayırmadan, dünyada benden başka kimse yokmuş gibi davranıp bunu belli etmemeyi başarabiliyordum. Sonunda, öğle yemeğine gitmek üzere yürümeye başladığımda, Thelma Williams ve Carla Thompson yanıma geldiler. Yüzlerinde yapmacık bir gülümseme ve ellerinde kitaplarıyla, omuz omuza, yoluma çıkan bir duvar gibi önüme dikildiler.

Önümden çekilmeyip sırtıyorlardı. "Ne var?" diye sordum.

"Senin ve erkek arkadaşın Balwin'in, bu haftasonu Carla'lardaki partiye gelip gelmeyeceğinizi merak ettik de." dedi Carla, yapmacık bir şirinlikle.

"Ne?"

"Seni bugüne kadar hiç çağırmadık çünkü erkeklerle ilgilenmiyordun." dedi Carla.

Thelma, "Bazı kızlar senin lezbiyen olduğundan şüpheleniyordu, anlarsın ya. Soyunma odasında senin yanında soyunmaya çekmiyorlardı." diye belirtti.

Kafamı salladım ve yanlarından geçip gitmeye davrandım.

Yine yolumu kesip gitmemi engellemek için sağa

ICE

doğru bir iki adım atmışlardı. Carla, "Ne zamandır gizli gizli Balwin'le buluşuyorsun?" diye sordu.

Gözlerimi onlara diktim. Balwin mi? Balwin, birilerine benimle ilgili bir şeyler söylemiş olabilir miydi? Bu hiç hoş olmazdı.

Arkalarında, küçük bir grup oluşmaya başlamıştı.

"Bizim asıl merak ettiğimiz, o kadar büyük bir göbikle nasıl sevişebildiği." dedi Thelma. Öbürleri kıkırdamaya başlamışlardı. "Carla'ya senin her zaman üstte olman gerekeceğini söyledim. Haksız mıyım?" "İğrençsiniz." dedim.

"Üstte olmanın ne kötülüğü var ki?" dedi Carla, "Üstüne çıkılacak bir şey olduktan sonra."

Bu söz herkesin kahkahaya boğulmasına neden oldu. Yanımızdan geçen bazı oğlanlar dinlemek için durdular.

"Yemeğe gitmeliyim." diye mırıldandım ve ileri doğru birkaç adım daha attım, ama beni bırakmaya pek niyetleri yoktu.

Thelma, "Eee, partiye geliyor musunuz, gelmiyor musunuz?" diye sordu. "Carla'nın yatağına, daha fazla ağırlık taşıyabilmesi için destek taktıracağız."

Arkasını dönüp izleyici grubun beğenisini kazanıp kazanmadığına baktı, gülümsedi ve yeniden bana baktı. Bakışlarımı ona yöneltip dik dik baktım.

"Cinsel anlamda hayal kırıklığına uğramış olmalısın." dedim. Sözlerim, grupta bir bomba gibi patladı, erkekler bağırıp alkışladılar.

V. C. ANDREWS

"Balwin Noble'in evine gidecek kadar da hayal kırıklığına uğramış değilim. Herhalde şeyini cımbızla arıyorsunuz."

Atılan kahkahalar gökgürültüsüyle yarışacak güçteydi. Kalbim hızla atıyordu. Öfke damarlarımda dolaşıyordu ve sinirim tepeme çıkmıştı.

Biyolojiyle ilgili bir sorundan bahseder gibi sakin bir şekilde, "Söylediğin doğru değil Thelma." dedim, "Cımbızla bulunması gereken bir şey varsa o da senin beynindir."

Carla ve Thelma arasından kendime yol açmaya çalıştım. Oğlanlar, kahkahaya boğulmuşlardı ve birçoğu Thelma'nın üstüne gitmeye başlamıştı. O da, onlara küfrediyordu. Yemekhanenin kapısını açacağım sırada, kitaplarının arkama doğru geldiğini hissettim. Onları arkamdan fırlatmıştı. Kitapların hepsi yere düştü. Durdum, derin bir nefes aldım ve yoluma devam ettim. Yemekhanenin gözetiminden sorumlu olan öğretmenimiz Bay Denning, önünden geçerken bana selam verdi ve gülümsedi. Dışarıdaki grubun tartışmaya devam ettiğini duymuştu ve onlarla ilgilenip dağılmalarını söyledi.

Dağıldılar, ama biraz sonra, koridorda yeniden büyük bir gürültü koptu. Bay Denning yeniden dışarı çıkıp bakmak zorunda kaldı. Bir grup öğrenci, izlemek için cama yapışmışlardı, ama içeri üç öğretmen daha girince herkes masasına koştu.

Yine ne oluyordu?

Yemek kuyruğu boyunca titredim. Yemek tepsimi

ICE

alıp oturduğumda hâlâ titriyordum. Arlene Martin ve Betty Lipkovvski adlı, her zaman iyi ve arkadaş canlısı olan iki beyaz kız, çoktan masaya oturmuşlardı. Onlar da koro üyesiydi ler.

"Sanırım bugün bize piyanoda Bay Glenn eşlik edecek." dedi Betty.

"Neden?" diye sordum.

Arlene, "Az önce dışarıda neler olduğunu görmedin mi?" diye sordu.

"Dışarıda yeterince şey gördüm." diye söyledim.

"Balvvin çok kötü bir kavgaya karıştı."

"Ne?"

"Joey Adamson'la arasına Bay Denning girmek zorunda kaldı. İkisini de müdüre götürdüler. Biliyorsun, kavga, kimin suçlu olduğuna bakmaksızın, otomatik olarak üç gün uzaklaştırma demek.

Arlene, "Nasıl hissediyorsun?" diye sordu.

Gözlerimi ona çevirdim.

"Ne?"

"Bilirsin işte, senin için kavgaya karışan bir erkek olması..."

Ayaklarıma baktım. Çiğnediklerimi yutmaya devam etmeli ve yediklerimin dışarı çıkmasını engellemeliydim.

"Hasta." dedim sonunda.

"Nasıl?" diye sordu Betty.

"Hasta. Bu beni hasta ediyor." dedim, ayağa kalktım ve yemekhaneden çıktım.

V. C. ANDREWS

Günün geri kalanı bir bulanıklık içinde geçti. Öğretmenlerimin sesleri kulağımdan beynime akıyordu. Ne yaptığımın farkına varmaksızın, bir robot gibi hareket ediyor, derslere girip çıkıyordum. Matematik öğretmeni Bayan Huba, son derste bana seslendiğinde onu duymadım bile. Öyle boş bakıyordum ve öyle dalgındım ki bu halim onu kızdırmıştı. Yanıma geldi, beni omzumdan tutup sarstı.

"Ice, iyi misin?"

Ona baktım, sonra da sınıfın geri kalanına baktım. Herkes aynı anda nefesini tutmuş gibiydi ve hepsi bana bakıyordu. Merak ediyorlardı; ağlayacak mıydım, deliler gibi gülecek miydim yoksa çığlık mı atacaktım?

"Evet." dedim sakince.

Az önce sorduğu matematik sorusu, sanki kapıda bekliyormuşcasına bir anda aklıma girdi. Cevabı söyledim. Gülümsedi.

"Doğru. Hadi, şimdi de bir sonraki konuya geçelim." dedi.

Diğerlerine yeniden baktım. Yüz ifadeleri, eğlen-mişlikten hayal kırıklığına kadar çeşit çeşitti. Bayan Huba ödev verip yapmamız için de on dakika süre verince, sınıfa bir sessizlik hâkim oldu. Sonra, üçüncü sıranın en arkasında oturan Thelma Williams, "Ona bir cımbız verin." diye söylendi. Sınıftan kahkahalar yükseldi. Bayan Huba'nın kafası karışmıştı. Ve ben... Kahkahaların her hecesi benim yüzüme fırlatılan çakıltaşla-rı gibiydi.

Sonunda, uzun zamandır yapmaya çalıştıkları şeyi başardılar.

ICE

Yüzümü ellerimle kapadım, ayağa kalktım ve sınıftan koşarak çıktım. Bayan Huba'nın şaşkın sesi, kapıyı çarpmamla ardımda kaldı.

Koro provasına gitmedim. Doğruca eve gittim. Annemin beni karşılamak için evde olmamasına ilk kez çok sevindim. Özellikle bir ay içinde bir konser vermeme gerekirken, tam olarak neden koro çalışmasına gitmediğime dair sorularına cevap vermekten kurtulmuşum. Her şeyi tamına söyletmeden beni asla rahat bırakmazdı.

Tabii ki kendimi çok kötü hissediyordum. Balvvin sadece bana bir iyilik yapmak, geleceğime katkıda bulunmak istemişti ve bir anda, hem alay konusu olmuştu, hem de büyük olasılıkla hayatında ilk kez, okulla başı belaya girmişti. Babasının vereceği tepkiyi düşündükçe titriyordum.

Bir saat kadar sonra, annemin eve geldiğini duydum. Benim evde olduğumu tahmin etmediği için kendi kendine söyleniyordu. Kendi odasına gitmesini izledim ve sonra onu görmek ve bugün olanlar hakkında ona rapor vermek için odamdan çıktım. Ama o odasından çıkmadı. Bekledim, bekledim ve sonunda dayanamayıp odasına gittim, kapıyı açıp içeri süzıldüm. Yatağa girmiş, hemencecik uykuya dalmıştı. Masasının üzerinde boş bir aspirin kutusu vardı, onu uyandırmamanın daha iyi olduğuna karar verdim.

Atıştırarak bir şeyler hazırlamaya başladığımda beni çağırdığını duyup odasına gittim. Uyanmıştı, alnında ıslak bir bez parçası vardı.

V. C. ANDREWS

"Bu hayatımın hatasıydı." diye söylendi. "Bir daha asla ucuz cin içmeyeceğim. Sen de içme Ice. Eğer içki içecek olursan, birlikte olduğun adamın sana en iyisini almasında ısrar et." diye öğüt verdi.

"Ben içki içmem anne."

"Evet, ama günün birinde içeceksin." diye ısrar etti.

"Aç mısın?"

"Bu mideyle aç olamam." diye şikâyet etti. "Bugün öyle bir öğle yemeği yedim ki, yuttuktan hemen sonra geri çıkardım. Sadece biraz kahve istiyorum, yapar mısın tatlım?" diye sordu.

"Olur." dedim ve yaptım. Ona, buharları tüten bir bardak sade kahve götürdüm. Bir yudum aldı, gözlerini kapadı, bir yudum daha aldı. Sonra sertçe bana baktı.

"O çok çalışkan baban nerede?" diye sordu.

"Bugün çift mesai yapacaktım anne."

"Görüyor musun? Ona ihtiyacım olduğu zaman bir mağazada çocuk bakıcılığı yapıyor."

Kafasını, bir granit parçasını yere bırakır gibi yastığa bıraktı ve gözlerini kapadı.

"Bana iki aspirin daha getir." dedi.

Aspirinleri yuttuktan sonra, gelecek haftaya kadar uyumak istediğini söyledi.

Mutfığa dönüp kendime yiyecek bir şeyler hazırlamayı sürdürdüm. Yemeğe başlamadan önce, kapının gürültülü bir şekilde çalındığını duydum. Kulak kabarttım, gerçekten de kapı çalıyordu.

ICE

Kapıyı açmadan, "Evet?" dedim.

"Bayan Goodman, sizinle konuşmak istiyorum." diye bir ses duydum. Kapının ardından gelen ses garip bir şekilde çok tanıdıktı. Sesin kime ait olduğunu, bu sesi daha önce nerede duyduğumu hatırlayabilmek için bütün hafızamı gözden geçirmem gerekti. Sonunda buldum, Balwin'in babasının sesi idi!

Annemin odasına doğru baktım, kimin geldiğini sormasını bekliyordum, ama hiç ses çıkmadı.

Balwin'in babasının "Yalnızca birkaç dakika zamanınızı alacağım." dediğini duydum.

Titreyen parmaklarımla kapıyı açtım ve onu içeri davet ettim.

Kapıda durup bana baktı. Üzerinde yine, gri, çizgili, üç parçadan oluşan takım elbisesi vardı. Kravat ve altın kravat iğnesi takmıştı. Bu kıyafetiyle, apartmanımızda bir yaratık ya da bir uzaylı gibi görünüyordu. Dudaklarını birbirine bastırarak sıkıyordu, bu da çenesinin kırışmasına neden oluyordu.

"Teşekkür ederim." diyerek içeri girdi. Kapıyı ardından kaparken çevresine göz gezdirdi ve sanki tam olarak tahmin ettiği şeyle karşılaşmış gibi hafifçe başını salladı.

"Ne istiyorsunuz Bay Noble?" diye sordum.

Zaten bundan sonra Balwin'den uzak durmaya karar vermiştim, dolayısıyla, bunu teklif ettiği anda kabul edecektim. Balwin gibi mükemmel bir öğrenciyi kötü etkilediğim ve ilk kez yanlış davranmasına yol açtığım

V. C. ANDREWS

yönündeki şikâyetlerini duymaya kendimi hazırlamıştım.

"Sizden bir iyilik yapmanızı istemeye geldim." diye başladı. "Ama her şey karşılıklı." diye çabucak ekledi.

Koridordan salona doğru baktı.

"Annen ve baban evde mi?"

"Annem evde, ama kendini iyi hissetmediği için yatıyor." dedim.

Anladığını belirten bir işaret yaptı.

"Şey, birkaç dakika için oturabileceğimiz bir yer var mı?" diye sordu.

Onu salona buyur ettim. Muhteşem takım elbisesini lekelemeyecek olanı seçmek istercesine tüm koltukları gözden geçirdi. Evimiz kirlilikten uzaktı. Koltuklar kötü görünebilirdi, ama ne pis ne de tozluydular. Babamın koltuğuna oturmayı seçti. Ben oturmadan konuşmasını bekledim.

Parmaklarını koltuğun ucuna vurarak, "Gelelim konumuza." dedi. "Sanırım bugün olanlardan haberin vardır."

Başımıyla onayladım.

Başını eğdi ve gülümser gibi bir hareket yaptı.

"Müdür telefon ettiğinde şaşkınlıktan dilimi yutacaktım. Balwin mi? Kavga mı etti? Küçükken çocuk bahçesinde kızların onu itip kaktığını, tekmelediğini ve onun karşılık vermek bir yana, parmağını oynatmadığını; şikâyet etmek bir yana, en ufak bir ses bile çıkarmadığını hatırlıyorum. Kendine hiç saygısı olmadığını düşünürdüm. Yaşlı çocuklar, onun elbiselerine ayakka-

bılarını silerlerdi ve o, sanki bir ayakkabı fırçasıymış gibi her şeye itaat eder, hiç sesini çıkarmazdı. Bunun ne kadar canımı sıktığını anlatamam. Kilo almaya başladığında, bunun, onun yumuşak başlılığının mantıklı bir sonucu olduğunu düşündüm. Hiç gururu yok."

"Bu doğru değil." diye bağırdım.

Ellerini, sanki ben aralarına kendi elimi sokmaya davranmışım gibi arladı.

"Hayır." diye kafasını salladı. "Onu bu konuda yü-reklendirebilecek, kendine saygı göstermesini, görünüşüyle ilgilenmesini ve ona özen göstermesini sağlayacak, bazı şeylerin olduğunu şimdi anlıyorum. En azından söylemem gereken bir şey var." diye devam etti.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup bekledim.

"Biliyorsunuz, size geldim çünkü anladığım kadarıyla bugünkü kavga sizinle ilgiliymiş. Sizin onurunuzu korumaya çalışıyordum. Tabii ki okuldan üç gün uzaklaştırılmış olmak için çok kötü bir zaman dilimi. Bütün sınavlarını başarıyla verip çok iyi bir okula girmek istiyordu. Onun gönlü Juilliard'a gitmekten yana, ama ben onu en azından sadece başvurması konusunda Harvard ve Yale'e de ikna edebildim."

"Bay Noble..." diye başladım fakat elini kaldırdı ve sözlerinin henüz bitmediğini işaret etti.

"Kendi kendime bu kötü olaydan nasıl iyi bir sonuç çıkarabileceğimi sordum. Yaşamım başkaları için bir şey ifade ediyorsa kendim için de etmeli, öyle değil mi?"

V. C. ANDREWS

"Çok uzun zamandır Balvvin'in aynaya bakıp başkalarının onda gördüğünü görmesini sağlamaya çalışıyorum. Ona, bu dünyada dış görünüşün ne kadar önemli olduğunu anlatmaya, açıklamaya, belirtmeye çalıştım. İnsanlar, başka insanları, görünüşlerinden, imajlarından yola çıkarak yargılıyorlar. İnsanı, giysiler, insanın kendine bakması ve temizlik insan yapar Bayan Goodman."

"Balwin acınacak halde. Giysileri güzel ve gardro-buna çok özen gösterir, ama bir domuzu iyi giydirecek kuşuya dönüştüremezsiniz."

"Balvvin domuz değil." diye söylendim.

Bana baktı, sonra, sürekli değişen duygularının su yüzüne çıkmasını engellemek istercesine bir an için gözlerini kapadı.

"Hayır." dedi tekrar gözlerini açarak. "Ona bakan insan bir domuz olduğunu düşünecek olsa bile, ruhsal açıdan hiç domuz benzemez."

Balvvin'in babasının onu aşağılayıp durmasından sıkılmışım. "Peki, benden ne istiyorsunuz?" diye sordum.

"Onun kilo vermesini sağlamanızı istiyorum." dedi.

"Ne?"

"Beni duydunuz. Kendi görünüşünü beğenecek kadar incelmesini istiyorum. Onu yü-reklendirebileceğini-zî bugün olanlardan biliyorum. Bu, müziğinden başka bir konuda daha kararlı olmasını sağlar."

"Tabii ki bütün bunları karşılıksız yapmanızı bekle-

ICE

miyorum. Bu nedenle şöyle bir şey hazırladım... Sene sonuna kadar, Balwin her kilo verdiği size on dolar vereceğim." dedi.

Ben ona bakmakla yetindim.

"Vereceği yirmi kilo sizin kolayca iki yüz dolar kazanmanızı sağlayabilir. Eminim ki bu para işinize yarayacaktır." dedi salonumuzu inceleyerek. Ben suskunluğumu bozmayıp aynı şekilde bakmayı sürdürünce, "Hayır, hayır." dedi, "Bu teklifi arttırmalıyım. Şöyle yapalım. Her beş kiloda bir fiyatı arttırırım. Bu durumda, bir kilodan beş kiloya kadar kilosu on dolardan elli dolar vereyim. Ama altı kilodan on kiloya kadar iki katını vereyim, yüz dolar olsun. On kilodan on beş kiloya kadar üç katını, onbeşten yirmiye kadar da dört katını vereyim. Yirmi kilodan fazla kaybettiği her kilo içinse elli dolar vereyim. Bu teklifi nasıl buldunuz?"

"Salakça." dedim. "Aşağılayıcı, iğrenç, anlamsız, duygusuz." diye sürdürdüm. "Balwin kendi istediği zaman kilo verecek, ben ona kilo vermesini söylediğimde değil."

Bay Noble gülümsedi.

"Lütfen, Bayan Goodman! İkimiz de bir erkeğin bir kıza karşı zaafı olabileceğini biliyoruz. Balvvin'in size karşı zayıf olduğu gibi. O, kızın istediği her şeyi yapacaktır. Sizden tek istediğim ona biraz... Yüklenmeniz. Size bunu nasıl yapacağınızı söyleyecek değilim, eminim benden iyi biliyorsunuzdur. Yalnızca bu kez, bunun yanında para da kazanabilirsiniz."

"Hatta eğer birkaç ay içinde biraz değişmesini sağ-

V. C. ANDREWS

lamakta başarılı olursanız size prim bile verebilirim. Bu güzel bir mezuniyet hediyesi olabilir. Üstelik bundan hiçbir kötülük gelmez. Ama Balwin'e çok yardımcı olmuş olursunuz. Biri için iyi bir şey yapıp aynı zamanda para da kazanmak istemez misiniz?"

"Biri için iyi bir şey yapmak için paraya ihtiyacım yok." dedim.

Annemin esnediğini duydum ve yatak odasına doğru baktım. Gelip Bay Noble'ın neye benzediğini görüp şaşırmasını istiyordum. Ama ses kesildi, ben de tekrar ona döndüm.

"Annem iyi değil Bay Noble, sanırım artık gitmeniz gerek."

"Tamam." dedi ayağa kalkarak. "Teklifimi tekrar düşünüp bana haber verin. Tabii ki eve gelmeye ve seçmeler için çalışmaya devam edebilirsiniz. Bu şekilde de bir çıkarınız olabilir."

Kapıya doğru yürüdü, kapıyı açtı ve bir an durdu.

"Oğluna yardımcı olmaya çalışan bir babanın hükmünü vermek için bu kadar aceleci davranmayın." diye ekledi. Dışarı çıkıp arkasından kapıyı yavaşça çekti.

Bir süre olduğu yerde durup ardından baktım. Sonra arkamda annemin sesini duydum. Ona döndüm, başını iki yana salladı.

"Bir deli doğurdum." dedi, "Her şeyi duydum. Kazanılması çok kolay yüzlerce doları reddettin."

"Böyle bir şey için Balvvin'in babasından para alamazdım anne. Kendimi hain ya da ona benzer bir şey gibi hissedirdim." dedim ve mutfığa yöneldim.

ICE

"Neden? Kime ihanet edecekmişsin ki? O şişko oğlana mı? İnan bana Ice, bu dünyada çok sık erkeklerden yararlanma şansı çıkmaz. Genelde her şey tam tersine gelişir. Şu Shavvn Carter'ı düşün. Bizden yararlanmaya çalışmadı mı? Peki, ya senden? Bu erkeklere hep normal bir şeymiş gibi görünür. Sen neden böyle bir fırsattan yararlanmayasın ki?"

Başımı iki yana sallamaya başladım. "Eğer o parayı istemiyorsan al o parayı, bana ver Allah aşkına."

"Yapamam anne." dedim. Yapmacık bir şekilde gülümsedi.

"Doğru, yapamazsın. Peki, o çocuğun evinde ne yapıyordun? Hadi, her şeyi anlat bakalım."

"Seçmelere katılmam için çalışıyorduk." diye itiraf ettim.

"Aklıma gelmişti. Babanın haberi var mı?"

"Evet." dedim.

Duraksadı.

"Bir bu eksikti. Sırlar. O ve sen benden bir şeyler saklıyorsunuz."

"Hayır annel!" diye bağırdım. "Dün akşam ben eve gelene kadar onun da haberi yoktu. Sana da söylemek isterdim, ama geç saatlere kadar evde değildin..."

"Tabii... Beni suçla. O da hep beni suçlar." dedi.

Derin bir nefes aldı, arkasını döndü ve yatak odasına gitti. Arkasından gidip daha çok açıklama yapmak

V. C. ANPREWS

istedim, ama yapabildiği kadar çabuk gözlerini kapatmak istediğini düşündüm. Daha sonra, ona yiyecek bir şeyler götürmek istedim ve sonunda pes edip biraz jambon ve kızarmış ekmek yemeyi kabul etti.

Yemeğini götürdüğümde, "Al o parayı." dedi. "Benim gibi delilik etme. Hazır alabiliyorken alabildiğin her şeyi al. Bu durum çok uzun sürmeyecek. Sen farkına varmadan daha genç kadınlarla ilgilenmeye başladılar, sen onlar için görünmez oluverirsin." diye şikâyet etti.

Ödevlerimi bitirmek üzere odama gittim. Saat on olmadan hemen önce Balvvin telefon etti.

"Sanırım olanları duymuşsundur." diye başladı.

"Üzgünüm Balvvin, asla başını derde sokmak istemezdim." dedim ona.

"Senin hatan değildi. Tanrım, Ice, salakların yaptık-lanndan kendini sorumlu tutamazsın. Bunu yapmasına izin vermemeliydim." dedi. "Ama senin hakkında öyle şeyler söylemesine seyirci kalamazdım."

"Biliyorum." dedim. Babasının bize geldiğini bilip bilmediğini merak ediyordum. "Baban çok sinirli miydi?" diye sordum.

"Benim sandığımdan daha az sinirlenmişti. Kavganın nedenini bile sormadı ve seninJe ilgili tek bir kötü söz bile söylemedi Ice. Okula gitmeyeceğim günleri düşünmüyorum. O arada biraz müzik yaparım. Senin şarkını da bitiririm."

"Balvvin..."

"Neden yarın akşam yemekten sonra bize gelmi-

ICE

yorsun? Lütfen. Eğer gelmezsen kendimi koca bir aptal gibi hissedeceğim." diye açıkladı. "Bütün bunları bir hiç için yapmış gibi hissedeceğim."

Kendi kendime gülümsedim. "Emin misin Balvvin? Okuldaki olaylar son bulmayacak, biliyorsun."

"Biliyorum, umrumda değil. Hiçbir şeyi değiştirmez." dedi, sesini alçaltarak, "Sanırım bunun keyfini çıkarmaya başlayacağım. Sadece kıskandıkları için böyle davranıyorlar."

"İşte, okulun en güzel ve en yetenekli kızı, benimle arkadaşlık ediyor ve evime beni görmeye geliyor." diye övündü. "Bence onlar müziğin gücünü de anlamıyorlar, öyle değil mi Ice?"

Yanıtlamamı bekledi.

"Haksız mıyım?"

"Haklısın." dedim.

"Tamam. Aynı saatte, anlaştık mı?"

"Anlaştık Balvvin." dedim.

"Başımı senden başkası için belaya soktuğumu düşünemiyorum Ice." dedi, sonra hemen iyi geceler diledi ve kapattı.

Tıpkı öpücük hırsızlığı yaptığını düşündüğüm seferki gibi bir duygu kapladı içimi.

Yüzüme çok içten bir gülümseme yerleşti.

Müziğin çok güçlü olduğunu düşündüm. Kendin hakkında, hayat hakkında çok daha iyi hissetmeni, ha-

V. C. ANDREWS

yallerini gerçekleştirebilmeni sağlıyor, sana güç ve umut aşıyor. Tıpkı babam gibi, Balwin ve ben de, müziğin bizi sıkıca sarıp sarmalamasına izin veriyoruz ve kapılarımızı dünyanın tüm iğrençliklerine kapatıyoruz.

Onların, gülmekten morarana kadar alay etmelerini ve kahkahalarla gülmelerini umursamıyoruz.

Bizim tek duyduğumuz ritm ve blues ya da Bird-land'in melodisi.

Daha yüksek sesle, daha iyi ve daha uzun süre şarkı söyleyeceğim.

Ve hepsini bastıracağım.

7

TATLI AHENK

BALWIN'E babasının beni ziyaretiyle ilgili hiçbir şey söylememeye karar verdim. Tabii ki Balvvin, benim, evlerine gelip müzik çalışmam konusunda ve Balvvin'in beni evden alıp eve bırakabilmesi için arabayı vermekte babasının neden bu kadar ılımlı olduğunu; babasının neden aşağıda yaptıklarımız konusunda hiç soru sormadığını ya da gürültüden şikâyetçi olmadığını anlamakta güçlük çekiyordu. Bu durum onu çok şüphelendiriyordu ve ben oradayken de bu konudaki merakını birçok kez yüksek sesle dile getirdi. Onu görmeye gelmemin tek nedeninin, babasının bana para vermesi olduğunu düşünmesini istemiyordum. Bu onun kalbini kırardı.

"Okuldaki kavgaya karıştığım için neredeyse mutlu gibi." dedi Balvvin. "Annem, babamdan daha kızgındı. Hatta artık seni görmemem gerektiğini iddia eden de oydu."

V. C. ANDREWS

"Belki de haklıdır." dedim çabucak.

"Hayır, hayır, bundan sonra öyle bir şey olmayacak." diye söz verdi.

Okulda ve koro provalarında piyano çalmaya yeniden başlamıştı. Kavganın ve bütün bu belaların beklenmedik bir şekilde iyi bir sonucu olmuştu. Balvvin'in diğer öğrencilere karşı utangaçlığı son bulmuştu. Beni okulda gördüğü zamanki çekingenliği yok olmuş, öğle yemeklerinde benimle aynı masada oturmaya başlamıştı. Sanki kavga okulda kendini kabul ettirmesi için gereken bir girişti. Olaydan sonra, onu aşağılayanların sayısı git gide azaldı ve onu aşağılamayı sürdürenlerin eski coşkusu da kalmadı.

Fikrimi belirttiğimde, "Artık arkamızdan konuşuyorlar." diye akıl yürüttü Balvvin. Yapmacık gülüşler ve alaycı bakışlarla karşılaşacağını düşünerek yemekhaneye bir göz attı.

"Birbirimizle konuşmak için asla onlardan izin almaya gerek duymadık." dedim Balvvin'e.

"Doğru. Zaten onları kim takar ki?" diye sordu yeni rahat haliyle.

Babasına karşı hissettiğim öfkeye ve bana yaptığı iğrenç teklifi reddetmiş olmama rağmen kabul etmeliyim ki istediği şey, günden güne gerçekleşiyordu. Balvvin, kendine özen göstermeye başlamıştı. Eski resmiliği kalmamıştı, daha rahat kıyafetler giyiyordu. Saç şeklini değiştirmişti. Spor yapmaya başlamıştı ve kilo veriyordu. Kendi kendime, Balvvin'in bir şeyler bilip bilmediğini sormaya başladım çünkü bana düzenli ola-

ICE

rak kaybettiği kilolar hakkında bilgi veriyordu. Hatta bana neredeyse onun fiziksel durumu hakkında bahse girmişim gibi davranıyordu. İki buçuk haftada on kilo vermişti ve yüzünden de zayıfladığı anlaşılıyordu. Yanaklarının tombulluğu gitmişti ve çok daha yakışıklı görüldüğünü düşündüm.

Yaptığı egzersizler, onun gittikçe gelişen kaslarıyla gururlanmasına neden oluyordu. Bir öğleden sonra, kollarını kaldırıp genişleyen pazularını gösterdi.

"Babam çok mutlu çünkü sonunda, bana üç yıl önce aldığı vücut geliştirme aletlerini kullanıyorum."

Onu yüreklendirmek bende, çok garip duygular uyandırıyor. Babasının teklifini kesinlikle reddetmiş olmama rağmen, suçluluk duymadan edemiyordum. Her şeye rağmen, Balwin bu konuda o kadar istekli ve gururluydu ki, kendimi onu desteklemek zorunda hissediyordum.

Artık beden eğitimi derslerinden kaçmıyordu ve eskiden olsa gereksiz olduklarını düşüneceği çocuklarla arkadaş olmuştu. Artık onu, basket maçlarına davet ediyorlardı. Kavgadan yaklaşık olarak bir ay sonra onu

Joey Adamson'la konuşurken gördüm. Birlikte öyle bir hararetle konuşup gülüşüyorlardı ki gören onları kırk yıllık dost sanırdı.

Thelma Williams bile tükürdüğünü yalamak zorunda kaldı çünkü bazı arkadaşları Balvvin'i yeni haliyle çok yakışıklı bulmaya başlamışlardı. Bir gün, beden eğitimi dersinden sonra yanıma gelip gönülsüzce, "Erkeğinin üzerinde çok iyi bir etkin varmış gibi görünüyor." dedi.

V. C. ANDREWS

Bu sözleri, adeta, kullandığı her sözcük ağzında bayat yumurta tadı bırakıyormuş edasıyla söyledi.

"Her ne yapıyorsa istediği için yapıyor. Benim için ya da benim yüzümden değil." dedim. "Ayrıca o benim erkeğim falan değil. O kendi kendine ait." diye cevap verdim.

Herkes şaşırılmıştı. Ben de bugünlerde değişiyordum, daha çok konuşuyordum ve herkes bunu fark etmişti.

Thelma yılışık yılışık sırttı, diğerlerine baktı ve kafasını salladı.

"Tabii." dedi. "Tasmasını çıkarın bakalım kime gidecek. O zaman anlarız kimin erkeği."

Hepsi birden güldüler ve beni iddialarıyla baş başa bırakıp gittiler. Balvvin ve ben binbir zorlukla arkadaşça öpüştük. Nasıl oluyordu da böyle bir şey düşünebiliyorlardı? Onları böyle düşünmeye iten sadece bizim birlikte çokça vakit geçirmemiz miydi?

"Nedeni müzik." dedim Arlene Martin ve Betty Lipkovski'ye, neden benimle ilgilenen çok daha yakışıklı ve ilginç çocuklar varken tüm zamanımı Balvvin'le geçirdiğimi sorduklarında.

"Müzik mi?" diye sordu Arlene.

"Balvvin de benim gibi hissediyor. Bir şarkıyla uğraştığımız anlarda birbirimize bağlıyız. Birbirimize daha da derinden dokunabiliyoruz. Tam buraya." dedim kalbimi göstererek. "Ve buraya..." diye ekledim kafamı göstererek.

ICE

Bir an bana bakakaldılar. Sonra Betty kafasını salladı ve gülümsedi.

"Sanki seksten söz eder gibi konuşuyorsun." dedi. Ses tonundan bir kıskançlık seziliyordu.

"Belki de seksten daha güzeldir." dedim.

Önce birbirlerine baktılar, sonra da gözlerini dikip sanki deliymişim gibi bana baktılar. Kısa süre sonra, Balvvin ve benimle ilgili, dedikodusu yapılip kulaktan kulağa yayılacak başka bir şey buldular. Betty ve Arlene, insanlara, aramızda, müziğe bağlı, sapık ve esrarengiz bir ilişki olduğunu söylüyorlarmış. Böylece bütün gözler yine bize çevrilmişti, yine spotların altındaydık ve böylece birbirimize söylediğimiz her sözcüğe, her dokunuşumuza hatta gülümseyişimize bile dikkat eder olduk. İkimiz de camdan bir fanusun için-deymişiz ve bir kamera her yaptığımızı kaydediyor-muş gibi hissediyorduk. Komik bir şekilde, bu nedenle, Balvvin dış görünüşüne daha da dikkat etmeye başladı ve giderek daha da yakışıklı oldu.

Artık koroda şarkı söylediğim zamanlar, tüm gözleri üzerinde hissediyordum. Piyanonun önünde oturan Balvvin'e nasıl bakacağım, işaretleşip işaretleşmeyeceğimiz merakla bekleniyordu. Bu şekilde paylaştığımız büyüü anlayacaklarını umuyorlardı. Sanırım her zamankinden çok daha iyi söylüyordum. Daha yüksek sesle söylediğimi biliyordum, ama Bay Glenn bundan hoşlanmış görünüyordu.

"Bugüne kadar verdiğimiz en iyi konser olacak." diye sevinerek fikrini söyledi.

V. C. ANDREWS

Konserden iki gün önce, Balvvin beni prova yapmak için evine çağırdı. Bana yazdığı şarkıyı bitirmişti ve tamamını bana dinletmek istiyordu. Aynı zamanda seçmelere katılacağım ikinci şarkının tekrarlarını da tamamlamalıydık. Babası, Balwin'in fiziksel değişiminden çok hoşnuttu ve ona bir araba almaktan söz ediyordu.

"Bana, kız arkadaşlarım, randevularım falan olacaksa kendi ulaşım aracıma ihtiyaç duyacağımı söyledi. Konuyu açan bile ben değilim." diye bağırdı.

Babası benimle karşılaşmaktan memnun görünüyor, her seferinde gülümsüyordu. Balvvin, kilo vermesinin aile yaşamlarını değiştirdiğini söylüyordu. Babası mutlu olduğunda annesi de mutlu oluyordu.

Arabada, eve doğru giderken, "Son haftalarda evdeki değişikliklere inanmıyorum." dedi. "Babamla bugünlerde sohbet ediyoruz. Nasıl anlatabileceğimi bilmiyorum, ama bütün bunların seninle yakından ilişkisi olduğuna eminim." diye ekledi.

"Benimle mi? Neden ki?" diye sordum.

Omuz silkti.

"Nasıl anlatabileceğimi bilmiyorum. Tüm bildiğim, Ice, seninle çalışmaya başladığımızdan beri, dünya eskisi gibi gri ve siyah yerine gökkuşağı renklerinden oluşuyor. Sadece bunu bir iltifat olarak kabul et." diye ısrar etti.

Kalp atışlarının hızlandığını hissederek gözlerimi ondan ayırıp başka bir yöne baktım. Benimle ilgili güzel sözler söylemesi hoşuma gidiyordu, ama garip bir

ICE

şekilde, bir yandan da kaygı duyuyordum. Sanki kalbim beynimden daha çok şey biliyormuş ve bana gökkuşağının yalnızca fırtınadan sonra belirmediğini anlatmaya çalışıyormuş gibiydi.

Hâlâ gerçek fırtınayla karşılaşmamıştık.

Balvvin'lerin evi genelde çok sessizdi, ama o akşam bana daha da sessiz geldi. Babası da her zaman yaptığı gibi salonun kapısına çıkıp bizi selamlamadı.

Balvvin, "Annemler, babamın bir müşterisinin evine akşam yemeğine gittiler." diye açıkladı. "Annem benim de gitmemi istedi, ama ben planlarımı çok önceden yapmış olduğumu belirttim. Babam da gitmememde bir sorun olmadığını söyledi." diye ekledi, benim, annesinin teklifini reddetmemesi gerektiğini söylememe fırsat vermeden. Gülümsedi ve başını salladı. "Her zaman onlarla gidip müşterilere ne kadar saygılı olduğumu göstermem gerektiğini söyleyen ve ısrar eden odur. Bugünlerde ona neler olduğunu bir türlü anlayamıyorum." dedi ve merdivenlerden inmeyi sürdürdü.

Koridorda arkadan kara bir gölge geçti, ama bu yalnızca ayın ışığını kesen bir bulutmuş ve pencereden yansıyormuş. Çoktan piyanonun başına geçmiş olan Balwin'in yanına gittim.

"Hazır." dedi. "Sonunda son dizeyi de bitirdim."

Benim için yazdığı şarkıdan söz ettiğini biliyordum.

Piyanonun yanına oturdum. Geçen sefer söylediği

V. C. ANDREWS

yerden şarkıya devam etti ve önceden dinlemiş olduğum son dizeyi de söylerken gözleri benim üzerimdeydi:

"Ever, gülüşünün sessizliğinde müzik var.

Çözlerinde bir melodi var.

Bana baktığı zaman,

Kalbimin şarkı söylemeye başladığını hissediyorum.

Dudaklarının getirebileceği mutluluğu hissediyorum.

Baharın neden geldiğini

Çiçeklerin neden açtığını, kuşların neden öttüğünü anlıyorum.

Kendi gözlerimi ve dudaklarımı, okşanmaları için

şarkının akışına bırakıyorum.

O halde çal, bu senin şarkın, çal

Eski için ve yeni için çal

Gün ortasında çal,

gün doğarken çal

Hüznü ve kederi bir yana at

Üzgün gözlere rehberlik et

Yürü ve müziği bana geri getir."

Parmaklarını tuşlardan çekip arkasına dayandığında, öylece durup onu izledim. Müzik hâlâ kulaklarımda çınılıyordu. Bir deneme yaptı ve belli belirsiz gülümsedi.

"Olmuş mu?" diye sordu sonunda.

ICE

Başımınla onayladım. Hemencecik kalktı, yüzünden kafasının karıştığı belli oluyordu.

"Ice." dedi, "Ice, gözyaşların yanaklarından akıyor. Neler oluyor?" diye yanıma yaklaştı. Sanki buna inanamıyormuş gibi gözyaşlarımdan birine dokundu. Sonra da ellerini dudaklarına götürdü.

"Çok güzel." diye fısıldadım.

"Senin gibi." dedi.

Yüzü küçük aralıklı hareketlerle benimkine yaklaştı. Her şey çok yavaş geliyordu, ama geriye adım atmadım ya da yüzümü çevirmedi. Öpüştük. Uzun ve yumuşaktı, ikimiz de ellerimizi iki yanımızdan hareket ettirmeye çekinmiştik. Geri çekildiğinde, gözleri, bu güzel anın bütün tatlarını yaşamak istercesine kapalıydı.

"Seni öpmek, müziğe sözleri eklemek gibi, müziği tamamlamak gibi." dedi.

Gülümsedim ve beni tekrar öptü. Sol elini belime, sağ elini de omzuma koydu. Kollarımı vücuduna doladım, birbirimize sarıldık. Sanki bütün o sihirli, manyetik çekim dudaklarımızdaymış gibi birbirimize yapışmıştık. "Sana karşı hissettiklerimi anlatabilmemin tek yolu bu şarkıydı." diye fısıldadı. "Hepsini tam buramda hissediyorum." diye ellerini kalbinin üzerine koydu.

Başımı salladım. Elimi tuttu ve kanapeye yürüdük. Yan yana oturup yalnızca birbirimizi seyrettik. Balvvin kadar yaratıcı birinin, diğer yakışıklı erkeklerden çok daha derin ifadeli bir yüzünün, çok daha sağlam bir karakterinin olduğunu düşündüm. Bana karşı hissettikleri yalnızca dudaklarında ve gözlerinde değildi; bütün

V. C. ANDREWS

varlığına yayılmıştı. Açıksözlülüğünden, benim sevgime ve onaylamama karşı açlığından çok etkilenmişim.

Ancak, hâlâ biraz korkmaktan kendimi alamıyordum. Kendim için değil onun için korkuyordum. Özellikle Balvvin gibi, bu kadar büyük bir sevgi duyan ve bunu bu şekilde ifade eden bir insan, kabuğundan çıkmış bir kaplumbağa kadar savunmasızdı. Onu, onun beni sevdiğini söylediği kadar sevip sevmediğimi bilmiyordum. Bunu söylememi bekliyordu. Bunu bana gözleri söyledi.

Ama o anda, ona karşı hissettiklerimin, kadınların erkeklere karşı hissettiği duygulardan olup olmadığını bilmiyordum. Aşk denen şey bu muydu? İçgüdüsel olarak, aşkın, bir insan için, diğer insanlar için, hatta kendin için endişelendiğinden daha çok endişelenmen demek olduğunu hissettim. Ama aynı şeyi karşındakinden de bekliyordun ve aksi takdirde kendini bir parçan eksikmiş gibi hissediyordun. Balvvin için onun kesin olarak bana karşı hissettiklerini hissediyor muydum? Eğer öyle hissetmiyorsam kendini bir parçası eksikmiş gibi hissetmez miydi? "Seni seviyorum" sözünü duyma isteği, o küçük kaplumbağa için büyük bir güven arayışını simgelemiyor muydu?

Şimdi ne olacaktı?

Hayatın boyunca o iki sözcüğü çıkaramayacak mısın dudaklarının arasından?

Sessizliğin ne kadar güvenli olduğunu bir kez daha anladım.

ICE

Balvvin, sanki aklımdan geçenleri okuyabiliyormuş gibi, bana doğru eğilip uzun ve tutkulu bir öpücük dizisine başladı. Yanaklarımdan başladı ve gözlerime doğru ilerledi. Alnımı öptü, sonra saçlarımı ve tekrar dudaklarımı öptü. Onu durdurmadım, itmedim. Gittikçe daha çok heyecanlanıyordu. Benimkine yapışık kalbinin atışlarını duyabildiğimi düşündüm; yoksa duyduğum yalnızca benim kalbim miydi?

"Ice." diye fısıldadı, ellerini önce mavi pamuklu bluzumdan içeri, sonra da göğüslerime doğru, yukarı kaydırıldı. Parmakları, göğüs uçlarımin üzerindeydi ve onları sertleştirilebilmek için hızlı hızlı hareket ediyordu. Gevşedim ve arkaya doğru yaslandım, o da üstüme yattı. Sutyenimin kopçasının açıldığını duydum ve ellerini tenimde hissettim. Dokunduğu her noktada adeta havai fişekler patlıyordu. Vücudumun sıcaklığı gittikçe artıyordu. Sonunda kendimi çaresiz, büyük bir istekle her yerim öpülürken, her yerime dokunulurken buldum.

Gözlerimi kapadım ve kanapeye gömüldüğümü hissettim.

"Seni seviyorum Ice, bak, şarkı olmadan da söyledim işte." diye sayıkladı.

Gözlerimi açtım ve yaşadığı büyük mutluluğu görmek için ona baktım. Bu kez, dilini benimkinin üzerinde kaydırarak beni yeniden öptü. Sonra kendi giysilerini de çıkarmaya başladı. Bir anda, uyluk kemiğini ve güçlü bir şekilde tahrik olduğunun kanıtını hissettim. Her şey, olması gerektiğini hayal ettiğimin tam tersi

V. C. ANDREWS

bir şekilde gerçekleşiyordu. Daha çok bir kalk borusu, bir kova soğuk suyun başından aşağı dökülmesi ya da bir elektrik şoku gibiydi.

Ne yapıyordum?

Olmasını istediğim bu muydu? İstediyim buysa bile, şimdi mi olmasını istiyordum?

Kanındaki ateşin ve tutkularının esiri olmaya başladığın ve artık geri dönüşü olmayan o yola girmiş miydin; yoksa hâlâ fikrimi değiştirebilme şansım var mıydı?

"Dur, bekle!" dedim. "Lütfen yapma Balvvin!" diye sert bir sesle bağırdım.

Kendini üzerimden çekti ve bana baktı. Gözleri öyle ateşliydi ki içinde yanan alevleri görebiliyordum. Kafamı salladım.

"Oh." diye mırıldandı ve ne yaptığını yeni anlıyor-muşçasına kendine baktı. "Oh, üzgünüm." diye söylendi ve giyinmek üzere ayağa kalktı.

Ayağa kalktım ve sutyenimi taktım. Kıyafetlerini giymekte acele ediyordu, cinayet mahalini en kısa sürede terk etmesi gereken biri gibi telâşlıydı. Elimi uzatıp omzuna dokundum, bana baktı. Yüzü umutsuzluk doluydu.

"Sadece buna hazır değilim." dedim.

Gözyaşlarına boğulmak üzereymiş gibi görünüyordu. Kafasıyla onayladı ve hemencecik giyindi. Sonra kalktı, ne yapacağını bilemez bir halde etrafına bakındı.

"Neyse... Şey... Biz... Biz işimize dönelim." dedi.

ICE

Alelacele piyanoya doğru yürümesini ve defterinin sayfalarını çevirmesini izledim. Bakışlarını benden uzak tutuyordu.

"Üzgünüm, yapmamam gerekirdi." dedim.

Bana baktı ve kafasını iki yana salladı.

"Gerçekten, yapmamam gerekirdi. Kendimden emin değildim." diye açıkladım. Sık sık söylediğim bir ilahi geldi aklıma. "Bulanık sulardaki bir tek sen değildin..." dedim ona.

Gülümsedi.

"Yani sen, daha önce hiç..."

Kafamı salladım.

Anlamış görünüyordu.

"Deneyimli değilim..." dedim, "Ama bana sanki doğru zamanı beklemek gerekiyormuş gibi geliyor. Tabii öyle bir zaman varsa."

"Bir bebeğin doğumu gibi mi?" diye sordu. "Sonuçta onu itekleyemezsin, hı?"

Güldüm.

"Belki... Bu konuda da deneyimli olduğum söylenemez." dedim ve bu kez de o güldü.

"Müziğe dönüş." dedi, ben de kalkıp piyanonun yanına gittim.

Gerçekten, kendimizi bir çeşit tuzaktan, her kelitemize, her davranışımıza hükmeden karanlık yosunlardan kurtarmıştık. Duygularımızın esiri olmadan önce, birbirimizi daha da çok tanımalı, birbirimize daha da

V. C. ANDREWS

yaklaşmalıydık. Bunu bir kez yaptık mı müzik aramızdan gelecekti, her şey gelişecekti. Onun parmakları, benim sesim olabildiğine özgürdü. Birlikte o kadar iyiydik ki ikimiz de sevinçten bağıra bağıra söyledik. İkimiz de bu uyumun çok özel olduğunu biliyorduk.

Bitirdiğimizde, "Eğer böyle söylersen kesin o okula girersin." diye belirtti.

"Eğer sen de gelip bana eşlik etmeyi kabul edersen girerim. Gelebilir misin?"

"Önce böyle bir şeye izin verip vermediklerini öğrenmemiz gerek." dedi, "Eğer izin veriyorlarsa tabii ki gelirim."

"Teşekkür ederim Balvvin. Bana öyle çok şey kazandırdın ki." dedim.

Ona sanldım. Göğsüme yaslanıp gözlerini kapattı, bir süre öylece kaldı.

"Sen bana çok daha fazla şey kazandırdın." dedi sesi titreyerek.

Kafasını kaldırdım, o güzel yüzüne baktım ve yüzünü öpmek için eğildim. Müzik ve müziğe olan düşkünlüğü, onu, benim için dünyanın en yakışıklı adamı yapmıştı. Elleri belimi çevreledi ve sırtımı tuttu; aynı anda, dudaklarını, karnımın altına götürmüştü. Dudakları her an daha da aşağılara iniyordu, sonra bir an, kanımın kalbime doğru ışık hızıyla pompalandığını, ani bir şekilde uyanıldığımı hissettim. Bana doğru baktı, gözleri beni tartıyordu. Yine 'dur' diyecek kadar gücüm var mıydı?

ICE

Birlikte, uyumla hareket ederek, birbirimize dokunarak, sözler ve bakışlarla yeni bir maceraya yelken açmıştık. Biraz daha derin bir bakışta ya da masum bir okşayışla patlamaya hazır mayınların bulunduğu bir mayın tarlasında gibiydik.

"Geri çekil Ice." dedim kendi kendime, "Çok geç olmadan harekete geç."

Ama kendi parmaklarım bile bana ihanet ettiler. Pantolonumun düğmelerini çözmeye başladım. Bal-win de pantolonumu kalçalarımın altına çekti. Dudak-ıan, çıplak midemin üzerinde geziyordu, sonra daha da aşağı inip iç çamaşırımın bulunduğu sınırdan dans etmeye başladı. Bir anda, elleri çamaşırımdan içeri kayıp kalçalarımı kavradı, derin bir inilti çıkardım.

Benim her halimi içine çekip hafızasına yerleştirmek istercesine derin bir soluk aldı. Sonra, ellerini aşağı götürüp bacakları üst tarafını kavradı. Beni havaya kaldırdı.

"Bak ne kadar güçlendim..." dedi ve gülümsedi. Onu tekrar öptüm ve yeniden kanapeye yerleştik. Bu kez, o, dikkatle ve özenle çoraplarım da dahil olmak üzere üzerimdeki tüm kıyafetleri gıkarırken, ben sakince yattım ve olup biteni izledim. Kanapenin yanında diz çöktü ve alnını mideme koydu. Kanım kaynıyordu. Kafasını kaldırıp büyük bir dikkatle vücudumu incelemeye başladı. Ona baktım, gözlerindeki büyük şaşkınlığı ve mutluluğu gördüm. Dudakları ve parmaklarıyla dans ediyor, çevremde dönüp duruyordu.

"Işıkları söndür." diye fısıldadım.

V. C. ANDREWS

Yerinden kalktı.

"Anlıyorum." dedi, "Beni böyle görmeye hazır değilsin. Daha çok kilo vermem gerekiyor." "Konu gerçekten de bu değil Balwin."

"Konu tabii ki bu. Ama önemli değil." dedi ve "Şimdi geliyorum." diyerek ışıkları söndürmeye gitti.

Giysilerini çabucak çıkarıp yanıma uzandı. Öpüştük ve birbirimize sarıldık.

"Bulanık sular biraz olsun temizlenmedi mi?" diye sordu.

Tutku denizinde o kadar derinlerdeydim ki, sesi, içimde yankılanır gibiydi. Sonuna kadar gitmem gerektiğini düşündüm. Merakım ve heyecanım bütün kontrol mekanizmalarına üstün gelmişti. Kafamda yankılanan alarmlar, kalbimde yitip gittiler. Arzunun gösterisiydi bu; ve şehvet, kalçalarımın sırtıma, oradan da dudaklarıma doğru resmî geçit düzenliyordu.

Daha yakınımaya sokuldu, daha da yakınımaya...

Ve sonra, kapının açıldığını ve kapandığını, annesinin ve babasının sesini, babasının kahkaha attığını duyduk.

Balwin, uçarcasına üzerimden kalktı, bir kemirgen telaşıyla giysilerine davrandı. Bana da benimkileri almam gerektiğini söyledi.

"Işıklar!" dedim. "Neden karanlıkta oturduğumuzu merak edeceklerdir."

Piyanonun üzerindeki abajuru yaktığı anda kapı açıldı. Ben, tam olarak giyinik olmadığımı görmelerini

ICE

engellemek için karanlık bir köşeye çekilelim. Balwin, çalıştığımızı dair bir izlenim yaratmak için nota kâğıtlarına bir şeyler yazıyormuş gibi yapıyordu.

Babası, "Selam!" diye seslendi, "Ice'la hâlâ çalışıyor musun?"

"Evet, baba."

"Geç oluyor." dedi ve kapıyı kapattı.

Hemen yanına gittim ve birbirimize baktık. Diğer ışıkların hepsi sönüktü ve bu kesinlikle şüphe çekici ve garipti.

İçimi rahatlatmak istercesine "Her şey yolunda." dedi Balvvin. "Takma kafanı."

"Eve dönsem daha iyi olacak." dedim, başını salladı ve merdivenleri çıkmaya başladık.

Koridordan geçerken, babası, salonun kapısında belirdi. Yüzünde iğneleyici bir gülümsemeye bize bakıyordu.

"Aşağıda müzik mi yaptınız?" diye sordu. Balvvin bana baktı. Gözleri umutsuzca uygun yanıtı vermem için yalvarır gibiydi.

"Evet." dedim onun yerine

"İyi." dedi babası. Bana gülümsedi "İyi." Ve arkasını dönüp gitti.

Hemen dışarı çıkıp arabaya yürüdü.

Yola çıktığımız anda, "Bütün bunlar için üzgünüm." dedi Balvvin.

"Belki bir süre buluşmaların arasını açmalıyız." dedim.

V. C. ANDREWS

"Ama yalnızca bir süre..." dedi onaylayarak, "Cumartesi günkü konserden sonra tekrar başlarız, olur mu?" "Göreceğiz." dedim.

Tek bildiğim şey, tereddüt etmemin ona göre bir anlamı vardı, ama benim bu konuda hiçbir fikrim yoktu.

Her yıl verdiğimiz bahar konseri daima büyük bir heyecanla beklenen bir etkinlikti. Ödüllü, mükemmel bir orkestramız ve bir o kadar başarılı ödüllü bir korumuz vardı. Çocuğu koroda olmayan insanlar da beğeniyle izliyordu, bilete verdikleri paraya değeceğini biliyorlardı.

Hasılatın çoğu, müzikle uğraşan, başarılı öğrencilere burs olarak dağıtılacaktı. Kazanan ya da kazananlar gecenin son parçasından hemen önce açıklanacaktı. Bay Glenn, ödülü vermesi için okul müdürünü çağıracaktı. Bu yıl ödülü Balvvin'in kazanacağına herkes emindi. İki yılı aşkın bir süredir koroda gönüllü çalışıyordu, bundan önceki konserlerde birçok solo yapmıştı ve izleyiciler tarafından her zaman çok beğeniliyordu.

Her ne kadar, babası onun müzikal yeteneğini görmezden geliyorsa da, ona ve Bayan Noble'a yöneltilen tebrikler ve övgüler öyle çoktu ki, gururlanmaktan kendini alamıyordu. Yine de, Balvvin'in ileride daha çok para getirecek bir meslek seçmesini yeğlediği kolayca anlaşılabilirdi. Balvvin, eğer Juilliard'a erken başvurmamış olsaydı, babasının onu, Yale'e ya da Harvard'a gitmeye zorlayacağına emindi. Sonra da master yapmasını isteyecekti.

ICE

"Bundan er geç vazgeçecektir." diyordu babası; eğer birisi Balvvin'in müzikal kariyerini sürdürmesinden söz ederse. Sanki müzik bulaşıcı bir hastalıkmiş ya da Balvvin'in ruhundan çekip alınması gereken belirsiz bir virüsmüş gibi konuşuyordu. Bay Noble, Balvvin'in günün birinde müziği bırakacağına emindi.

Arkadaşlarına, alkış almanın güzel olduğunu, ama alkışın karın doyurmadığını, gelecekte Balvvin'e yan gelip yatma şansı tanımayacağını, iyi bir hayat ya da güzel bir ev veremeyeceğini söylemişti. Ona göre, Balvvin, onun izinden gitmeli, dünyevî şeylerle uğraşmalıydı. İşletmeci, finans müdürü ya da finansla uğraşan bir şirketin genel müdürü olabilirdi. Böylece, istediği zaman bir piyano satın alıp tatillerde arkadaşlarına çalabilirdi, öyle değil mi?

"Ayrıca, gösteri dünyasında rahat bir yaşam süren kaç kişi tanıyoruz? Hepimiz Frank Sinatra olamayız." dedi gülerek.

Onun, bunları söylediğini, konsere verilen ara sırasında lobide duymuştum. Aynı sözleri Balvvin de duymuştu ve kalabalığın ortasında kendini kaybetmemeye çalışmaktan çok bunalmıştı.

Annesine, "Gidip bir şeyi kontrol etmem gerekiyor." dedi ve uzaklaştı.

Benim annem ve babam da konsere gelmişlerdi. Ben evden çıkmadan çok önce odasına girip hazırlanmaya başlamış olmasına rağmen, annemin gelmesine çok şaşırılmışım, gelmesini beklemiyordum. Her zaman, müziğin gereksiz olduğunu ve onun uykusunu

V. C. ANDREWS

getirdiğini söylerdi. Mükemmel makyajı, inci takıları ve giydiği koyu mavi elbiseyle çok güzel görüldüğünü kabul etmeliyim. Dikkatleri üzerine çekmenin zevkini çıkarıyordu ve ara sıra, gururla parlayan gözlerle bana bakıyordu. Babam, nedense annemin yanında sönük kalmıştı. Kravatı, idam edilen bir adamın boynuna asılan ip gibiydi. Bana bakıp güldü ve hemen sonra, bakışlarını, başka bir öğrencinin babasının iltifatlarına, o her zamanki şuh kahkahalarından birini atarak teşekkür eden anneme çevirdi.

Konsere devam etmemiz için geri çağırıldık. İkinci yarı, üç tane orkestra parçasıyla başlıyor ve bir koro parçasıyla devam ediyordu. Sonra salona büyük bir sessizlik hâkim oldu. Bay Glenn müdürü sahneye davet etti. Müdür ilerledi, ve konuşmasında, bu yıl müzik bursları için çok başarılı birçok öğrencinin yarıştığını belirtti. Ve sonra, Balwin'in çalışmalarından söz etmeye başladı. Sık sık ilkokula gidip koro çalışmalarında piyano çaldığını ve ilk sınıflar için küçük koro çalışmaları yaptırdığını unutmuyum.

Balvvin sahneye davet edildiğinde tüm izleyiciler ayağa kalkmışlardı. Alkışlarken, elimden çıkarabildiğim kadar çok ses çıkarmaya çalışıyordum. Bana baktı, gülümsedi, sahneye çıktı, okula ve ailesine teşekkür eden bir konuşma yaptı. Bu bursu iyi değerlendireceğine söz verdi.

Kalabalık yine sessizliğe büründü. Müdür, okuma gözlüklerini taktı ve gerçekten keşfedilmesi gereken birinden söz etmeye başladı; "Alçakgönüllülükle do-

ICE

nanmış bir mücevher, herkes onunla doğru yolda ilerleyebilir..." diyordu, kafasını kaldırıp izleyicilere bakarak, "Şarkı söyleyişini dinlediniz. Bir şüpheniz kalmış olamaz... Büyük bir mutlulukla, sahneye, gelecekte kazanacağı başarılarla, bizim, bu okulun birer parçası olmakla gururlanmamızı sağlayacak insanı davet ediyorum. Ice Goodman!"

Önce, benim adımla söylemiş olduğunu anlamadım. Bir başka isim söylemesini bekliyordum. Bay Glenn sevinçle bana döndü, diğerleri de bana bakıyorlardı. Bakışları aklımı başıma getirmişti. Adım atmaktan bile aciz olduğumu düşündüm, ama Bay Glenn, sahneye kadar bana eşlik etmek için yanıma geldi. Balvvin'in yüzü neşe doluydu, gözleri, gökyüzündeki yıldızlar gibi parlıyordu. Bayılacağımı düşündüm. Kalbim o kadar hızlı çarpıyordu ki nefes almakta güçlük çekiyordum.

Müdür bana zarfı uzattı ve arkaya çekildi. Bir şey söylemem gerektiğini biliyordum. Salondaki herkes bana bakıyor ve bir şey söylememi bekliyordu.

"Teşekkür ederim." dedim ve dönüp aceleyle yerime geçtim.

Kimse alkışlamadı.

Müdür gülerek sahneye geri geldi.

"Şarkı söylediğinde bu sessizliğini çok iyi telafi ediyor. Yerlerinize kurulun ve son parçanın tadını gkarın."

İzleyiciler sonunda alkışladılar. Şarkıyı, son notasına kadar tüm gücümle söyledim. Şarkı bittikten sonra Bay Glenn gelip, önce beni, sonra da koronun tamamını kutladı. Balvvin ve ben, kuliste kalıp ailelerimizin bizi

V. C. ANDREWS

kutlamaya gelmelerini bekledik. Annem çok mutluydu. Muzaffer bir ifadeyle zaten burs almamı beklediği için geldiğini söyledi. Daha sonra babam, burs aldığımı söylemek ve kesinlikle konsere gelmelerini sağlamak için onları önceden aradıklarını söyledi.

Babam, bana sarıldı ve "Seninle gurur duyuyoruz tatlım, hem de çok." dedi.

Tanıdığı bazı insanlar, babamın elini sıkıp tebrik ediyorlardı. Balwin ve ben, yan yana durup insanların tabriklerini kabul ediyorduk, tıpkı olimpiyat şampiyonları gibiydik. Sonunda, babası yanıma geldi.

"Sanırım birlikte çalışmanız ikinize de farklı konularda yardımcı oldu." diye konuşmaya başladı. Balvvin, yanımda insanlarla el sıkışıyordu, ama bir kulağı bizim konuştuklarımızdaydı.

Başımınla teşekkür ettim ve gülümsedim. Arkamı dönüp gitmeye hazırlanırken elimi tuttu.

"Bunu hak ettin." dedi, "Ve şimdi bunu geleceğin için iyi kullanacağına eminim. Pazarlık şartlarını yerine getirdiğin için teşekkürler." dedi.

Avcumu açıp baktığımda beş yüz dolarla karşılaştım.

Balwin de gözlerinde büyük bir acıyla elime bakıyordu. Kafası karışmıştı.

"Hayır." dedim, "Paranızı istemiyorum Bay Noble." diye bağırdım. "Size söylemiştim..."

Arkasını döndü ve kalabalığa karıştı. Balwin'e baktım.

ICE

"Ona istemediğimi söylemiştim..."

Bitirmemi beklemedi. Hemen uzaklaşıp kalabalıkta kayboldu. Arkasından gidiyordum, ama annem beni yakalayıp arkadaşlarının yanında benimle ne kadar gururlandığını ve ilk zamanlar kilise korosuna girmem için beni nasıl desteklediğini anlatmaya başladı. Sadece bir yanım dinliyordu. Diğer yanım gecenin ortasında çığlıklar atıyordu.

8

YARALI KALPLER

BİR zamanlar bir dostmuş gibi kucakladığım sessizlik, kısa zaman önce nefret edilecek bir düşmana dönüşmüştü. Daha Balvvin'in o parayı elimde gördüğü an, aramıza sessizliğin girdiğini anlamıştım. Ben ona binlerce kez açıklama yapsam da, öyle derinden yaralanmıştı ki, kırgınlığı asla tamamen geçmeyecekti. Babasıyla birlikte, ona karşı bir komplo kurduğuma inanmayı sürdürdüğü sürece, bana asla güvenmeyecekti, her zaman şüpheyle yaklaşacaktı, hatta benden nefret edecekti.

Binlerce kaygıya boğulmuştum. Konserden eve döner dönmez onu aradım, ama telefonu cevap vermiyordu. Evin telefonundan aradığımdaysa babası cevap verip Balvvin'in çoktan yatmış olduğunu söyledi.

"Bana onun önünde para uzatarak çok iğrenç bir hareket yaptınız Bay Noble. Aramızdaki her şeyin ön-

V. C. ANDREWS

ceden planlanmış ve para için yapılmış olduğunu düşünecek." dedim. Gözkapaklarım, gözyaşlarıma zor hâkim oluyordu.

Soğuk bir sesle "Para için değil miydi ki?" diye sordu.

Sinirden kıpkırmızı olmuşum.

"Hayır!" diye bağırıp, "Paranızı geri almanızı istiyorum."

Güldü.

"Eminim istiyorsundur." dedi. "Postalayiver!" dedi ve kapattı.

Hemen bir zarf bulup üzerine adreslerini yazdım. Parayı içine koydum ve ertesi sabah ilk iş olarak göndermek üzere masanın üzerine bıraktım. Ertesi gün telefonu Balvvin'in annesi açtı ve Balwin'in arkadaşlarıyla gezmeye gittiğini söyledi. Ona inanmakla inanmamak arasında kararsız kaldım. Balwin'e aradığımı söylemesini rica ettim. Söyleyeceğini belirtti, ama Balwin'den ses seda çıkmadı. Ben de sürekli aramamın iyi olmadığına karar verdim.

Tabii ki bir sonraki pazartesi günü okulda karşılaştık, ama beni görür görmez döndü ve başka bir yöne doğru yürümeye başladı. Benimle karşılaşmaktan kaçınması, birlikte ilk görüldüğümüz zamandan da çok dedikodu yapılmasına neden oldu. Herkes aramızda neler geçtiğini bilmek istiyordu, ama ben, bir tanesi hariç bütün soruları ve bütün yorumları duymazdan geldim: Thelma Williams, Balwin'in ödülü benimle paylaşmak zorunda kalmaktan memnun olmadığını ve beni kiskandığını öne sürdü.

ICE

"Bu söylediğinin ne kadar salakça olduğunu anlamamanın tek nedeni var, o da senin salak olman." dedim.

Neredeyse çok kötü bir kavga çıkacaktı. Eğer Balwin bununla ilgili bir şey duyduysa bile, gün bitmeden bana hiçbir şey söylemedi. Koronun yıllık çalışması bitmişti; bu yüzden okul çıkışı karşılaşmadık. Ama eve dönerken, arabasıyla yanımdan geçtiğini gördüm. Köşeyi dönüp kendi sokağıma girdiğimde, kaldırımın yanına park etmiş olduğunu gördüm. Bana bakarak bekliyordu.

Arabaya bindim ve kapıyı çektim.

"Thelma Williams'la aranızda geçenleri duydum." diye konuşmaya başladı. "Beni savunduğun için teşekkürler."

"Son derece salakça bir şey söyledi."

Kafasını salladı ve bana baktı.

"Babamın ödediği paraya her şey mi dahildi? Sadece bunu bilmek istiyorum." dedi.

"Hiçbir şey dahil değildi Balvvin. Sana bunu anlatmaya çalışıyorum, ama beni dinlemiyorsun."

Bana bakmayı sürdürüyordu. Acısı ve incinmişliği gözyaşına dönüşmüş, gözlerinden dökülüyordu.

"Neden bana babamın ne yaptığını söylemedin? Neden bunun hakkında tek kelime bile etmedin?"

"Senin her zaman, her şeyden şüpheleneceğini düşündüm. Anlaşma yapmadığıma asla inanmayacaktın." diye yanıtladım. "Ayrıca, babanın sinirlenip seni

V. C. ANDREWS

görmeme bir daha asla izin vermeyeceğinden korktum."

"Bana söylemeliydin." diye tekrarladı kafasını sallayarak. "Eğer birinden hoşlanıyorsan, gerçekten hoşlanıyorsan, ona güvenirsin. Güven çok önemli bir şey Ice, gerçekten çok önemli."

"Biliyorum. Üzgünüm Balvvin. Gerçekten üzgünüm. Parayı ona geri yolladım. Telefon edip parayı ona geri yollayacağımı söyleyince güldü ve bunu yapamayacağımı söyledi. Hatta parayı geri yollama düşüncesiyle alay etti."

"Bize telefon mu ettin?"

"Birkaç kez. Senin telefonundan arayıp annenle konuştuğum da oldu. Kimse sana benim aradığımı söylemedi mi?"

Hayır anlamında başını iki yana salladı.

"Sanırım artık senin için bir işe yaramayacağımı düşündüler." dedim. Kendimi çok kötü hissediyordum. Birinin benim için içinde rahatça ağlayabileceğim bir çukur kazmasını istiyordum. "Senden hoşlanmam için ya da sen kendini daha iyi hissetmeye çalışırken, sana destek olmam için babanın bana para vermesine gerek yok Balvvin."

Ona döndüm, gözlerim karşılıksız gözyaşlarıyla yanıyordu.

"Seninle geçirdiğim her dakika çok güzeldi ve bana yazdığın şarkı da her zaman benim için çok özel olacak."

ICE

Balwin beni şöyle bir süzdü, ben yere baktım. Doğruca yüzüne bakmaya çekmiyordum çünkü ağlamaya başlayacakmışım ve bir daha asla duramayacakmışım gibi geliyordu. Sanırım bunu hissetti. Sesi yumuşamıştı.

"Sana olanları açıklaman için daha çok şans vermeliydim Ice. Bunun için üzgünüm. Ama çok incinmişim, çok sinirliydim. Yıkılmıştım."

"Biliyorum."

"Geri dönecek misin?"

"Hayır." dedim. "Şu anda orada kendimi iyi hissedeceğimi sanmıyorum."

"Neyse, biz de okulda çalışırız. Bay Glenn, bizim koro odasını kullanmamıza izin verir. Tamam mı?"

Sessizliğimi korudum.

"Ice, tamam mı?"

"Eğer bunu gerçekten istiyorsan..." dedim.

"İstiyorum."

"Tamam o zaman." dedim ve arabadan indim.

"Yann okuldan sonra nasıl?"

Olur dedim.

Sonra arkamı döndüm ve yürümeye başladım. Evimizin bulunduğu apartmana kadar yürümemi izledi, arabasını çalıştırdı ve gitti. Evine doğru uzaklaşmasını izledim.

Müzik hâlâ bizi birbirimize bağlayan şeydi. Ritm, melodi ve kelimeler aklımdan ve kalbimden aynı anda akmaya başladı. Müzik bu kadar güçlü olursa her şeye göğüs gerebileceğimi düşündüm.

V. C. ANDREWS

Kısa bir süre sonra dayanıklılığım sınanıyordu.

O akşam, saat gece on birden sonra kapımız şiddetli bir şekilde çalmaya başladı. Annem çoktan uyumuştü. Hatta bazen hiçbir şeyin onu rahatsız etmemesi için kulaklarını pamukla tıkarıdı.

Çalan kapıyı önce gördüğüm rüyanın bir parçası sandım. Uykuya daldığımdan beri kâbus görüp yatağımda dönüp duruyordum. Kapı ısrarla çalınca rüyada olmadığımı anladım ve gözlerimi açtım. Dinlemeye başladım. Önce bir ses duydum, ardından da kapı çalınmaya devam etti. Hemen kalktım, sabahlığımı ve terliklerimi giydim.

Kapıyı açmadan "Kim o?" diye sordum. Bu ay, apartmanda iki hırsızlık olayı olmuştu ve ikisinin de nedeni, insanların, kim olduğunu bilmedikleri insanlara kapıyı açmalarıydı.

"Ajanstan Mike Tooe." dediğini duydum. Ajansın babamın çalıştığı güvenlik şirketi, Mike Tooe'nin de babamın bir iş arkadaşı olduğunu biliyordum. Annemin yatak odasına doğru baktım, ama henüz uy anmamıştı.

"Bir dakika." dedim ve kilidi açtım. Kapıyı açtım. Şapkasını eline almıştı ve üzerinde üniforması vardı. "Ne oldu?"

"Baban." dedi, "Bir hırsızlık olayını durdurmaya çalışırken, bir saat kadar önce vuruldu."

Elimi göğsüme bastırdım. Kafamdan aşığı kaynar

ICE

En sonunda "Şimdi nasıl?" diye sormayı başardım.

"Hastanede, yoğun bakımda. Annenin de senin de hastaneye gelmeniz gerek." dedi ve ekledi, "Üzgünüm."

Üzgün mü? Bu ne kadar basit bir sözcük, ne kadar anlamsız, ne kadar gereksiz. Uyandırdım, üzgünüm. Ayağına bastım, üzgünüm. Seni kırdım, üzgünüm. Sana çarptım, üzgünüm. Baban vuruldu, üzgünüm.

"Sizi oraya bırakabilirim." diye önerdi, "Aşağıda şirketin arabasında bekliyorum, tamam mı?"
Başımınla onayladım, kapıyı kapattım, derin bir nefes aldım ve annemin yatak odasına gittim.
Akıldan müzik geçmiyordu, yalnızca geçit törenlerindeki trampetleri duyuyordum.
Annem, ne söyleyeceğimi biliyormuş gibi mutsuz bir yüz ifadesi takınmıştı. Onu sarsmama ve seslenmeme rağmen uyanmıyordu. Sonunda gözlerini önce yarım yamalak sonra tamamen açtı.
"Ne var?" diye bağırdı.
"Babam vurulmuş." dedim.
Bir an için bana baktı, sonra öyle çabuk ve ani bir hareketle ayağa kalktı ki gerilemek zorunda kaldım.
"Ne?"
"Mike Tooley dışarıda, şirketin arabasında, bizi hastaneye götürmek için bekliyor." dedim. "Babam bir soygunu durdurmuş."
"Tanrım..." diye mırıldandı. "Tanrım, tanrım..."

V. C. ANDREWS

Giyinmeye başladı. Ben de giyinmek için odama gittim. Birkaç dakika içinde hazırdım, ama annem hâlâ saçlarını tarıyordu.
Aynaya bakarak "Korkunç görünüyorum." dedi.
Kuru bir sesle, "Şu anda bunun hiçbir önemi yok anne." dedim.
Durdu ve bir deliymişim gibi baktı.
"Bunun her zaman önemi vardır. Oraya vardığımızda, babanın bana bakıp bir kocakarı görmesini istemezsin herhalde. Ben ne kadar güzel görünürsem kendini o kadar iyi hisseder." dedi. Saçını taramayı bitirdi ve kapıya geldi. "Geçen gün gördüğüm peruğu almalıydım." diye söylendi. "Eğer bir peruğun varsa takarsın ve çıkarırsın. Keşke alsaymışım."
Bay Tooley ya olay hakkında pek bir şey bilmiyordu ya da bize ayrıntılı bilgi vermekten çekinmişti. Ama acil servise vardığımız anda, bize tüm ayrıntıları anlattılar. Babam iki kurşun yemişti, birincisi omzuna, ikincisi karın boşluğuna isabet etmiş, omurgasını zedeleyip çıkmıştı. Çok kan kaybettiği için durumu kritikti.
Annem, doktora, "Yaşayacak mı?" diye sordu.
Annemin ona ne kadar baskı yaptığına aldırmayan doktorun ağzından çıkan en iyi söz, "Göreceğiz!"di.
Bekleme salonunda kaygıyla otururken, değişik mekânların kendilerine özgü sessizlikleri olduğunu düşündüm. Hastaneler gerçekten çok sessiz mekânlar değillerdi. Hasta bakıcılar, hizmetliler, hemşireler birbirleriyle sık sık yüksek sesle konuşuyorlardı. Gerçek-

ICE

leşen olay sayısı da çok fazlaydı, insanlar, tekerlekli sandalyelerde ve sedyelerde birilerini götürüp getiriyorlardı; doktorlar hastalarla ya da hasta yakınlarıyla konuşuyorlardı. Hastabakıcılar bir odadan diğerine bir takım aletler taşıyorlardı. Hemşireler ve doktorlar koridorun bir ucundan diğer ucuna bağırarak bir şeyler anlatıyorlardı.
Benim gördüğüm ve duyduğum sessizlik, endişeli eşlerin, annelerin, babaların, ağabeylerin, ablaların, koridorları dolduran arkadaşların gözlerinde saklıydı. Bekliyorlardı, sessizce birbirlerine destek oluyorlardı, sarılıyorlardı, gölgelerin arasında duvarları seyrediyorlardı. Onların bekledikleri dünyada zaman durmuştu, yapılabilecek her şey yapılmıştı. Karanlığın ortasında minicik bir noktadan ışık gelmesini istiyorlardı.
Burada seçilmiş dilsizlikten muzdarip birçok insan vardı. Konuşmak istemiyorlardı çünkü kendi seslerini duymaları onları umutsuzluğa sürükleyebilir, acıya ve gözyaşlarına boğulmalarına neden olabilirdi.
"Babam ölecek mi?"
"Bobby iyileşecek mi?"
"Ne zaman doktor bizimle konuşacak?"
"Annem ne zaman eve dönecek?"
Bunları ve bunlara benzer soruları duymamak, yanıtlamak zorunda kalmamak, gerçekten yüz yüze gelmemek, ertesi gün ne olacağını bilmemek çok daha iyiydi. Nefesini tutmak, sessizce beklemek ve hiç, ama hiçbir şey düşünmemek en iyisiydi.

V. C. ANDREWS

Annem önceleri bunu başaramadı. Anlatacak her kimi bulduysa bir şeyler anlattı, durmadan yorum yaptı. Beklemekten sıkıldığından, günümüz dünyasından, dışarıdaki suçlulardan ve zavallı kocasının kötü kaderinden söz etti durdu. Sonra, gölün ortasında benzini azalan bir tekne gibi, konuşma hızı azaldı. Sonunda sustu.
O da herkesle birlikte bekledi. Bana baktı, derin nefesler aldı ve gözlerini kapadı. Sadece bekledi.
Zaman bizi tüketiyordu. Dakikalar yıllara benziyordu. Saatler uzadıkça uzuyordu. Doktor, o 'belki'lerle ve 'eğer'lerle dolu yüzünü gösterip bize bilgi verene kadar, orada kapana kısılmıştık, beklemekten başka yapabileceğimiz hiçbir şey yoktu.

Babam, hâlâ hayattaydı. Bundan sonraki yirmi dört ile kırk sekiz saat arası kritikti. Eğer hayatta kalmayı başarırca çok uzun bir süre tedavi olması ve birçok terapiye katılması gerekebilirdi. Hatta tekrar yürümeyi bile başarabilirdi. Ama bütün bunlar, aynı zamanda, gökkuşağının altından geçmeyi başaranca vaat edilenler gibi hayal ürünüydü.

Beklemekten başka yapacak hiçbir şeyimiz yoktu. Belki eve dönsek ve ertesi gün gelsek daha iyi olurdu.

Doktor, "O güçlü bir adam Bayan Goodman." dedi. "Onun kadar güçlü olmayan birinin hiç şansı olmazdı." Bunu içtenlikle söylediği belliydi.

Annem başıyla onayladı. Hayatında ilk kez konuşmaktan aciz görünüyordu. Koluma girdi ve bir taksi çağırıp eve dönmek için çıktık. Yol boyunca, başını

ICE

omzumdan kaldırmadı. Eve girdiğimiz anda uyumaya gitti.

Bir süre, salonda oturup kendi kendime şarkılar mırıldanarak babamın boş koltuğuna baktım. Sonunda gidip yattım ve rüya göremeyecek kadar bitkin bir halde uykuya daldım.

Sabah, gözlerimi açtığım anda yataktan kalktım. Annem hâlâ uyuyordu. Doğruca telefona gidip hastaneyi aradım. Benim hastanın yakın bir akrabası olduğumu duyunca, telefonu hemen babamla ilgilenen hemşireye bağladılar. Hemşire, babamın durumunda fazla bir değişiklik olmadığını, hâlâ hayatta olduğunu ancak daha fazla bilgi verebilmesi için doktorun gelip muayene etmesi ve durum değerlendirmesi yapması gerektiğini söyledi.

Biraz ev işleriyle uğraştım. Annemin sabah başka türlü uyanamayacağını bildiğim için kahve yaptım. Sonra seslenip onu uyandırdım. Söylendi, mız mızlan-dı ve bağırdı, ama sonunda uyandı. Duş aldım ve giyindim. Annem, odasından bir uyrgezer gibi çıkıp mutfığa girdiğinde, kahvesi hazır ve onu bekliyordu. Hastaneyi aradığımı ve hemşirenin söylediklerini anlattım.

"Anne, hastaneye gidebildiğimiz kadar çabuk gitmemiz gerek. Gidip doktorla konuşmalıyız."

"Bu kadar aceleye ne gerek var? Orada, eğer kendilerini hazır hissetmezlerse, seni bekletmekten başka bir şey yapmıyorlar." dedi.

"Doktoru kaçırmak istemezsin değil mi?" diye üste-

V. C. ANDREWS

ledim. "Eğer sen hazır değilsen, ben sensiz gideceğim." diye onu tehdit ettim.

Şaşkınlıkla bana baktı ve kafasını salladı. Hastane yolu boyunca acele ettiğimden, kendine çeki düzen vermeden evden çıkmasına neden olduğumdan yakındı durdu. Onun böyle sade görünmesinin suçlusu benmişim. Tüm gücümle onun söylediklerini kafamdan atmaya çalıştım ve kısa süre sonra, sözleri, şemsiyeye çarpıp seken yağmur damlaları gibi, kulağıma çarpıp geri sekiyorlardı.

Bir an önce oraya gitmek istemekte haklıymışım. Oraya ulaştığımızda, doktor, babamın muayenesini bitirmiş, başka bir hastaneye doğru yola çıkıyordu. Eğer o anda orada olmasaydık, birinci ağızdan hiçbir bilgi alamayacaktık.

Doktor, "Benim tahmin ettiğimden daha çabuk toparlanacak." dedi bize. "Sanırım tehlikeyi atlattı, ama iyileşme süreci çok uzun zaman alacak." diye ekledi. Gözlerini, sanki bu durumun, onun için ne kadar zor olduğunu biliyormuş gibi anneme dikerek, "Kendinizi buna hazırlayın." diye uyardı.

Babamı gün içinde, bilinci yerine geldiğinde görebileceğimizi söyledi. En çok, böyle bir fırsat kollamak için annemin hastanede kalmasını sağlamaya çalışırken zorlandım. Yine eve gidip üstüne güzel bir şeyler giymek istedi. Hastanenin kafeteryasında öğle yemeği yedik ve yoğun bakım bölümünün bekleme odasına döndük, hemşirenin gelip bize haber vermesini bekledik.

ICE

"Sadece on dakika kalabilirsiniz." dedi, "Şu anda bilinci yerinde."

"Neyse, Tanrıya şükür!" diye söylendi.

Babamın odasına kadar hemşireyi takip ettik. Vücuduna bağlı bütün o kablolar, arkasında asılı serumlara ve ölçüm makinelerine rağmen hâlâ kocaman ve güçlü görünüyordu. Bizi gördüğünde gülümsedi.

"Bak yine gittin kendine ne yaptın." dedi hemen annem. "Bahse girerim ki o koca gövdeni saklayabileceğini sandın. Bahse girerim seni kahraman yapacaklarını umuyordun, hı?"

"Selam baba." dedim ve onu öptüm.

Annem çevresine baktı, yüzünü şekilden sekile soktu, ama sonuçta babamı o da öptü.

"Şimdi ne yapacağız?" diye sordu babama.

"Anne." diye fısıldadım, "Ona böyle kötü şeyler söyleme, şimdi sırası değil."

"Merak etme, rahat edeceksin. Her halükârda paramız olacak, sigortam var ya."

"İyi." dedi annem. "Ayrıca uzun bir süre dinlene-cekmişsin. Evin içinde dolanıp duracak ve gece gündüz demeden bana o müziklerinden dinleteceksin. Bana bak Cameron, ben hiç de iyi bir hemşire değilim, bilmiş olası!" diye uyardı.

Babam bana bakıp gülümsedi.

"Değilim işte. Bandajlarını değiştirirken tırnağımın kırılmasına hiç gelemem. Ayrıca, yatağına da tepside yemek taşıyamam."

"Eğer ihtiyacımız olursa eve bir hemşire çağırırız." dedi babam. Sesi yalnızca bir fısıltı gibi çıkıyordu. "Dert etme Lena. Her şey iyi gidecek. Hepimiz iyi olacağız."

"Doğru tabii... Herkes hayatta kurşun yiyebilir, bundan normal ne var? Açık seçik söylüyorum Cameron, asla bu işi yapmanı istemedim. Taksi şoförlüğü falan yapsaydın keşke."

Babam hâlâ gülümsüyordu, ama yine kendinden geçtiğini görebiliyordum.

"Meraklanmayın." diye fısıldadı ve yeniden uykuya daldı.

Hemşire, "Artık çıkmanız gerek." dedi.

"Çıkmak mı? Gireli yalnızca beş dakika oldu!" diye bağırdı annem.

Hemşire, "Lütfen!" diye üsteledi.

Annemi kolundan tuttum ve neredeyse zor kullanarak dışarı çıkardım. Biz bekleme salonuna varana kadar kendi kendine söylendi.

"Bana baktığında yüzünün halini gördün mü? Ben zaten biliyordum çok güzel görünmediğimi." diye mırıldandı. "Beş dakika için mi bu kadar bekledik? Ben eve gidiyorum." dedi. "Yarın ya da onunla daha duygusal bir konuşma yapabileceğim gün tekrar gelirim. Bütün bunlardan çok yorulmuş İce. Sanki o kurşunlar bana da isabet etmiş gibi."

Annem, kendini acındırıp benim şefkat göstermemi bekliyordu. Onu eve götürdüm, hastaneye telefon edip babamın durumu hakkında bilgi aldım. Annem ve benim için yemek hazırladım. Ertesi gün okula gitmemde ısrar etti, ama ben kabul etmedim. Sabah, tek başıma hastaneye gidip babamı ziyaret ettim. Biraz daha iyiydi. Daha güçlü ve daha dikkatliydi.

"Olanların planlarını bozmasına izin verme İce. Lütfen." diye rica etti. "Konser gecesi seninle öyle gururlandım ki..."

"Bilmiyorum baba, şu anda düşünmemiz gereken çok şey var."

"Düşünmemiz gereken fazladan bir şey yok. Ben iyileşeceğim ve annen de kendini iyi hissedecek." dedi, "Söz ver..." diye ısrar etti. "Bana söz ver."

"Tamam." dedim "Söz veriyorum." "İyi." Yavaş yavaş gözlerini kapadı, "İyi." dedi ve uykuya daldı.

Babamla ilgili haberler okulda hızla yayılmıştı. Bir sonraki gün okula gittiğimde, herkes, özellikle de öğretmenlerim, babamla ilgili sorular sordular. Balvvin çok üstüme düşüyordu, aramızdaki yanlış anlama için de kendini suçlu hissediyordu.

"Seçmeler için çalışmayı sürdürüceksin değil mi?" diye sordu.

"Bilmiyorum." dedim. "Hayatımızın akışı değişti. Babam uzunca bir süre evde kalıp tedavi görecektir ve bütün bunlar için ne kadar para gerekeceğini bilmiyorum. Sonuçta emin değilim." dedim.

Benden daha çok üzölmüşe benziyordu.

"Her neyse, yine de çalışmaya ve provalara devam etmelisin." dedi, "Eğer yapabilecek gibi olursan hazırlıksız yakalanma."

"O kadar zamanı nereden bulacağımı bilmiyorum." dedim.

Artık, her gün, okul biter bitmez, alelacele hastaneye, babamı görmeye gidiyordum. Annem benim kadar sık gitmiyordu çünkü hastaneden nefret ediyordu. Bundan şikâyet ediyordum, ama babam, annemi, mutlu olduğu zamanlarda görmeyi yeğlediğini söyleyerek beni susturdu. Babamı anladım ve annemi ben-cilliğiyle kabul etmeye çalıştım.

Babam bir odaya geçtiğinde, hemşireye yardımcı olmanın çok önemli olduğunu anladım. Ayrıca, istediği bir şeyleri alıp babama getirerek mutlu olmasını sağlıyordum. Sık sık bana bakıp, müzik çalışmalarımı aksatmayacağıma dair verdiği sözü tekrarlamamı istiyordu. Günün birinde, onunla hastanede bu kadar çok zaman geçirirken müzik çalışamayacağım aklıma geldi.

"Biliyorum ki ödevlerin ve yılsonu sınavların var." dedi. "Neden burada bu kadar çok zaman harcıyorsun İce? Şu çocuk hâlâ sana yardım etmek istiyor değil mi?"

"Baba..."

"Bana söz verdin sen. Bana sözünü tutmayacağını mı söylüyorsun? Sen benim tek umudumsun İce. Eğer denemezsen bu yaktan asla çıkmayacağım. Eee?"

"Tamam baba." dedim. "Tamam, çalışmalara devam edeceğim."

Bu onu tatmin etti. Ancak, aramızda gizli bir anlaşma vardı: Bundan anneme söz etmeyecektim. İkimiz de, bunun zaten gergin olan evimizde daha çok gerginliğe yol açacağını biliyorduk.

Annem, yeterince güzel göründüğünü düşündüğü günler babamı görmeye geliyordu. Sanki bir defileden kaçmış da işini bitirip tekrar defileye dönecekmiş gibi bir havası vardı. O gelmeden on dakika önce oda, parfümünün kokusuyla doluyordu. Babam ona bunu söylediğinde, sinirli bir şekilde kafasını sallıyor ve "Eh,

bu çürümüş hastane kokularını burnumdan uzak tutabilmek için bir şeyler yapmam gerek. Öyle değil mi? Yoksa buradan bir hemşire gibi kokarak çıkarsın." diyordu.

Babam ve ben birbirimize bakıp güldük.

"Hadi, dalganızı geçin bakalım, ama sonuna kadar haklı olduğumu biliyorum." diye ısrar etti.

Babam kendini terapilere başlayacak kadar iyi hissettiğinde, ben de müzikle yeniden uğraşmaya karar verdim. Senetsky School'a girmek için hâlâ bir sınav tarihim vardı. Balvvin ve ben, okuldan sonra çalışmaya başladık. Benim için yeniden başlamak çok zor oldu. Şarkılar üzerinde daha önce hiç çalışmamış gibiydik. Ama Balvvin çok sabırlıydı ve durmadan beni yüreklendiriyordu.

"Bazen, bu sınavın, senin için, benim için olduğundan daha önemli olduğunu düşünüyorum." dedim. Güldü.

"Sen sadece senin için ne kadar önemli olduğunun farkında değilsin." dedi bana. "Ama anlayacaksın. Bir gün anlayacaksın ve bunu yaptığına çok mutlu olacaksın İce."

Ona gülümsedim. Neredeyse refleks gibi ani bir hareketle onu öptüm. Gözleri, henüz alev almış mumlar gibi pırıldadı.

"Yarın." dedi, "Seninle birlikte babanı ziyarete gelmek istiyorum. Okuldan sonra burada buluşalım."

Bunun çok ince bir jest olduğunu düşündüm. Gittiğimizde babam da, Balvvin'i gördüğüne çok sevindi. Çok eski iki dostmuş gibi oturup müzikten söz ettiler. Babam, Balwin'in caz kültürüne hayran kalmıştı. Kalkarken Balwin'e, bana olan yardımlarından dolayı teşekkür etti.

"Baban çok tatlı bir adam." dedi Balvvin. "Onunla konuşmanın, kendi babamla konuşmaktan daha kolay olduğunu düşündüm." diye ekledi.

Onun için üzüldüm. En azından, benim hayatımda bana destek olacak, beni yüreklendirecek ve her zaman yanımda olacak biri vardı. Balvvin, hayal ettiğimden de yalnızdı. Hatta benden bile yalnızdı.

Bir sonraki gün, annem, Balvvin'in benimle hastaneye geldiğini öğrenmişti. Bu konuda babamı bir güzel sorgulamıştı ve eve girdiği anda sıra bana gelmişti.

"O şişko çocukla ne yapıyordun?" diye sordu.

"O artık şişko değil anne, artık kendine dikkat ediyor ve..."

"Aman, ben bunların hiçbirisiyle ilgilenmiyorum. Neler oluyor İce?"

Sonunda, seçmeler için çalışmaya devam ettiğimizi açıkladım. Bir anda hayatında hiç gelmediği kadar üstüme geldi. Avazı çıktığı kadar bağıyor, sağa sola bir şeyler fırlatıyor, gırtlığındaki damarlar görünüyordu.

"Birincisi bu kadar parayı nereden bulacağımızı sanıyorsun? İkincisi, sen olmadan ben babanın bakımıyla nasıl uğraşacağım? O güzel okula gitmek hakkında konuşulmuş her şeyi unut gitsin ve kimsenin zamanını daha fazla harcama. Benim sana burada ihtiyacım var."

Onunla tartışmadım, ama bu onu sakinleştirmedim. Beni babama bu konuda şikâyet edeceğini söyledi. Hatta gidersem, babama hastanede kalmaya devam etmesini söyleyeceğini öne sürdü. Sonunda yapabileceklerinden korktum ve ona, seçmeler için olan randevumu iptal edeceğime söz verdim. Sonunda tatmin olmuştu ve yavaş yavaş sakinleşti. Kendi kendine söylenerek uykuya daldı.

Ertesi gün olanları Balwin'e anlattım. Benimle tartışmaya çalıştı, ama onu dinlemedim.

"Yalnızca bir haftamız kaldı İce. Lütfen şimdi pes etme." diye rica etti.

Kafamı iki yana salladım.

"Bunu yapmam çok saçma olur Balwin. Ve senin de zamanını harcamış olurum. Üzgünüm. Bütün bunlar imkânsız, görmüyor musun?"

"Hayır." dedi.

"Sonuçta bu böyle." dedim ve gittim.

Eve gelip nota kâğıtlarımı bir yana attım. Evin günlük işlerini yaptım ve yemek hazırladım, ama annem yemeğe gelmedi. Tek başıma yedim. Hastaneye gitmiş olduğunu ve ben bulaşığı bitirdiğimde dönmüş olacağını düşündüm, ama dönmedi. Babama bunlardan söz etmemeye karar verdim, ama babam, sanki düşüncelerimi, camdan bir duvarın ardındalarmış gibi okudu.

"Annen sadece ne yapacağını bilemez durumda." dedi, "Kafanı takma. Ben hastaneden çıkınca kendini daha iyi hissedecek." diye söz verdi. "Balwin'le çalışmalar nasıl gidiyor? Sınav tarihi gittikçe yaklaşıyor değil mi?"

Bütün gücümle gerçeği saklamaya çalıştım, ama babamla aramda öyle güçlü bir şey vardı ki vücudumdaki titreşimleri algılamıştı. Gözleri ufaldı ve şüpheyle bakmaya başladı.

"İce?"

"Böyle bir şeyle zaman harcamak delilik baba. Gerekli parayı nereden bulacağız? Hem hastaneden çıkınca bana ihtiyacın olacak. Belki..."

"İce!" diye neredeyse bağırdı. Tekerekli sandalyedeydi ve terapi merkezindeki dinlenme odasında oturuyorduk. Bağırdığını duyan bazı insanlar dönüp bize baktılar. Babam uzandı ve elimi yakaladı.

"Bunun benim için ne ifade ettiğini bilemezsin." diye başladı. "Bütün hayallerimi senin üzerine kurdum. Başarısızlıklarım, senin başarılarınla silinmeyi bekliyor. Sen umutsun tatlım. Müziğin içinde büyümeni izledim. Müziği üzerine sihirli bir elbise gibi giydin, sahnedeki en ihtişamlı insandın. Bana son yıllarda yaşadığım tek mutluluğu yaşattın ve bu daha başlangıç, bunu biliyorum Ice. Bunu tam buramda hissediyorum." dedi, elini kalbine koyarak. "Lütfen hayallerimi suya düşürme."

"Ben olma!" dedi sertçe. "Buradan doğruca eve git, komodinin üçüncü çekmecesini aç. Kıyafetleri kaldırdığında, sağ köşede trompetimin ağızlığını göreceksin. Onu alacaksın. Anlaşıldı mı?"

"Onu elinde sıkıca tut, satılan trompetimi ve hayatım boyunca kendi kendime 'Ya satılmasaydı?' diye sorduğumu düşün. Ve seçmelere giderken o ağızlığı da yanına al. Benim için bunu yap ve başka hiçbir şey düşünme."

"Yapacak mısın? Yapacak mısın?"

"Yapacağım." diye söz verdim.

Elini uzatıp yanağımda zik-zaklar çizen gözyaşına dokundu. Ve gülümsedi.

"Eriyorsun Ice." dedi gülerek, "Ve her şey yolunda."

"Her şey yolunda."

SON SÖZ

BENİ Balwin götürdü. Bana eşlik edebilmesi için izin istedik, izni verdiler. Annemin hiçbir şeyden haberi yoktu. Okula ve sonra da babamı ziyarete gideceğimi sanıyordu.

New York City'ye kadar, bütün yol boyunca kalbim adeta çırpınıyordu. Küçük tiyatroya vardığımızda, öyle korkmuştum ki bacaklarımı hareket ettiremiyordum. Balwin'e baktım, gülüyordu.

"Çeşit çeşit sahne korkusu gördüm, ama seninki sahne korkusu değil, sahne dehşeti."

"Hiç komik değil Balwin, orada kendimi rezil edeceğim." diye bağırdım.

"O zaman beni de rezil edeceksin." dedi kesin bir sesle. Elini uzattı, ben de arabadan indim. "Derin bir nefes al." dedi, "Gözlerini kapa ve derin bir nefes al. Hadi. Rahatlat kendini. Bu hiçbir şey. Eğer seni beğenmezse kaybeden o olur, sen değil."

"Doğru." dedim "Tabii..."

Güldü ve tiyatroya girdik. İçerisi öyle sessiz ve boştu ki yanlış günde geldiğimizi sandım. Birden, gölgelerin arasından, uzun, ince, koyu renk saçlı bir kadın belirdi. Topukları, lobinin taş zemininde yankılanıyordu.

Sağ elinde bir kâğıt tutarak, "Ice Goodman siz misiniz?" diye sordu. Kahverengi büyük gözleri ve çok sivri bir burnu vardı. Hatta burnu öylesine sivriydi ki rahatça biftek kesebileceğini düşündüm.

"Evet." dedim.

"On dakika erken geldiniz, ama olsun. Madam Se-netsky salonda. Sanırım bu da size eşlik edecek kişi." dedi Balwin'i göstererek.

Balwin, elini uzatarak, "Balwin Noble." dedi. Kadın ona bakıp başını sallamakla yetindi.

"Doğruca sahneye gidin ve başlayın." diye emir verdi ve salona doğru gidip gözden kayboldu.

Balwin "Hazır mısın?" diye sordu.

"Hayır." dedim.

"İyi." dedi Balwin ve yola koyuldu.

Sahnedeki bir iki küçük ışık dışında etraf karanlıktı. Gözlerimi salona alıştırmam zaman aldı. Önce içeride kimsenin olmadığını düşündüm, ama sonra, en arka sırada oturan birini gördüm.

Balwin, piyanoya doğru giden dar koridordan yürüdü. Oturdu, ayarları yaptı ve bana baktı. Sonra da sahneyi işaret etti.

"Sadece her zaman yaptığımız gibi yap." dedi.

Arkada oturan kadına tekrar baktım. Bir manken gibiydi. Çok ayrıntılı göremedim. Yalnızca, saçlarının, bir fileyle tepesinden sıkıca toplanmış olduğunu gördüm. Neden daha fazla izleyici olmadığını merak ettim. Bizi karşılayan o uzun boylu, aksi görünüşlü kadına ne olmuştu?

Titreye titreye sahneye çıktım. Balwin, sesimi ısıtmam için ses verdi. Ona baktım, başımı salladım, derin bir nefes aldım ve başladık.

Şarkıyı, söyleyebileceğim en iyi şekilde söyledim. Söyledikçe daha da rahatladığımı hissettim. Yalnızca şarkının kendisini düşünmeye başladım ve sonra, bir an, ilk sırada bana bakan ve gülümseyen babamı gördüğümü sandım.

Elinde trompet ağızlığını tutuyordu.

İkinci parçayı da söyledim. Bittikten sonra bizimle kimse konuşmadı. Sahneden indiğimde, yaşlı kadın zaten gitmişti. Bir süre bekledikten sonra kimsenin bizimle konuşmayacağını anlayıp gitmeye karar verdik. Çıkarken lobiye de baktık, ama kimsecikler yoktu.

"Neden kimse bize teşekkür etmedi ya da en azından veda etmedi?" diye söyleniyordum.

Balwin kafasını iki yana salladı.

"Sanırım onlar asla teşekkür etmiyorlar, sen onlara teşekkür ediyorsun." dedi ve hızla oradan ayrıldık.

Balwin dönüş yolu boyunca çok sessizdi. Ne düşündüğünü biliyordum. Büyük bir hayal kırıklığıydı. Öyle kötü geçmişti ki bize çabalarımızdan dolayı teşekkür etmeyi bile çok görmüşlerdi. Midem bulanıyordu. Kendimi biraz olsun iyi hissetmemi sağlayan tek şey annemin bu işe çok sevinecek olmasıydı. Yine de ona hiçbir şey söylemeyecektim. Seçmelere katıldığımı duyarsa çok sinirlenirdi.

Sınavı unutmam, ama okulda, mezuniyetten hemen önceki günler, birçok olayla geçiyordu. Heyecan ve mutlulukla çınlayan birçok ses duyuluyordu. Hayatlar planlanıyordu. Üniversitelerden ve çeşit çeşit işlerden söz ediliyordu. Herkesin önünde büyük kapılar açılıyordu; ben hariç herkesin...

Babam terapide birçok gelişme göstermişti ve son günlerde eve dönmesinden konuşuluyordu. Sınav hakkında hiç konuşmadık. Bu sayede havada hayallerin verdiği bir hafiflik vardı. Sanırım benim hayal kırıklığına uğramamdan korkuyordu ve böyle bir durumda o da hayal kırıklığına uğrayacaktı.

Annem, kendine arzulayacak yeni şeyler bulmuş, onların peşinden koşuyordu. Ama babam eve döneceği için çok mutlu olduğunu görebiliyordum. Bu onun için bir çeşit yenilenme demektir. Babam, ona daha iyi bir eve taşınmaktan söz ettiği için son günlerde daha da iyimser olmuştu. Sigortadan yüklü bir miktar para alacaktı. Aynı zamanda ona hafif ve rahat bir iş sözü vermişlerdi. Sonuçta, şirketin kahramanı olmuştu.

Madam Senetsky'ye yollayacağım başvuru formunu doldururken, yanıtı, okulun adresine, Bay Glenn'e yollamasını talep etmişim. Eğer bizim eve yollayacak olursa onu ilk önce annemin bulacağından korkuyordum. Sonunda, okulun kapanmasından üç gün önce, müdür beni ofisine çağırdı. Bay Glenn de oradaydı. İçeri girdiğim anda, inanılmaz bir şeyin gerçekleştiğini hissettim. Yüzleri, kutlayan gülümsemelerle doluydu.

Gerçekten inanmadan önce, Madam Senetsky'nin imzaladığı kabul mektubunu iki kez okudum. Hayatımda bir kez daha dilsizdim, konuşamıyordum. Güldüler ve beni tekrar kutladılar. Bay Glenn, ofise Balvvin'i de çağırdı. Balwin, haberi alınca ağlamaya başladı. Hıçkırığa hıçkırığa ağlamıyordu, ama duygularını anlatması gereken birkaç gözyaşı döktü.

Müdürün izniyle okuldan çıktık ve Balvvin beni hastaneye götürdü. Babam, tekerlekli sandalyesinde birtakım vücut egzersizleri yapıyordu. Terapist de babamın durduğunu görünce arkasını dönüp bize baktı.

Konuşmadım.

Konuşmama gerek yoktu.

Sadece trompetinin ağızlığını havaya kaldırdım.

Bir çığlık attı ve terapistin şaşkın bakışları arasında, ayağa kalkıp tek başına, bana doğru birkaç adım attı. Kollarına atıldım.

"Annem kızacak." dedim.

"Bunda alışılmadık ne var ki?" dedi, güldük.

"Nasıl yapacağız baba?"

"Yapabiliriz." dedi, "Ve yapacağız da. Yani... Sen yapacaksın."

Balwin başını sallayarak babama katıldı.

Terapi odasının dışında (pencerenin pervazında), bir serçe görüldü ve kanatlarını çırdı.

Ve ben, konuşmaktan korkan, müzikle bir ses bulan küçük kıızı anımsadım. Aynı müzik, serçenin, kanatlarını açıp rüzgârda süzülmesini sağladı.